

Cu Hristos, în cuptorul încercării

de Gavin Anthony

Școala de Sabat și Lucrarea Personală
Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea

© 2022 General Conference of Seventh-day Adventists®

Toate drepturile rezervate.

Studiile biblice pentru Școala de Sabat majori, ediția instructori, integral sau parțial, nu pot fi editate, modificate, adaptate, traduse, reproduse sau publicate de nicio persoană sau instituție fără un acord scris în prealabil al Conferinței Generale.

Logoul și numele „Adventist de Ziua a Șaptea” și „Adventist” sunt mărci înregistrate ale Conferinței Generale a Adventiștilor de Ziua a Șaptea și nu pot fi folosite fără autorizarea acesteia.

Studiile Școlii de Sabat pentru majori, ediția instructori, sunt pregătite de Departamentul Școala de Sabat al Conferinței Generale, sub îndrumarea generală a Comitetului Mondial al Școlii de Sabat. Ele reflectă contribuția comitetului și nu reprezintă în exclusivitate punctele de vedere ale autorului/autorilor.

Cu excepția situațiilor în care este altfel specificat, textele biblice au fost redactate din *Biblia sau Sfânta Scriptură*, trad. Dumitru Cornilescu, Casa Bibliei, 2015, prescurtare: **VDC**.

Celelalte versiuni și traduceri ale Bibliei folosite și precizate în text pot fi consultate pe site-ul **bible.com/ro**.

La citatele din lucrările lui Ellen G. White, numărul paginii este cel din ediția de referință din limba engleză, număr care apare în edițiile online, precum și în unele ediții tipărite, între paranteze pătrate. Toate cărțile acestei autoare (inclusiv cele traduse în limba română) se găsesc pe site-urile **ellenwhite.ro** și **egw writings.org**. Unele citate au fost modificate.

Pentru ediția în limba română:

Traducere: Denisa Olariu

Redactare: Delia-Mirela Buciuman

Lectura traducerii, adaptare: Daniel Brînzan

Corectură: Lavinia Goran

Grafică și tehnoredactare: Irina Toncu

Copertă: Liliana Dincă

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ANTHONY, GAVIN

Cu Hristos, în cuptorul încercării / de Gavin Anthony ;

trad.: Denisa Olariu. - Pantelimon : Viață și Sănătate, 2022

ISBN 978-606-087-192-7

I. Olariu, Denisa (trad.)

Cuprins

<i>Introducere</i>	4
<i>Apel</i>	6
1. Alături de Păstor	11
2. Greutățile care vor veni	22
3. Colivia	33
4. Când se vede fața aurarului	46
5. Temperaturi extreme.....	57
6. Lupta din răputeri.....	69
7. O speranță de nezduncinat	82
8. Se poate vedea invizibilul	94
9. O viață trăită cu laudă	106
10. Blândețe în mijlocul focului	117
11. Așteptarea cu răbdare	128
12. Așa cum moare sămânța	139
13. Domnul Hristos, în cuptorul încercării.....	150

Creatorul răstignit

„Toate lucrurile au fost făcute prin El și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El” (Ioan 1:3).

„Toate lucrurile au fost făcute prin El”, prin Isus. Totuși – potrivit Scripturii – „Isus plângea” (Ioan 11:35). Creatorul, să plângă? Chiar mai mult, Isus a fost „disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința” (Isaia 53:3). Creatorul, om al durerii, disprețuit și părăsit? Iar la un moment dat chiar a strigat: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Matei 27:46).

Cum a fost posibil așa ceva? A fost posibil pentru că Isus, Creatorul nostru, a fost și Răscumpărătorul nostru și, ca atare, El a fost Dumnezeu răstignit – Creatorul care a luat asupra Sa natura umană și în această natură a îndurat o viață de lipsuri și de trudă, care s-a încheiat cu El atârnat pe o cruce romană.

Astfel, Creatorul nostru, Cel în care „avem viața, mișcarea și ființa” (Faptele 17:28), a suferit în natura Lui umană într-un mod în care nimeni dintre noi nu ar putea vreodată suferi. Noi putem simți doar suferințele și necazurile proprii; la cruce, El a purtat „suferințele noastre [...] și durerile noastre le-a luat asupra Lui” (Isaia 53:4) – pe toate! Este actul cel mai uimitor din toată istoria universului.

Având în minte acest context (al Dumnezeului crucificat care Se apleacă asupra noastră), în următoarele luni vom încerca să înțelegem mai bine ceea ce este de neînțeles – suferința noastră, suferința creștinilor, a acelor care și-au predat viața lui Hristos. Nu pretindem că avem toate răspunsurile și nici măcar pe multe dintre ele, ci doar că „Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4:8) și că, deși se întâmplă diverse lucruri, ne putem încrede în Dumnezeu în ciuda lor și putem crește într-adevăr în har în virtutea lor, indiferent cât de dureros ar fi acest parcurs.

Trimestrul acesta vom studia Cuvântul lui Dumnezeu și vom vedea cum alți oameni, deși au manifestat credință, s-au confruntat totuși cu

deznădejdea, disperarea, trădarea, dezamăgirea, pierderea, nedreptatea și abuzul. (Îți sună cunoscut?) Cum au făcut față? Ce au învățat? Ce ne poate învăța exemplul lor?

Pe măsură ce analizăm aceste personaje, experiențele, luptele și încercările lor de credință (care ar putea fi foarte asemănătoare cu ale noastre), trebuie să le vedem mereu pe fundalul crucii. Trebuie să ne amintim mereu că, indiferent cu ce ne confruntăm, Isus Hristos, Creatorul și Răscumpărătorul nostru, a suferit mai rău.

Dumnezeul nostru este un Dumnezeu care suferă. Până și Albert Camus, care cu greu poate fi considerat creștin, a înțeles unele implicații ale crucii și suferințele îndurate de Dumnezeu acolo: „Noaptea de la Golgota este atât de importantă în istoria omenirii doar pentru că, în umbra ei, divinitatea a renunțat la privilegiile ei tradiționale și a sorbit până la ultima picătură agonia morții, cu tot cu disperarea ei” (Albert Camus, *The Rebel*, Vintage International, New York, 1991, p. 33). Sau, în formularea lui Ellen G. White: „Crucea dezvăluie simțurilor noastre tocite suferința pe care păcatul, chiar de la apariția lui, a produs-o în inima lui Dumnezeu” (*Educație*, p. 263).

Studiile noastre nu sunt o teodicee – justificarea lui Dumnezeu în contextul existenței răului. În schimb, după cum am menționat deja, ele încearcă să ne ajute să înțelegem suferința inevitabilă cu care toți ne confruntăm într-o lume în care păcatul este la fel de natural și ușor ca respirația. Vom încerca să demonstrăm că durerea și pierderea nu înseamnă că Dumnezeu ne-a abandonat, ci doar că noi, chiar credincioși fiind, împărtășim aceeași soartă cu omenirea căzută. Diferența este că, prin Isus și speranța pe care ne-o oferă El, putem găsi un sens și un scop în ceea ce pare a fi lipsit de sens și de scop și că, într-o anumită măsură, chiar dacă nu ne putem imagina cum, putem avea încredere în făgăduința că „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu” (Romani 8:28) – pe Dumnezeul care, deși a făcut toate lucrurile, a și suferit în toate lucrurile (și de aceea Îl iubim).

Gavin Anthony, autorul principal al studiilor din acest trimestru, a crescut în Sri Lanka, fiind copil de misionari. A lucrat ca pastor în Anglia și era președinte de Conferință în Islanda când a scris aceste studii.

Apel

Întrucât,

misiunea adventistă nu poate fi oprită, deoarece Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea a luat ființă în Statele Unite ale Americii în mijlocul unui război civil, în anul 1863; iar în România, către sfârșitul celei mai mari epidemii, în anul 1920;

în țara noastră, numărul persoanelor care au devenit adventiste prin botez a fost aproximativ egal cu numărul bisericilor și al grupelor, rezultând o medie de circa un botez pe biserică într-un an;

în timpul sfârșitului „mulți se vor curăți, se vor albi și vor fi încercați” (Daniel 12:9, NTR), iar Domnul Isus ne va însoți cu puterea Sa pentru a merge și a face ucenici, botezându-i și învățându-i (Matei 28:19),

în acest trimestru,
mai mult ca oricând,

Dumnezeu cheamă slujitorii bisericii, pastori, prezbiteri și membri de comitet, diriginți și instructori ai Școlii de Sabat, precum și pe toți credincioșii Bisericii Adventiste, indiferent de experiență sau vârstă,

la o implicare totală în nobila misiune de a face ucenici, a boteza și a învăța.

Dacă, în următoarele luni,

fiecare pastor și prezbiter ar lucra personal pentru mântuirea câte unui suflet, botezurile anuale s-ar dubla, la numărul ucenicilor s-ar adăuga mii de suflete și toată biserica ar fi reînviată.

”

Caut printre ei un om
care să înalțe un zid și
să stea în mijlocul spărturii
înaintea Mea pentru țară.
(Ezechiel 22:30)

Caută să te înfățișezi
înaintea lui Dumnezeu
ca un om încercat, ca un lucrător
care n-are de ce să-i fie rușine.
(2 Timotei 2:15)

”

Dacă, în următoarele luni,
fiecare slujbaş și membru al Școlii de Sabat ar lucra perseverent pentru mântuirea semenilor, toată țara ar fi schimbată.

Dumnezeu a făcut un apel. În marele război dintre bine și rău, El luptă în fiecare zi pentru suflete. Dumnezeu așteaptă răspunsuri concrete și rezultate măsurabile (Luca 19:11-28).

„Uitați-vă, întrebați și căutați [...] dacă se găsește un om, dacă este vreunul care să înfăptuiască ce este drept” (Ieremia 5:1).

*Daniel Brînzan,
Departamentul Școala de Sabat/Lucrarea personală*

NU UITA!

PĂRTĂȘIE (5-10 minute)

1. Fiecare membru al grupeii Școlii de Sabat se poate bucura de un salut, de un zâmbet, de un bun-venit, chiar și musafirii.
2. Fiecare poate să-i încurajeze pe ceilalți, povestindu-le despre un răspuns primit la rugăciune sau despre o activitate misionară în care a fost implicat(ă).
3. Fiecare le poate împărtăși celorlalți nume de pe lista sa de rugăciune, de la pagina următoare, ca să se roage împreună pentru persoanele respective.

DEZBATERE (20-25 de minute)

1. Se poate dezbate ideea principală a fiecărei zile, căutându-i semnificația practică.
2. Este de dorit ca fiecare să se implice în dezbateri, dar fără să acapareze discuția.
3. Citirea zilnică a Bibliei și a Spiritului Profetic, cu ajutorul celor cinci întrebări, poate menține vie viața spirituală.

MISIUNE (5-10 minute)

1. Dezbateri de studiu se încheie întotdeauna cu decizii de ordin practic.
2. Fiecare grupă poate planifica o activitate misionară în care să se implice toți membrii.
3. Știrile video ale Școlii de Sabat conțin idei misionare valoroase și aplicabile. Aceste știri misionare pot fi vizionate și descărcate de pe canalul YouTube „Școala de Sabat”, playlistul „Știri Misionare Video 2022 - Romana”, sau scanând codul QR alăturat.

LISTĂ DE RUGĂCIUNE

MĂ ROG pentru:

Cineva din familie _____

_____

_____

_____

Cineva dintre rude _____

_____

_____

_____

Cineva dintre prieteni _____

_____

_____

_____

Cineva dintre vecini _____

_____

_____

_____

Cineva din biserică _____

_____

_____

_____

Cercetați Scripturile

„Dacă Biblia ar fi citită mai mult, dacă adevărurile ei ar fi înțelese mai bine, noi am fi un popor mult mai luminat și mai inteligent. Sufletul capătă putere prin cercetarea paginilor Scripturii” (Ellen G. White, *Sfaturi pentru biserică*, p. 113).

Iulie

1	Deuteronomul 10
2	Deuteronomul 11
3	Deuteronomul 12
4	Deuteronomul 13
5	Deuteronomul 14
6	Deuteronomul 15
7	Deuteronomul 16
8	Deuteronomul 17
9	Deuteronomul 18
10	Deuteronomul 19
11	Deuteronomul 20
12	Deuteronomul 21
13	Deuteronomul 22
14	Deuteronomul 23
15	Deuteronomul 24
16	Deuteronomul 25
17	Deuteronomul 26
18	Deuteronomul 27
19	Deuteronomul 28
20	Deuteronomul 29
21	Deuteronomul 30
22	Deuteronomul 31
23	Deuteronomul 32
24	Deuteronomul 33
25	Deuteronomul 34
26	Iosua 1
27	Iosua 2
28	Iosua 3
29	Iosua 4
30	Iosua 5
31	Iosua 6

August

1	Iosua 7
2	Iosua 8
3	Iosua 9
4	Iosua 10
5	Iosua 11
6	Iosua 12
7	Iosua 13
8	Iosua 14
9	Iosua 15
10	Iosua 16
11	Iosua 17
12	Iosua 18
13	Iosua 19
14	Iosua 20
15	Iosua 21
16	Iosua 22
17	Iosua 23
18	Iosua 24
19	Judecătorii 1
20	Judecătorii 2
21	Judecătorii 3
22	Judecătorii 4
23	Judecătorii 5
24	Judecătorii 6
25	Judecătorii 7
26	Judecătorii 8
27	Judecătorii 9
28	Judecătorii 10
29	Judecătorii 11
30	Judecătorii 12
31	Judecătorii 13

Septembrie

1	Judecătorii 14
2	Judecătorii 15
3	Judecătorii 16
4	Judecătorii 17
5	Judecătorii 18
6	Judecătorii 19
7	Judecătorii 20
8	Judecătorii 21
9	Rut 1
10	Rut 2
11	Rut 3
12	Rut 4
13	1 Samuel 1
14	1 Samuel 2
15	1 Samuel 3
16	1 Samuel 4
17	1 Samuel 5
18	1 Samuel 6
19	1 Samuel 7
20	1 Samuel 8
21	1 Samuel 9
22	1 Samuel 10
23	1 Samuel 11
24	1 Samuel 12
25	1 Samuel 13
26	1 Samuel 14
27	1 Samuel 15
28	1 Samuel 16
29	1 Samuel 17
30	1 Samuel 18

25 iunie – 1 iulie

Alături de Păstor

Sabat după-amiază

De memorat: „Îmi _____ sufletul și _____ pe
cărări drepte din pricina _____” (Psalmii 23:3).

Sofia s-a rezemat de ușa dormitorului ei și s-a lăsat alunecând la poale. Lacrimile izvorau una după alta și în clipa următoare plângea deja în hohote. „Cum a putut să facă așa ceva? Cum a putut?” Sofia tocmai aflate o veste care îi frângea inima. Cineva, pe care îl considera un prieten, pe care îl respecta și în care avea încredere, împrăștia bârfe îngrozitoare despre ea ca să îi strice reputația și munca de până atunci. Luând Biblia de pe pat, s-a trezit că se uita fix la niște cuvinte cunoscute: „Îmi înviorează sufletul și mă povățuiește pe cărări drepte din pricina Numelui Său. Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de niciun rău, căci Tu ești cu Mine. Toiagul și nuiaua Ta mă mângâie” (Psalmii 23:3,4).

„N-are cum să fie așa!” izbucni în sinea ei. Dar logica părea simplă. Păstorul din psalm își conducea oile „pe cărările dreptății” (VDCL, BTF), dar tocmai aceste cărări păreau să șerpuiască prin valea umbrei morții. Era posibil ca până și această trădare dureroasă din partea unui prieten, această vale întunecată, să fie folosită de Dumnezeu ca s-o învețe ceva despre neprihănire?

De înțeles: Când ai crescut spiritual mai mult:
în vremuri ușoare sau în vremuri mai grele?

„Domnul este Păstorul meu: nu voi duce lipsă de nimic” (Psalmii 23:1).

Unor copii li s-a cerut să facă un desen despre Dumnezeu. Fără nicio excepție, toți au desenat o inimă undeva pe foaie. Când au fost întrebați de ce, toți au răspuns că Dumnezeu este dragoste. Atât.

E ușor să avem o părere bună despre Dumnezeu și planurile Sale atunci când totul merge bine. Dar, pe măsură ce creștem și viața devine mai grea și mai complicată, vederile noastre despre Dumnezeu se schimbă adesea. Dumnezeu nu Se schimbă, bineînțeles (Evrei 13:8; Iacov 1:17); dar noi, da.

La unison cu stilul de viață pastoral al poporului lui Dumnezeu din timpurile Vechiului Testament, Psalmul 23 utilizează imaginea unui păstor pentru a descrie modul în care Dumnezeu Se îngrijește de noi. Simbolul păstorului este folosit în dreptul lui Dumnezeu atât în Vechiul, cât și în Noul Testament. Este un tablou minunat și de asemenea etern valabil. Înainte să analizăm Psalmul 23, să vedem modul în care scriitorii Bibliei au înțeles lucrarea și caracterul Păstorului în Biblie.

1 Ce spun despre Păstor următoarele versete?

Isaia 40:11 _____

Ieremia 23:3,4 _____

Ezechiel 34:12 _____

Ioan 10:14-16 _____

1 Petru 2:25 _____

2 Să ne întoarcem la Psalmul 23. Cum își îngrijește Păstorul oile?

Versetul 2 _____

Versetul 3 („mă ghidează să merg pe drumul corect”, BVA) _____

Versetul 4 _____

Versetul 5 _____

Versetul 6 _____

Ce înseamnă să știi că există Cineva ca cel descris mai sus care are grijă de tine? Cum poți folosi această imagine ca să încurajezi pe cineva a cărui imagine despre Dumnezeu a fost întunecată de propriile lupte, oricare ar fi acestea?

„Și mă povățuiește pe cărări drepte din pricina Numelui Său” (Psalmii 23:3).

Imaginează-ți acele „cărări drepte” întinzându-se înaintea ta până departe. Nu le poți vedea capătul, dar știi că la final ajungi acasă, în casa lui Dumnezeu. Dacă te concentrezi puțin mai mult, vezi unde duce drumul? Unele locuri se văd clar, dar altele sunt complet blocate de obstacole mari sau periculoase. Uneori, drumul dispare după o culme. Pe unele porțiuni e mai ușor să mergi, pe altele, mai greu. Exact în felul acesta a călătorit și poporul Israel din Egipt spre Țara Promisă și parcursul lui este descris tot așa în acest psalm.

- 3** **Identifică în Psalmul 23 locurile pe unde David vede oile înaintând pe cărări drepte, în drumul lor spre casa Domnului.**

Dar de ce aceste cărări se numesc „cărări drepte”, „cărările dreptății” (VDCL) sau „drumul corect” (BVA)? Iată patru motive importante: (1) pentru că duc la destinația corectă – casa Păstorului; (2) pentru că ne mențin în armonie cu cine trebuie, și anume cu Păstorul Însuși; (3) pentru că ne învață să fim persoane drepte, corecte – așa cum este Păstorul; (4) pentru că ne oferă mărturia corectă – pe măsură ce devenim oameni dreți/neprihăniți, îi dăm slavă lui Dumnezeu.

Este important să înțelegem că, atunci când Dumnezeu ne conduce, nu este ca și când ar livra un pachet la destinație. Presupune ceva mai mult decât îndrumare și protecție. Ca în multe exemple din Biblie în care El conduce (fie pe Avraam prin făgăduința Sa, fie pe poporul Israel printr-un stâlp de foc și de nor), când Dumnezeu conduce înseamnă întotdeauna că Își învață poporul ceva în ce privește neprihănirea.

Cât de conștient ești că dreptatea/neprihănirea este prioritatea Păstorului pentru viața ta? Cum pot încercările să-ți schimbe viața astfel încât să reflectezi mai bine caracterul Domnului Hristos?

„Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de niciun rău, căci Tu ești cu mine. Toiagul și nuiua Ta mă mângâie” (Psalmii 23:4).

Ar fi frumos dacă drumurile dreptății/neprihănirii s-ar afla numai de-a lungul luncilor înverzite ale unor pâraie reci. Dar nu acesta este parcursul zugrăvit de David. Aceste cărări trec și prin valea umbrei morții – un loc pe care nu dorim să-l traversăm. În anumite perioade ale anului, văile din Israel sunt predispuse la inundații care pot surveni brusc și cauza pagube. De asemenea, aceste defileuri sunt de obicei strâmte, cu povârnișuri abrupte care blochează lumina. Prin urmare, „umbra morții” este o metaforă pentru întuneric dens sau umbră deasă.

- 4 Gândește-te la momentele tale de „vale a umbrei morții”. Cum a fost? Ți-a fost teamă chiar dacă știai că Păstorul era acolo? Ce versete din Biblie ți-au fost cele mai dragi atunci și de ce?**

- 5 Cum crezi că au ajuns oile în vale? Au mers acolo de capul lor? Sau le-a condus Păstorul Însuși? Argumentează-ți răspunsul.**

Elisabeth Elliot a scris: „Un miel care se trezește în valea umbrei morții ar putea ajunge la concluzia că a fost condus acolo din greșeală. A fost necesar ca el să traverseze acel întuneric ca să învețe să nu se teamă. Păstorul încă este cu el” (Elisabeth Elliot, *Quest for Love*, Revell Books, Grand Rapids, MI, 1996, p. 218).

Te-ai simțit vreodată „condus din greșeală” în vale? Ce atitudine ai avut față de Dumnezeu atunci? De ce crezi că Păstorul ar risca să fie înțeles greșit deoarece a îngădui să trecem prin valea întunecată?

„Tu îmi întinzi masa în fața potrivnicilor mei, îmi ungi capul cu untdelemn și paharul meu este plin de dă peste el” (Psalmii 23:5).

De-a lungul vieții vom da inevitabil peste dușmani, peste oameni care ni se opun. Cum procedezi cu ei? Ai stat vreodată treaz noaptea, răsucindu-te în pat și născocind modalități de a te răzbuna pe cei care încearcă să-ți facă rău sau să-ți distrugă munca? Creștinilor le poate fi greu să-și dea seama cum să-i trateze pe dușmani.

- 6** Ce fel de dușmani ai avut în viața ta? Cum ai reacționat față de persoane care au încercat să-ți facă rău ție sau celor dragi? Cât de fidel ai urmat cuvintele lui Isus din **Matei 5:44** sau pe cele ale lui Pavel din **Romani 12:17-21**?

În Psalmii 23:5, David ne arată un mod interesant de a proceda cu inamicii: le pune în umbră prezența, uitându-se în schimb la ceea ce face Dumnezeu pentru el. Și Dumnezeu este acolo, pregătindu-i masa.

În cultura lui David, când un musafir important venea la o masă festivă și era pe punctul de a intra, gazda îi ungea capul cu untdelemn – un amestec de ulei de măsline și parfum. Apoi musafirul era așezat în fața unei cantități mult mai mari de mâncare decât ar fi fost cineva în stare să mănânce.

- 7** Cum ne pot reaminti cele trei obiecte (masa, untdelemnul și paharul) din **Psalmii 23:5** că Dumnezeu Se îngrijește de noi, chiar și atunci când suntem în vale?

Pavel ne reamintește: „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (Efeseni 6:12). Dușmanii noștri sunt unii pe care îi vedem, dar și unii pe care nu-i vedem. Fie că ne place, fie că nu, suntem încercuiți. Totuși, când suntem cu Păstorul, nici măcar un vrăjmaș, văzut sau nevăzut, nu ne poate fura ceea ce El a pregătit pentru noi.

Meditează asupra modului în care te-a tratat Păstorul când ai fost înconjurat de dușmani. Ce găsești în aceste vremuri care te ajută să fii recunoscător chiar și în astfel de greutăți?

Uneori, când suntem în vale sau încercuiți de dușmani, poate fi tentant să credem că am fost lăsați singuri. Uneori ni se pare că Dumnezeu nu a făcut prea multe pentru noi; gândim că, dacă El ne-ar fi ajutat, nu am fi ajuns de la bun început în situația în care suntem. Dar, evident, David nu pare să vadă lucrurile așa.

8 În ciuda încercărilor prin care trece, care sunt lucrurile de care David este sigur în Psalmii 23:6? Vezi și Efeseni 1:4,5; 2 Petru 1:10; Evrei 11:13-15.

Unele traduceri spun că bunătatea și îndurarea inepuizabilă (angajamentul prin legământ al lui Dumnezeu) mă vor „urma” (VDCL, BTF) în toate zilele vieții mele. Dar verbul din original este mai sugestiv și versetul ar trebui să sune așa: bunătatea și dragostea statornică „mă vor urmări/vor alergera după mine” în toate zilele vieții mele. (De fapt, este același verb ebraic folosit în versete precum Geneza 14:14; Iosua 10:19 și 1 Samuel 25:19, unde ideea de urmărire este foarte clară.)

9 Ce imagine îți vine în minte când te gândești că bunătatea și dragostea nesecată „alergeră după tine”? Ce crezi că a vrut să ne spună David despre Dumnezeu când a descris grija Lui în felul acesta?

Indiferent cât de adâncă este valea sau cât de sâcâitori sunt inamicii, certitudinea bunătății și iubirii fără sfârșit ale lui Dumnezeu, precum și siguranța călăuzirii Sale până la capătul drumului sunt lucruri de necontestat. Dacă aceste gânduri L-au putut susține pe Isus la Golgota, și noi ar trebui să prindem curaj.

Sunt momente totuși când cei dragi sunt apăsați de întrebări. După cum ne-a arătat David în Psalmii 23:6, cea mai bună abordare a acestor îngrijorări nu este să descriem teoretic și teologic ce poate face Dumnezeu, ci să ne exprimăm convingerea personală cu privire la ade-vărul despre Dumnezeul nostru.

Ce dovezi personale ai că bunătatea și îndurarea divină ne urmăresc? Ce dovezi din Biblie ai putea adăuga? Cum le-ai putea împărtăși aceste lucruri acelor care poate pun la îndoială certitudinea grijii lui Dumnezeu? În ce fel crucea este exemplul cel mai grăitor al acestei „urmăriri”?

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 4, capitolul „Misionari în cămin”; *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, capitolul 52

„Cei care vor fi, într-un final, victorioși vor avea parte de perioade de confuzie și probă în viața lor religioasă, dar nu trebuie să-și piardă încrederea, pentru că aceasta este o parte a disciplinării lor în școala lui Hristos și este esențială în procesul de purificare și înlăturare a zgurii. Slujitorul lui Dumnezeu trebuie să suporte cu stăpânire de sine atacurile și reproșurile grave ale dușmanului și trebuie să învingă obstacolele pe care Satana le va plasa în calea lui. [...] Dar, dacă veți continua să vă uitați în sus, și nu în jos, spre dificultăți, nu vă veți abate de pe cale și Îl veți vedea curând pe Isus întinzându-și mâna să vă ajute. Va trebui doar să-I dați mâna cu deplină încredere și să-L lăsați să vă conducă. Atunci când veți avea încredere, veți avea și speranță. [...] Vei găsi putere în Hristos pentru a-ți forma un caracter puternic, echilibrat și frumos. Satana nu poate avea niciun efect asupra luminii strălucitoare emenate de un asemenea caracter” (Ellen G. White, *Solii pentru tineret*, p. 63, 64).

Studiu zilnic: Deuteronomul 4 – 10;

Ellen G. White, *Evangelizare*,

subcapitolul „Perioada de probă în lucrarea pastorală”

1. Pentru ce fel de ucigași au fost alese cetățile de scăpare?
_____
2. Cum și de unde a rostit Domnul cuvintele Celor Zece Porunci?
_____
3. Cum urma să izgonească Domnul neamurile dinaintea lui Israel?
_____
4. Despre cine se spune că „nu primește daruri”?
_____
5. Ce sfat trebuie să dea pastorii în vârstă lucrătorilor tineri?
_____

Privire generală

În acest trimestru pornim într-o călătorie de înțelegere a semnificației suferinței, a răului și a morții. Da, suferința poate fi studiată ca un fenomen distinct al existenței umane; poate fi studiată dintr-o perspectivă științifică sau psihologică, în termeni ce țin de percepție, sentimente și consecințe. Dar perspectiva biblică asupra suferinței este mult mai profundă. Biblia îi explică originea – care Îl exonerează pe Dumnezeu de orice responsabilitate de a fi adus la existență păcatul. Biblia mai arată și modul în care Dumnezeu folosește suferința ca pe un cadru în care să aibă loc transformarea pentru înnobilarea noastră, pentru reușita și viața noastră veșnică. Dacă ne imaginăm viața ca pe o călătorie, Psalmul 23 este cel mai bun punct de plecare, pentru că vorbește despre o cărare. Aceasta ne poartă prin sușurile și coborâșurile vieții noastre. Mai important, Cineva ne conduce pe această cărare. Acel Cineva este mai mult decât un ghid; El este un Păstor grijuliu și iubitor. Cele mai importante întrebări legate de călătoria noastră, de sușurile și coborâșurile vieții noastre sunt următoarele: Îl cunoaștem pe Păstor? Avem încredere în El indiferent ce s-ar întâmpla sau indiferent pe unde ar decide să ne ducă?

- 1 Este foarte important să înțelegem că viața noastră este un drum cu diverse viraje, curbe, schimbări de direcție.
- 2 De asemenea este crucial să ne amintim că acest drum nu șerpuiește haotic, la întâmplare. Dumnezeu este Ghidul, Îndrumătorul și Păstorul nostru și El ne poate lăsa – sau ne poate face El însuși – să trecem prin văile suferinței și ale morții. Dar Dumnezeu nu așteaptă de la noi să parcurgem acest drum legați la ochi. Ci ne oferă o promisiune sigură că ne va conduce spre salvare.
- 3 Nu avem nicio șansă să supraviețuim în cuptoarele încinse ale vieții dacă nu avem încrederea că Păstorul nostru ne va trece prin ele.

Comentariu

Cele două cărări

Una dintre reprezentările biblice ale vieții este cea a unei cărări. Această cărare urmează parcursul omului de la naștere la moarte. Și nu există o singură cale, ci două. Cea dintâi este calea cea bună, calea dreptății, a neprihănirii, „a nevinovăției” (Proverbele 8:20), care duce la bunăstare și viață (Psalmii 1:2,3), fiindcă Dumnezeu Însuși netezește

calea (Proverbele 2:8; Isaia 26:7). Aceia care merg pe calea cea bună sau dreaptă sunt conduși de Cuvântul divin, care le servește drept lumină pentru picioare atunci când viața este întunecată (Psalmii 119:105). În cele din urmă, cărarea lor devine din ce în ce mai luminoasă ca strălucirea de la miezul zilei (Proverbele 4:18). De asemenea, călătorii de pe această cărare îl recunosc pe Dumnezeu în toate aspectele vieții (Proverbele 3:5,6). Deși duce la viață, această cale este îngustă și puțini merg pe ea (Matei 7:14). A doua este calea cea rea sau păcătoasă. Aceasta este calea cea largă, ce duce la nelegiuire, la o existență superficială și la moarte (Psalmii 1:4,5; Proverbele 14:12; Matei 7:13).

Căile vieții noastre sunt permanent sub observația lui Dumnezeu; El le vede, le examinează, „le cântărește” (Proverbele 5:21, NTR) și ne avertizează: „Nu intra pe cărarea celor răi și nu umbla pe calea celor nelegiuiți!” (Proverbele 4:14; vezi și Psalmii 1:1). Dacă cineva este pe calea greșită, păcătoasă, Dumnezeu îl cheamă să se mute pe calea cea bună: „Pe viața Mea», zice Domnul Dumnezeu, «că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască. Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la calea voastră cea rea! Pentru ce vreți să muriți, voi, casa lui Israel?»” (Ezechiel 33:11).

Două concluzii se conturează din această scurtă incursiune biblică. (1) Da, capătul fiecăreia dintre cele două cărări este stabilit: cărarea neprihănirii duce la viață, cărarea nelegiuirii duce la moarte. A fi pe o cărare sau alta este o chestiune de alegere. (2) Dacă decidem să fim pe calea neprihănirii, Dumnezeu promite că aceasta ne va duce la viață. Da, calea neprihănirii poate fi strâmtă; ne poate purta printre munți întunecoși sau prin văi unde ne-ar prinde bine mai multă lumină, hrană, perseverență, răbdare sau putere. Dar la capătul cărării neprihănirii se găsește lumină, fericire și viață. Prin profetul Isaia, Dumnezeu le promite celor care se încred în El că această potecă se va transforma într-un drum larg, ușor de parcurs: „Acolo se va croi o cale, un drum, care se va numi «Calea cea sfântă»: niciun om necurat nu va trece pe ea, ci va fi numai pentru cei sfinți; cei ce vor merge pe ea, chiar și cei fără minte, nu vor putea să se rătăcească” (Isaia 35:8).

Comentariu

Religia ca o cărare

Ca și în cazul altor viziuni orientale asupra lumii, Biblia redă concep-tul de religie ca o cărare, o cale, un drum, un parcurs. „Enoh a umblat cu Dumnezeu trei sute de ani” (Geneza 5:22). Profetul Mica descrie o vreme când mulți oameni din toată lumea vor zice: „«Veniți, haidem să

ne suim la muntele Domnului [...] ca să ne învețe căile Lui și să umblăm pe cărările Lui!» [...] Pe când toate popoarele umblă fiecare în numele dumnezeului său, noi vom umbla în Numele Domnului Dumnezeului nostru totdeauna și în veci de veci!” (Mica 4:2,5). Dumnezeu face apel la poporul Său să umble „cu neprihănire” înaintea Lui (1 Împărați 3:14; 9:4; Proverbele 10:9; Zaharia 3:7), iar când se abate din drum îl cheamă înapoi: „Stați în drumuri, uitați-vă și întrebați care sunt cărările cele vechi, care este calea cea bună: umblați pe ea, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre!” (Ieremia 6:16).

La început, credința creștină a fost numită „Calea” (credinței sau Domnului) (Faptele 9:2; 19:9,23; 22:4; 24:14,22) sau „calea mântuirii” (Faptele 16:17). Apolo a fost „învățat în ce privește Calea Domnului”, apoi, odată aflat pe această cale, a primit și mai multă învățătură (Faptele 18:25,26). Și apostolul Pavel asociază religia sau credința cu „umblarea” și insistă ca toți creștinii „să nu mai [trăiască] cum trăiesc păgânii, în deșertăciunea gândurilor lor” (Efeseni 4:17). Apostolul Ioan ne îndeamnă să „umblăm” în poruncile lui Dumnezeu și în dragostea Sa (2 Ioan 1:6). Isus a declarat despre Sine: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine” (Ioan 14:6).

Combinția „Calea”, „Adevărul” și „Viața” constituie trei stâlpi importanți ai religiei creștine. Acum ne-am putea întreba: Este importantă religia creștină? Mai este ea relevantă astăzi? Este adevărat că istoria creștinismului este presărată cu apostazie, abuz, înșelăciune și corupție; de nenumărate ori, creștinismul a luat-o pe căi diferite de calea lui Hristos. Dar aceasta nu înseamnă că nu este nicio cale a neprihănirii de urmat. Isus rămâne în continuare Calea și ne promite că această cale a Lui este adevărul și că ne va duce la viață, la viața veșnică. Isus nu doar că este Calea, ci, așa cum a zis despre Sine, este și „Păstorul cel bun” (Ioan 10:11). Ce înseamnă acest lucru? Isus explică: „Eu Îmi cunosc oile Mele, și ele Mă cunosc pe Mine” (Ioan 10:14), inclusiv cele din alte staule (vezi și Ioan 10:16). Și mai este ceva: Isus, fiind Păstorul cel bun, „Își dă viața pentru oi” (Ioan 10:11) și le va da „viața veșnică, în veac nu vor pieri și nimeni nu le va smulge din mână [Lui]” (Ioan 10:28). Așadar, a-L urma pe Hristos pe calea Lui, pe cărarea neprihănirii Sale, este singura și cea mai sigură cale care duce la viață (Faptele 4:12). Chiar dacă este strâmtă, chiar dacă presupune și focuri ale încercării de-a lungul ei, este singura și cea mai bună cale spre viață. Păstorul nostru ne va duce acolo.

Conceptul și termenul occidental de religie derivă din latinescul *re* („din nou”) + *ligare* („a lega, a conecta”) – a lega din nou, a reconecta.

Deși formulat în mediul occidental creștin, acest termen are sens și din perspectiva biblică și poate fi corelat cu viziunea Bibliei asupra religiei ca o cărare și un parcurs. Când omenirea a luat-o pe drumul pierzării, am pierdut legătura cu Dumnezeu. Religia este acel proces prin intermediul căruia oamenii și Dumnezeu sunt reconectați. Dar cum ne reconectăm cu Dumnezeu? Dacă religia este o cale sau o călătorie înseamnă că nu reprezintă un fenomen atemporal, în afara istoriei și a timpului, ca în mitologia păgână sau în religiile filozofice. Mai curând, potrivit viziunii biblice, religia (sau reconectarea omenirii cu Divinitatea) este un proces în timp și spațiu. Este un parcurs personal și istoric, atât pentru Dumnezeu, cât și pentru noi. Dumnezeu vine la noi acolo unde suntem, în istorie. O altă diferență între religiile păgâne și cea biblică este că în păgânism oamenii trebuie să-și croiască drumul pe cont propriu, să găsească singuri acea cale spre lumea zeilor, să le câștige bunăvoința, să se reconecteze cu ei sau să le fure secretele ori secretul vieții eterne. În religia biblică, dimpotrivă, Dumnezeu Însuși este cel care ne deschide drumul. El vine la noi, căutând să ne salveze, ca să ne ducă înapoi la El. De fapt, El Însuși devine Calea, Călăuza și Păstorul. Parcurge cu noi și valea, conducându-ne pe calea care duce la reconectarea cu Dumnezeu. Aceasta este religia lui Dumnezeu, religia harului!

Aplicație

- 1 Analizează-ți parcursul propriei vieți. Pe ce cale ești? Ce poți face ca să te asiguri că ești pe calea neprihănirii care te va duce la viața veșnică?
- 2 Ai mai întâlnit și alți oameni pe aceeași cărare pe care mergi tu? Ai întâlnit oameni pe o cale care duce în sens opus? Ce poți face pentru a-i ajuta și pe alții să aleagă calea lui Isus și care duce la Isus?
- 3 Putem avea încredere în Păstorul nostru când ne trece prin cuptoare ale încercării, deoarece, înainte de a ne lăsa să trecem prin ele, El Însuși a trecut pe acolo. Dar există o diferență crucială între încercările Lui și încercările noastre. Multe din încercările noastre sunt cauzate de noi sau de alți oameni ori de consecințele păcatului în general. Cuptorul prin care a trecut Păstorul a fost creat de noi, iar El Și l-a asumat ca pe un sacrificiu, ca pe un act de înlocuire, ca pe un act de răscumpărare. Cum te ajută această înțelegere să treci prin suferință?
- 4 Identifică două cuptoare ale încercării prin care ai trecut recent, apoi identifică și călăuzirea și grija lui Dumnezeu față de tine în acele experiențe.

Greutățile care vor veni

Sabat după-amiază

De memorat: „Preaiubiților, nu vă mirați de _____
din mijlocul vostru, care a venit peste voi _____
_____, ca de ceva ciudat, care a dat peste voi, dimpotrivă,
_____, întrucât aveți parte de _____
_____, ca să vă bucurați și să vă veseliți și la
arătarea slavei Lui” (1 Petru 4:12,13).

În laboratoarele de chimie se pun adesea diferite substanțe într-un mic recipient și se încălzesc la temperaturi extreme. Pe măsură ce recipientul se înfierbântă, substanțele se topesc, fierb, se descompun sau iau foc, în funcție de componența lor. Recipientul se numește „creuzet”.

Dicționarele limbii române definesc astfel creuzetul: (1) vas fabricat dintr-un material rezistent la căldură (porțelan, șamotă, grafit etc.), folosit pentru reacții chimice la temperaturi înalte; (2) recipient folosit în metalurgie pentru topirea metalelor, aliajelor, sticlei la temperaturi înalte; (3) (fig.) loc unde se amestecă diverse influențe, lucruri etc.

Putem aplica aceste definiții și la viața spirituală. Săptămâna aceasta vom înțelege de ce ne putem trezi dintr-odată într-un creuzet, în situații presante care ne pun la probă, în împrejurări ce ne pot schimba și ne pot face să progresăm în ce privește caracterul. Vom conștientiza ce face Dumnezeu în viața noastră, astfel încât, când vom ajunge într-un creuzet – sau într-un cuptor al încercării – să știm cum să reacționăm.

De înțeles: Din ce cauze vin vremurile grele peste noi?

Surprizele, cele dureroase, pot apărea în multe feluri. O mașină care virează și intră pe banda ta. O înștiințare subită că îți pierzi locul de muncă. Un control medical care îți dă o veste rea neașteptată. Trădarea din partea unei persoane dragi despre care ai crezut că te iubește. Oricât de cruntă este durerea, întotdeauna este făcută și mai cruntă de elementul surpriză. Săptămâna aceasta vom analiza tipuri de situații dureroase care nu ar trebui să ne ia prin surprindere.

Citește **1 Petru 4:12**. Termenul grecesc pentru „nu vă mirați” înseamnă „a fi din afară/străin”. Petru își îndeamnă cititorii să nu cadă în capcana de a crede că încercarea de foc și necazurile sunt ceva străin, ceva din afara experienței creștinului. Mai degrabă acestea trebuie considerate o normalitate – ceva ce poate și trebuie să fie de așteptat.

Termenul tradus cu „încercarea de foc” sau „încercarea arzătoare” (BTF) derivă dintr-un termen grecesc care înseamnă „ardere”. În alte locuri este tradus prin „cuptor”. Deci această experiență a suferinței pentru credința noastră ar putea fi considerată un proces de topire, de rafinare și întărire – proces care are loc în creuzet sau în cuptor.

1 Care este mesajul lui Petru în 1 Petru 4:12-19?

Mulți dintre noi suntem surprinși de suferință pentru că de multe ori avem o perspectivă prea simplificată asupra vieții creștine. Știm că există două tabere – pe de o parte, Dumnezeu, care este bun; pe de altă parte, Satana, care este rău. Dar adesea noi punem automat tot ce pare bun în partea cu Dumnezeu și tot ce pare rău în partea cu Satana. Însă viața nu este așa de simplă. Nu ne putem folosi simțămintele ca să decidem ce este în partea cu Dumnezeu sau în partea cu Satana. Uneori, umblarea cu Dumnezeu poate fi grea, iar a-l urma pe Satana poate părea că aduce mari recompense. Iov, care a fost neprihănit și a suferit totuși, ilustrează acest lucru prin întrebarea adresată lui Dumnezeu: „Pentru ce trăiesc cei răi? Pentru ce îi vezi îmbătrânind și sporind în putere?” (Iov 21:7).

Petru se referea la încercările venite drept consecință a poziționării de partea lui Hristos. Dar există și alte motive din care pot apărea greutățile. Cum te ajută 1 Petru 4:12-19 să-i explici cu tact unui prieten de ce nu trebuie să fie uimit de dificultățile dureroase cu care s-ar putea confrunta?

„Fiți treji și vegheați! Pentru că potrivnicul vostru, diavolul, dă târcoale ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită” (1 Petru 5:8).

- 2 Recitește 1 Petru 5:8. Care este mesajul pentru tine? Întreabă-te cât de în serios iei aceste cuvinte. Ce lucruri faci care arată că tu crezi cu adevărat mesajul lui Dumnezeu?**

Ai văzut vreodată un leu flămând? Este șocant, pentru că știi că poate prăda și mânca tot ce vrea. Petru spune că Satana dă târcoale în același fel. Când ne uităm în jur vedem consecințele dorinței lui de a ucide. Moarte, suferință, denaturarea moralității și a valorilor se găsesc peste tot. Nu avem cum să nu vedem opera lui Satana.

- 3 Citește 1 Petru 5:8-11. Cum ar trebui să reacționeze creștinii știind că Satana le dă târcoale?**

-
-
- 4 Recitește 1 Petru 5:10. Ce promite Dumnezeu să facă pentru cei care suferă?**

Petru scrie aceste cuvinte în contextul atitudinii pe care trebuie să o avem față de atacurile lui Satana asupra credinței creștine. Dar, după cum am menționat, Satana acționează în multe feluri. Și, deși trebuie să fim conștienți de realitatea și de puterea vrăjmașului nostru, nu trebuie să ne descurajăm niciodată, fiindcă trebuie să ne amintim mereu că Isus l-a învins pe Satana și că, atâta timp cât rămânem legați de Isus, atâta timp cât ne prindem de El prin credință, nu putem fi niciodată înfrânți. Datorită jertfei lui Hristos, victoria Lui este victoria noastră.

Gândește-te la alte modalități prin care Satana cauzează durere. Cum ne ajută 1 Petru 5:8-11 să facem față chinului de a fi sortiți să trăim într-o lume a păcatului în care Satana face ravagii?

Tot ce facem are consecințe. Dacă stai în bătaia soarelui fierbinte cu o înghețată în mână, cu siguranță aceasta se va topi. Cauza și efectul merg mână-n mână. Indiferent cu câtă disperare ne-am dori ca lucrurile să stea altfel, și în ce privește păcatul este întotdeauna la fel. Păcatul are mereu consecințe. Dumnezeu nu stă în ceruri întrebându-Se ce lucruri teribile le-ar mai putea face oamenilor care păcătuiesc. Nu, ci păcatul însuși vine la pachet cu consecințele.

Problema este că de multe ori gândim că Îl putem păcăli pe Dumnezeu și am putea comite păcate fără să suportăm și urmările. Dar niciodată nu se întâmplă așa. Pavel lămurește foarte bine că păcătuirea nu doar că are consecințe pentru totdeauna, dar are și urmări dureroase și tulburătoare în prezent.

5 În Romani 1:21-32 Pavel descrie procesul căderii oamenilor în păcat și consecințele acelor păcate. Citește aceste versete cu rugăciune și atenție și rezumă mesajul lui Pavel, concentrându-te în special pe fazele păcatului și pe consecințe.

Câteva versete mai sus, Pavel descrie aceste urmări drept „mânia lui Dumnezeu” (Romani 1:18). Mânia lui Dumnezeu din acest pasaj înseamnă pur și simplu că Dumnezeu îi lasă pe oameni să culeagă ce au semănat. Nici măcar în dreptul creștinilor El nu intervine întotdeauna imediat pentru a îndepărta durerea care rezultă din propriile acțiuni. De multe ori, Dumnezeu ne lasă să suportăm consecințele faptelor noastre ca să înțelegem cât de profund de dăunător și ofensator este păcatul nostru.

Până acum am văzut care sunt urmările călcării legii morale a lui Dumnezeu. Dar ce se întâmplă când nu respectăm legile divine ale sănătății? Corpul nostru este casa sau templul lui Dumnezeu. Dacă abuzăm de trupul nostru mâncând nesănătos sau nefăcând mișcare ori dacă în mod regulat muncim exagerat, și acestea constituie păcate împotriva lui Dumnezeu. Iar ele au consecințe care pot crea condițiile unui creuzet – sau ale unui cuptor încins.

Ce urmări imediate ai suportat din cauza propriilor tale păcate? Ce lecții ai învățat? Ce schimbări trebuie să faci ca să nu mai treci iarăși prin așa ceva?

„Dacă Duhul lui Dumnezeu îți aduce în minte un cuvânt de-al Domnului care te doare, poți fi sigur că există în tine un lucru pe care El vrea să-l rănească până acolo încât să îl omoare” (Oswald Chambers, *My Utmost for His Highest*, Barbour & Company, Inc., Uhrichsville, OH, 1963, p. 271; vezi Oswald Chambers, *Tot ce am mai de preț pentru Cel Preaînalt*, Editura Poarta Bucuriei, 2015).

- 6 Cum înțelegi citatul de mai sus, cuplat cu textul din Ieremia 9:7? Cum ai traversat durerea provocată de procesul de curățire?**
-

- 7 Citește Ieremia 9:7-16. Dumnezeu spune că va topi și va încerca (verifica și cerceta, NTR) pe Iuda și Ierusalimul. Care sunt cele două motive exprimate de Domnul pentru acest proces? Ieremia 9:13,14**
-
-

Cum va avea loc procesul rafinării? Ieremia 9:15

Procesul de purificare și încercare demarat de Dumnezeu a presupus o acțiune drastică. Există cel puțin trei motive pentru care rafinarea și testarea ar putea semăna cu intrarea într-un cuptor/creuzet. În primul rând, ajungem să suferim atunci când Dumnezeu le permite împrejurărilor să ne facă atenți la propriul nostru păcat. Anterior, Ieremia scria cu amărăciune: „Foalele ard, plumbul este topit de foc; degeaba curățesc, căci zgura nu se dezlipește” (Ieremia 6:29). Așadar sunt necesare unele măsuri drastice care să ne atragă atenția. În al doilea rând, suntem măcinați sufletește pe măsură ce simțim mâhnirea pentru păcatul pe care acum îl vedem clar. În al treilea rând, ajungem frustrați pe măsură ce încercăm să trăim altfel. Poate fi destul de incomod și dificil să alegem în mod repetat să renunțăm la lucrurile care ne-au caracterizat într-o măsură așa de mare.

Gândește-te la păcatele cu care te lupți. Dacă Dumnezeu te-ar rafina și testa astăzi, cum ar proceda? Ce măsuri poți lua acum în această privință, înainte ca Dumnezeu să treacă la acțiuni drastice în dreptul tău, așa cum a făcut cu Israel?

Există o mare diferență între a tăia la întâmplare ramuri dintr-un pom și a-l curăța prin tăierea doar a anumitor ramuri (a emonda). Ambele procese însă implică folosirea unui obiect ascuțit. De fapt, emondarea necesită tăierea unor părți din plante care, pentru un grădinar începător, ar putea părea un procedeu distrugător. Bruce Wilkinson scrie în context spiritual: „Te rogi pentru binecuvântările îmbelșugate ale lui Dumnezeu și Îl rogi să te facă mai asemănător cu Fiul Său? Dacă răspunsul tău este afirmativ, atunci te rogi pentru folosirea foarfecii” (Bruce Wilkinson, *Secrets of the Vine*, Multnomah Publishers, Inc., Sisters, OR, 2001, p. 60).

Unii se întreabă ce a vrut să spună Pavel prin expresia „un țepuș în carne” (2 Corinteni 12:7). Presupunerile variază de la atacurile constante suferite de Pavel din partea opozanților până la dificultăți de vorbire. Pare să fi fost vorba de o problemă de vedere (vezi Comentariile lui Ellen G. White, *Comentariul Biblic Adventist*, vol. 6, p. 1107). Uimitor, Pavel a crezut că acest „țepuș” i-a fost „pus”.

- 8 Ce crezi că a vrut să spună Pavel prin expresia „mi-a fost pus”? Cine i l-a pus? Cum a putut Dumnezeu să folosească țepușul spre binele lui Pavel?**

Să observăm că „ghimpele/spinul” (BTF/BVA) lui Pavel avea un scop precis: să nu îl lase să se îngâmfe (2 Corinteni 12:7). Nu din cauza vreunui păcat anume pe care îl comisese, ci ca să-l împiedice să păcătuiască în viitor. Pavel a recunoscut că, din fire, avea o slăbiciune față de păcat și că acest ghimpe îl putea feri de el.

- 9 Citește 2 Corinteni 12:7-10. Care este atitudinea lui Pavel față de ghimpele lui? Crezi că slăbiciunea lui i-a adus și alte beneficii spirituale? Cum te ajută atitudinea lui Pavel să îți gestionezi propriii spini pe care i-ai putea simți?**

Soluțiile lui Dumnezeu pentru dezvoltarea ta spirituală s-ar putea să difere de ideile tale? Gândește-te la domenii din viața ta în care ai avea nevoie să fii mai rodnic în ce privește neprihănirea. Ce calități spirituale ai vrea să-I ceri lui Dumnezeu să dezvolte în tine atunci când te curăță prin tăierea anumitor părți?

„Cel care citește inima oamenilor le cunoaște caracterul mai bine decât și-l cunosc ei înșiși. Dumnezeu vede că unii au puteri și înzestrări care, canalizate corect, ar putea fi folosite pentru progresul lucrării Sale. În providența Sa, El aduce aceste persoane în diferite situații și împrejurări variate, astfel încât să-și poată descoperi în caracter defectele de care nu au fost conștiente. El le dă ocazia să-și corecteze aceste defecte și să devină apte pentru serviciul Său. Adesea, El permite ca acești oameni să fie asaltați de focurile necazurilor pentru a-i putea rafina” (Ellen G. White, *Divina vindecare*, p. 471).

Studiu zilnic: Deuteronomul 11 – 17;

**Ellen G. White, *Evangelizare*,
subcapitolul „Solicitățile și transferările evangheliștilor”**

1. Cine nu avea „parte de moșie, nici moștenire”?

---
2. În ce caz trebuiau să se facă cercetări „cu de-amănuntul” și „amănunțite”?

---
3. De ce s-a dat porunca „să-ți deschizi mâna...”?

---
4. După ce criterii urma să fie ales împăratul lui Israel?

---
5. **Ce a făcut ca lucrarea noastră să fie de zece ori mai grea?**

Privire generală

Încercări de tot felul l-au asaltat pe Petru, una după alta, de-a lungul vieții. A avut de luptat, la propriu, cu valurile înspumate ale lacului în timpul nopților reci petrecute la pescuit pentru a-și câștiga existența. S-a luptat cu amara remușcare atunci când L-a trădat pe Domnul lui. S-a luptat cu valurile incertitudinii în închisoare după ce a predicat Evanghelia. S-a luptat cu valurile frustrării atunci când depunea eforturi să înființeze biserica creștină. El a devenit, ca să spunem așa, un elev în școala suferinței, care i-a marcat încercările și l-a făcut să se dezvolte în urma propriilor experiențe. Dar în mod special el a învățat să înțeleagă rolul pe care suferința l-a avut atât în lucrarea lui Dumnezeu de salvare, cât și în speranța lui de a face – și a deveni – ceea ce Dumnezeu voia pentru el. Fiindcă a devenit un expert în ce privește suferința și încercările, Petru este cel mai potrivit ca să ne învețe în această săptămână. Studiul din această săptămână evidențiază diferite tipuri de încercări: cele generate de Satana, cele generate de păcat, cele folosite de Dumnezeu pentru a ne rafina și forma caracterul și cele care ne maturizează. Fiecare dintre aceste cuptoare încinse își are propria sursă (Satana, noi sau Dumnezeu) și propriile criterii în ce privește gestionarea și reacția la ele.

- 1 Suferința este o realitate prezentă în lumea noastră căzută și, în calitate de creștini, noi trebuie să învățăm cum să o gestionăm și să asimilăm lecții din ea.
- 2 În calitate de ispravnici ai propriei spiritualități, avem nevoie să învățăm să distingem diferitele tipuri de încercări și suferințe. Aceasta ne va ajuta să înțelegem cum să abordăm crizele din viața noastră și să extragem cele mai bune lecții.

Comentariu

Suferind cu Hristos

În 1 Petru 4:12,13, Petru ne intrigă cu două teme majore. În primul rând, ce vrea să spună prin faptul că nu ar trebui să fim surprinși când încercările ne lovesc viața? Răul și păcatul sunt niște intruși în ordinea creației lui Dumnezeu. Acestea nu fac parte în mod firesc din viața biologică sau morală așa cum a fost inițial creată de Dumnezeu. Nu ar trebui să ne permitem să ne obișnuim cu ele și nici să le acceptăm ca parte din

lumea lui Dumnezeu de la început. Răul și păcatul nu vor dura. Este aproape momentul când Dumnezeu le va pune capăt.

Petru ne spune aici că păcatul, răul, suferința și moartea sunt omniprezente numai în lumea de după căderea în păcat. Pentru a supraviețui în această lume, noi trebuie să acceptăm că această nouă realitate, deși temporară, este prezentă. Deși nu ar trebui să trăim într-o angoasă constantă, temându-ne că răul se va abate asupra noastră în orice moment, noi trebuie să fim gata pentru orice se poate întâmpla ca o consecință a răului.

În acest context a fi gata înseamnă: (1) a fi conștienți de imaginea de ansamblu a marii lupte; (2) a fi continuu conectați cu Dumnezeu prin rugăciune și prin revelația Sa despre Sine și (3) a avea prieteni spirituali care, cu înțelepciune, cu compasiune și bazați pe Biblie, vor fi dispuși să ne încurajeze și să ne susțină în momente de suferință.

În al doilea rând, oare ce vrea să spună Petru când ne îndeamnă să ne bucurăm atunci când suntem părtași la suferința lui Hristos? De multe ori în prima sa epistolă, Petru evidențiază suferința Domnului Isus. În capitolul 1, evenimentul primei veniri a lui Isus, așa cum a fost prezis de Duhul Sfânt, este descris ca „patimile lui Hristos” (1 Petru 1:11). În capitolul 2, Petru lămurește că Isus a pățimit pe nedrept, pentru că El este Robul durerii din Isaia 53 (1 Petru 2:21-25). În capitolul 3, Petru subliniază că Isus „a suferit o dată pentru păcate, El, Cel Neprihănit, pentru cei nelegiuți, ca să ne aducă la Dumnezeu” (1 Petru 3:18). În capitolul 4 adaugă că „Hristos a pățimit în trup” (1 Petru 4:1), iar în capitolul 5 confirmă că el însuși a fost un martor al „patimilor lui Hristos” (1 Petru 5:1).

Apostolul corelează toate suferințele noastre cu suferința lui Hristos.

În capitolul 1, Petru le spune creștinilor că ei trebuie să se bucure de mântuirea lui Isus, „măcar că acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină vreme prin felurite încercări” (1 Petru 1:6). Dar această suferință nu va aduce decât „lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Hristos” (1 Petru 1:7).

În capitolul 2, Petru explică faptul că este lăudabil ca cineva să suferă pe nedrept (1 Petru 2:19,20), pentru că și Isus a suferit pe nedrept (1 Petru 2:21-25).

În capitolul 3, el continuă pe aceeași temă a suferinței nedrepte: „Chiar dacă aveți de suferit pentru neprihănire, ferice de voi!”, fiindcă „este mai bine, dacă așa este voia lui Dumnezeu, să suferiți pentru că faceți binele decât pentru că faceți răul!” (1 Petru 3:14,17). Și are dreptate, pentru că, omenește vorbind, n-a fost nimic corect la moartea lui Isus, Cel fără păcat, pentru cei cu păcat; dar acest act a fost spre salvarea

și binele păcătoșilor, a lui Dumnezeu și a universului. Același lucru este valabil și în dreptul nostru privind suferința noastră de creștini; nu este nimic corect la persecutarea noastră pe motiv că suntem creștini, dar suferința aceasta poate fi folosită spre bine deoarece va duce la transformarea caracterului nostru și la salvarea multor oameni, în timp ce-I aduce slavă lui Dumnezeu (1 Petru 1:6,7).

În capitolul 4, Petru explică efectul benefic al suferinței asupra noastră: suferința ne ajută să ne disciplinăm atât corpul, cât și dorințele (1 Petru 4:1,2). Dar această disciplină morală nu este doar un simplu rezultat al suferinței cauzate de diversele noastre greșeli (1 Petru 4:15). Suferința noastră este de folos fiindcă avem „parte de patimile lui Hristos” (1 Petru 4:13), pentru că suntem creștini purtând numele lui Dumnezeu (1 Petru 4:16) și suferim „după voia lui Dumnezeu” (1 Petru 4:19).

În capitolul 5, Petru ne reamintește că nu suntem singuri, deoarece numeroși frați și numeroase surori creștine din întreaga lume „trec prin aceleași suferințe” (1 Petru 5:9). Avem asigurarea că, din perspectiva harului și a mântuirii lui Dumnezeu, suferința aceasta este doar „pentru puțină vreme” (1 Petru 5:10).

Comentariu

Diavolul Iluminismului (1 Petru 5:8-11)

Persoana diavolului a fost reală pentru creștini de-a lungul istoriei. Reformatorii protestanți au considerat că existența lui este reală. Totuși, pe parcursul Iluminismului și după, filozofii și teologii au construit o viziune asupra lumii care a respins existența persoanelor sau fenomenelor ce operau dincolo de lumea cunoscută. Această perspectivă a determinat creștinismul liberal de astăzi să nege existența diavolului ca persoană reală. În schimb, adepții acestei orientări declară că diavolul este doar o reprezentare mitică a principiului răului. În consecință, răul este privit acum ca urmarea ignoranței sau ca produsul unui îndelungat și violent proces evolutiv din care ar fi apărut umanitatea. Astfel, răul ar fi rezultatul unui determinism material, genetic și social. Chiar și dacă ar admite existența diavolului, unora dintre creștini le-ar veni greu să creadă că el este într-adevăr atât de rău și de puternic cum îl descrie Biblia.

În calitate de creștini care credem în Biblie, noi considerăm totuși că existența diavolului este reală. Pentru Isus, Satana a fost o ființă reală, nu un simbol al unor aspecte interioare obscure ale minții Lui (vezi, de exemplu, Matei 4:1-11). Și Pavel îi vede pe creștini angajați într-o luptă ce se dă împotriva „duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (Efeseni 6:12). Și aici, în studiul nostru, Petru ne reamintește să fim

vigilenți la atacurile diavolului (1 Petru 5:8). Pe de altă parte, deși diavolul este real, creștinul nu trebuie să se concentreze asupra lui. Da, trebuie să fim conștienți de existența lui și să avem grijă să nu cădem din cauza înșelăciunilor lui, însă miezul, esența și bucuria vieții noastre sunt Hristos și mântuirea Lui.

Comentariu

Ellen G. White, despre rolul suferinței

„Chiar și viața de trudă și griji care avea să fie de acum încolo partea omului i-a fost dată cu iubire. Din cauza păcatului său, era necesară o disciplină, un control asupra poftelor și patimii, trebuia dezvoltat obiceiul stăpânirii de sine, al autocontrolului. Făcea parte din marele plan al lui Dumnezeu de recuperare a omului din ruina și degradarea păcatului” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 60).

Aplicație

- 1 Cum poți trăi o viață axată pe Isus în timp ce știi că Satana este real și activ în lume?
- 2 Deși s-ar putea să nu mai fim deloc surprinși că există suferință în lume, întotdeauna încercările ne iau prin surprindere atunci când ne lovesc personal. Esențial este să fim pregătiți să întâmpinăm suferința în viața noastră și să reacționăm la ea într-o manieră creștină. Creștinii sunt conștienți de diferitele tipuri de focuri ale încercării și le iau în serios. Ei vor să învețe ceea ce trebuie din experimentarea lor. De multe ori, creștinul vrea să fie sigur că nu este responsabil de vreo criză care apare în viața lui. În cazul unei boli, creștinul s-ar simți mai bine dacă ar ști că nu este responsabil de cauzarea ei, nu-i așa? O asemenea certitudine ar face o diferență uriașă în viața credinciosului care trece printr-o încercare. În același timp, trebuie să recunoaștem că, dacă o boală vine din cauza propriului stil de viață, experiența poate fi văzută pe bună dreptate ca un cuptor al păcatului și trebuie să fie tratată ca atare (1 Petru 4). Prin ce fel de cuptoare ale încercării ai trecut recent? Ce ai învățat? Cum le-ai depășit?
- 3 Concentrează-te, de exemplu, pe greutățile care ne maturizează. În ce fel putem identifica acest tip de încercare în viața noastră? Cum contribuie suferința la maturizarea noastră?

Colivia

Sabat după-amiază

De memorat: „În ea voi _____ mult, măcar că acum, dacă trebuie, sunteți _____ pentru puțină vreme _____” (1 Petru 1:6).

„În lumina plină a zilei și înconjurată de muzica altor voci, pasărea din colivie nu va cânta melodia pe care stăpânul dorește ca ea s-o învețe. Prinde un sunet acum, un tril altă dată, dar niciodată o melodie întreagă și distinctă. Însă stăpânul acoperă colivia și o pune acolo unde pasărea va auzi doar melodia pe care trebuie s-o cânte. În întuneric, ea încearcă să cânte acea melodie din nou și din nou, până când o știe și izbucnește într-un tril desăvârșit. Apoi pasărea este readusă la locul ei, unde va putea cânta mereu acea melodie, la lumină. Tot așa procedează Dumnezeu cu copiii Săi. El are să ne învețe un cântec și, după ce-l vom fi învățat printre umbrele suferințelor, îl vom putea cânta mereu după aceea” (Ellen G. White, *Divina vindecare* p. 472).

Să observăm că acela care duce pasărea la întuneric este chiar stăpânul. Că Satana cauzează durere este ușor de înțeles, dar oare Dumnezeu Însuși ar participa activ la îndreptarea pașilor noștri spre cuptoare încinse, unde să avem parte de confuzie sau durere?

De înțeles: Ce exemple din Biblie poți da în care Dumnezeu își conduce poporul în experiențe ce vor include categoric și durere? Care crezi că erau „noile cântece” pe care El le voia învățate?

„Faraon se apropia. Copiii lui Israel și-au ridicat ochii și iată că egiptenii veneau după ei. Și copiii lui Israel s-au înspăimântat foarte tare și au strigat către Domnul după ajutor” (Exodul 14:10).

Ai fost vreodată înșelat, atras într-o cursă sau într-o situație fără ieșire? Uneori poate fi interesant, ca în cazul unei petreceri-surpriză: intri într-o încăpere unde te așteaptă prieteni care strigă: „Surpriză! La mulți ani!” Alteori poate fi destul de șocant, inclusiv foarte neplăcut. De exemplu, întâlnirea cu niște bătauși, pe vremea când erai la școală, sau vreun coleg de serviciu care din senin încearcă să-ți creeze o imagine proastă.

Din ziua în care israeliții au ieșit din Egipt și până au ajuns în Țara Promisă, „Domnul mergea înaintea lor: ziua într-un stâlp de nor, ca să-i călăuzească pe drum, iar noaptea într-un stâlp de foc, ca să-i lumineze, pentru ca să meargă și ziua, și noaptea” (Exodul 13:21). Fiecare etapă din călătoria lor a fost condusă de Dumnezeu. Dar să vedem unde i-a condus El prima dată: într-un loc unde în față era o mare; pe fiecare parte, munți, iar armata faraonului, fix în spate.

1 Citește Exodul 14. De ce Dumnezeu i-a dus pe israeliți într-un loc unde știa că vor fi îngroziți?

Faptul că urmăm „stâlpul” nu ne asigură că vom fi fericiți tot timpul. Poate fi și o experiență grea, pentru că dobândirea înțelepciunii în neprihănire ne duce în locuri care ne pun la încercare inima, ce este din fire înșelătoare (Ieremia 17:9). Când suntem în aceste dificultăți și vrem să știm dacă Îl urmăm sau nu pe Dumnezeu, semnul nu este neapărat absența încercărilor sau a durerii, ci deschiderea noastră față de lecțiile oferite de Dumnezeu și o continuă supunere a minții și a inimii noastre față de îndrumarea Lui.

2 Recitește Exodul 14:31. Ce lecție au învățat israeliții din această experiență?

De ce este greu uneori să ne încredem în Dumnezeu chiar dacă știm multe dintre minunile Lui promisiuni pentru noi? Relatează o situație dificilă în care crezi că te-a condus Domnul ca să te învețe să crezi în El și să te temi de El.

„Toată adunarea copiilor lui Israel a plecat din pustia Sin, după călătoriile zilnice pe care poruncise Domnul să le facă, și au tăbărit la Refidim. Acolo poporul n-a găsit apă de băut” (Exodul 17:1).

Poate că nu primim de la Dumnezeu tot ce vrem, dar nici măcar nu ne putem aștepta să primim ce avem nevoie? Nu ce *credem* noi că avem nevoie, ci ce avem cu adevărat nevoie?

Apa era un lucru de care israeliții aveau cu siguranță nevoie. Imediat după ce Dumnezeu din nor i-a condus prin Marea Roșie, israeliții L-au urmat prin deșertul arzător și secetos, timp de trei zile. Disperarea lor este lesne de înțeles, mai ales în pustiu, unde găsirea unei surse de apă este vitală. Când urmau să primească apa de care aveau atâta nevoie?

Deci, unde îi îndrumă Dumnezeu? Stâlpul se îndreaptă spre Mara, unde măcar este apă. Cu siguranță au fost cuprinși de entuziasm. Dar când au gustat apa au scuipat-o imediat, fiindcă era amară. „Poporul a cârtit împotriva lui Moise, zicând: «Ce avem să bem?»” (Exodul 15:24).

Apoi, la câteva zile, Dumnezeu face același lucru. Doar că, de data aceasta, stâlpul se oprește unde nu este apă deloc (Exodul 17:1).

3 Citește Exodul 15:22-27 și Exodul 17:1-7. Ce i-a dezvăluit Dumnezeu despre Sine poporului Israel, la Mara și la Refidim? Ce lecții ar fi trebuit învățate acolo?

Recitește Exodul 17:7. Ai ridicat și tu vreodată aceeași întrebare? De ce? Cum te-ai simțit și ce lecții ai învățat după ce ai primit răspunsul? De câte ori avem nevoie să primim răspunsul până încetăm definitiv să punem această întrebare?

4 Citește Luca 4:1-13. Ce lecții poți învăța de aici despre cum să învingi ispita și să nu cazi în păcat?

Ispitele pot fi foarte grele, pentru că vizează lucruri pe care ni le dorim cu adevărat și întotdeauna par să vină în momentele în care suntem cei mai slabi.

În Luca 4 este redată ispitirea lui Isus de către Satana și ne sunt aduse în atenție unele chestiuni dificile. Prima impresie este că Duhul Sfânt Îl îndreaptă pe Isus spre ispită. Dar Dumnezeu nu ne ispitește niciodată (Iacov 1:13). În schimb, așa cum am văzut, Dumnezeu ne îndreaptă spre cuptorul punerii la probă. Impresionant în Luca 4 este faptul că Duhul Sfânt ne poate îndruma uneori spre vremuri de încercare care implică expunerea noastră la ispite feroce din partea lui Satana. În asemenea momente, când simțim că aceste ispite sunt foarte puternice, am putea concluziona greșit că nu L-am urmat cum trebuie pe Dumnezeu. Dar nu este neapărat așa. „Adesea când ajungem într-o încercare, ne îndoiim că Duhul Sfânt ne-a condus până acolo. Dar Duhul L-a condus pe Isus în pustiu ca să fie ispitit de Satana. Când ne duce într-o încercare, Dumnezeu urmărește un scop de atins pentru binele nostru. Isus nu S-a încumetat pe baza făgăduințelor lui Dumnezeu, mergând spre ispită fără să fie nevoie, nici nu S-a lăsat pradă descurajării când a venit ispita asupra Lui. Și noi ar trebui să facem la fel” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Isus*, p. 126, 129).

Uneori când suntem în focul încercărilor ne frigem în loc să devenim mai buni. Dar, când suntem zdrobiți de ispită, este foarte mângâietor să știm că nu este totul pierdut, pentru că Isus a rămas neclintit. Deci vestea bună este că – deoarece Isus este Purtătorul păcatelor noastre, deoarece a suportat pedeapsa pentru eșecul nostru de a rezista ispitei (oricare ar fi ea) și deoarece El a trecut printr-un foc mai aprig decât orice foc prin care am putea trece noi – nu suntem alungați sau abandonați de Dumnezeu. Există speranță, chiar și pentru „cel dintâi” dintre păcătoși (1 Timotei 1:15).

Cu ce ispite te confrunți acum? Petrece timp în rugăciune, cerându-I Domnului să te învețe cum să pui în practică lecțiile din exemplul lui Isus. Nu uita, nu trebuie să cedezi ispitei niciodată! Și nu uita nici că, dacă cedezi, ai un Salvator.

5 Citește 1 Petru 1:6,7. Ce spune apostolul aici?

Petru le scria unor oameni care se luptau cu greutățile și de multe ori se simțeau singuri. Destinatarii lui erau „aleșii care trăiesc ca străini, împrăștiați prin Pont, Galatia, Cappadocia, Asia și Bitinia” (1 Petru 1:1). Această regiune compune astăzi vestul Turciei. Câteva versete mai jos, Petru spune că știe că ei sunt întristați și că trec „prin felurite încercări” (1 Petru 1:6).

6 Recitește 1 Petru 1:1. Ce ar putea însemna cuvintele „străini” și „împrăștiați”? Cum ar fi putut aceste aspecte să intensifice și mai mult încercările creștinilor?

A fi creștin în acele vremuri era un lucru nou; credincioșii erau puțini și răspândiți în locuri unde, fără discuție, erau o minoritate. În cel mai bun caz, erau greșit înțeleși; în cel mai rău caz, erau persecutați. Petru îi asigură că aceste încercări nu sunt întâmplătoare sau neprevăzute (1 Petru 1:6,7). Credința autentică este ținta acelor care perseverează, care rămân fermi prin „felurite încercări”.

7 Citește 1 Petru 1:6-9. Ce asigurare supremă caută Petru să le dea acestor oameni greu încercați? Ce semnificație are această speranță și pentru tine?

Oricare ar fi fost greutățile lor, indiferent ce au îndurat, cum s-ar putea compara acestea cu veșnicia care îi așteaptă când Hristos va reveni? Cuvintele lui Petru adresate lor sunt cuvintele lui Dumnezeu adresate nouă, indiferent de greutățile cu care ne confruntăm. Oricât de grele sau dureroase ar fi încercările noastre, nu trebuie să pierdem din vedere scopul suprem: viața veșnică într-un cer nou și pe un pământ nou, fără durere sau moarte. Cu o asemenea promisiune înaintea noastră – o promisiune a cărei împlinire e garantată de moartea lui Isus –, cât de important este să nu ne pierdem credința, ci, în schimb, în necazurile prin care trecem, să-I cerem Domnului să ne curețe de orice lucru care stă în calea credinței noastre!

Un tânăr, pe care îl vom numi Alex, ieșise dintr-o perioadă a tinereții foarte tulbure: droguri, violență, chiar și o perioadă în închisoare. Apoi, datorită bunătății unui membru adventist (pe care îl jefuise), Alex a aflat despre Dumnezeu și și-a predat inima lui Isus. Deși mai avea probleme și lupte și încă persistau în viața lui elemente din trecut, Alex devenea un om nou în Isus. Îl iubea pe Dumnezeu și căuta să-și exprime dragostea aceasta ascultând de poruncile Sale (1 Ioan 5:1,2). La un moment dat, Alex s-a simțit îndemnat să se facă pastor. Totul părea să îl îndrepte în acea direcție. Fără nicio îndoială, el răspundea chemării lui Dumnezeu.

La facultate, lucrurile au mers bine la început. Apoi, rând pe rând, lucrurile au început să o ia razna și viața lui să se destrame. Sursa lui de venit a început să sece; un prieten apropiat s-a întors împotriva lui, făcând acuzații false în dreptul lui, care i-au distrus reputația. Apoi Alex se tot îmbolnăvea; nimeni nu știa exact cauza, dar acest lucru i-a afectat cursurile până acolo încât se temea că va fi nevoit să renunțe definitiv la școală. Pe deasupra, se lupta cu ispita teribilă a drogurilor, care se găseau ușor în vecinătatea lui. La un moment dat chiar a avut o cădere în acest domeniu. Alex nu înțelegea de ce i se întâmplau toate acestea, mai ales pentru că era sigur că Domnul îl condusese spre acea școală. Se înșelase Alex în această privință? *Dacă da, întreaga lui experiență cu Dumnezeu era o greșală imensă?* Până și elementele de bază ale credinței lui erau puse la îndoială.

8 **Imaginează-ți că, în această criză, Alex vine la tine și îți cere sfatul. Ce i-ai spune? Ce experiențe personale ai avut care ar putea ajuta pe cineva ca el? La ce versete din Biblie ai apela? Cât de utile ar fi următoarele pasaje într-o asemenea situație? Proverbele 3; Ieremia 29:13; Romani 8:28; 2 Corinteni 12:9; Evrei 13:5.**

Aproape toți cei care Îl urmează pe Domnul au avut parte de crize în care au fost ispitiți să se îndoiască de călăuzirea Lui. Aspectul cel mai important în astfel de situații este să ne agățăm cu toate forțele de făgăduințele Lui, să ne amintim de îndrumarea lui Dumnezeu din trecut și să ne rugăm pentru credință și rezistență. Domnul nu va renunța niciodată la noi. Întrebarea este: Cum să facem să nu cedăm ispitei de a renunța noi la El?

Studiu suplimentar: Ellen G. White, Patriarhi și profeți, capitolele 25 și 26; Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus, capitolul 12

„Așa cum în vechime Și-a condus poporul la Refidim, Domnul poate alege să ne conducă și pe noi acolo ca să ne testeze loialitatea. El nu ne duce întotdeauna în locuri plăcute. Dacă ne-ar conduce în locuri plăcute, în tendința noastră de a ne încrede în noi înșine noi am uita că El este Ajutorul nostru. El dorește să ni Se arate și să ne descopere resursele bogate care ne stau la dispoziție și permite ca încercarea și dezamăgirea să vină pentru ca noi să ne dăm seama de neputința noastră și să învățăm să apelăm la El pentru ajutor. El poate face să țâșnească torente răcoritoare din stânci dure. Nu vom afla niciodată – până nu vom fi față-n față cu Dumnezeu, când vom vedea așa cum suntem văzuți și când vom cunoaște așa cum suntem cunoscuți – câte poveri a purtat în locul nostru și câte poveri ar fi fost bucuros să poarte dacă, cu o credință ca a unui copil, le-am fi adus la El” (Ellen G. White, „Rephidim”, în *Adventist Review and Sabbath Herald*, 7 aprilie 1903).

Studiu zilnic: Deuteronomul 18 – 24;
Ellen G. White, Evanghelizare,
subcapitolul „Strigătul cu glas tare”

1. Ce lucru nu îngăduie Domnul lui Israel?
_____
2. Ce bărbați erau scutiți de participarea în luptele din război?
_____
3. Ce pedeapsă era prevăzută pentru fiul neascultător, îndărătnic, lacom și bețiv?
_____
4. Ce le spune Biblia celor ce se feresc să facă o juruință?
_____
5. Ce putere impresionantă se va descoperi din nou?
_____

Privire generală

Săptămâna trecută am studiat despre diferite tipuri de cuptoare ale încercării. Studiul din această săptămână se concentrează mai mult pe cele care ne maturizează. Deși este adevărat că multe dintre necazurile noastre sunt cauzate de noi, în final Dumnezeu este Suveranul întregului univers și al istoriei națiunilor, precum și al vieții fiecărui om. Dumnezeu vrea ca noi să progresăm ca indivizi, dar și ca familii, comunități și popoare. În contextul căderii noastre, dezvoltarea capătă noi dimensiuni.

Da, Dumnezeu ne salvează prin harul Său. Da, El ne socotește neprihăniți prin jertfa înlocuitoare a lui Isus Hristos și prin acceptarea din partea noastră, prin credință, a celui sacrificiu. Dar harul lui Dumnezeu nu este un remediu ieftin, rămânând la nivel de declarație. Harul Său are scopul de a educa și de a transforma. Viața și mântuirea nu sunt experiențe teoretice. Progresăm doar atunci când experimentăm într-adevăr dragostea Lui necondiționată pentru noi, când ne luăm angajamentul de a-L iubi și noi la rândul nostru, fără rezerve, de a trăi cu El și de a-I permite să trăiască în noi. Și, din moment ce atât noi, cât și Dumnezeu suntem implicați într-un conflict cosmic, ne angajăm să fim de partea lui Dumnezeu și să susținem Împărăția Sa ca răspuns la faptul că ne-a salvat din împărăția păcatului și a lui Satana. În acest fel, Dumnezeu devine Domnul oștirilor, Cel care ne conduce în această experiență, Cel care ne ghidează spre creștere, spre transformare.

- 1 Dumnezeu ne conduce în lupta din această lume căzută. În timp ce ne aduce mângâiere, acest gând ne dă și putere, și încredere în Dumnezeu.
- 2 Doar atunci când Dumnezeu ne conduce prin bătăliile vieții noi creștem și suntem transformați.

Comentariu

„Și nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău”

În perioada mai-iunie 2013, papa Francisc a stârnit o controversă prin aprobarea oficială a unei schimbări în Rugăciunea „Tatăl nostru”. În loc de expresia „și nu ne duce în ispită”, în noua versiune romano-catolică a Rugăciunii Domnești apare: „și nu ne lăsa să cădem în ispită”. Principalul argument al papei a fost că traducerea „și nu ne duce în ispită” este greșită din punct de vedere teologic și pastoral, deoarece ex-

presia aceasta Îl identifică pe Dumnezeu ca ispititor, în locul lui Satana. Un tată, susținea papa, nu și-ar duce copilul în ispită, ci mai degrabă l-ar ajuta atunci când cade. Ne-am putea regăsi foarte ușor în această încercare de a-L discula pe Dumnezeu de statutul de ispititor.

Dar schimbarea textului Rugăciunii „Tatăl nostru” nu este justificabilă. Numeroase alte expresii biblice, la fel ca aceasta, prezintă dificultăți. Principiile hermeneuticii biblice și ale istoriei teologiei ne învață că trebuie să încercăm să înțelegem textul și mesajul lui, nu să schimbăm textul biblic sau traducerea lui pentru a rezolva misterele lui într-un mod care să convină mai bine unei anumite culturi sau persoane.

Un scurt studiu asupra textului și conceptelor-cheie din Matei 6:13, atât în contextul imediat, cât și în cel mai larg, ne va ajuta să înțelegem mai bine această expresie. În greaca Nouului Testament, atât în Matei 6:13, cât și în Luca 11:4, se folosește exact aceeași formulare pentru expresia tradusă prin „și nu ne duce în ispită”. Așadar, expresia este corect tradusă în majoritatea versiunilor. În loc să încercăm să reformulăm sau să reinterprețăm acest verset, noi trebuie să-i înțelegem semnificația. Verbul-cheie din limba greacă, „a duce”, este la forma aoristă activă la subjonctiv a verbului *eispheró*, care înseamnă „a duce în interior”, „a aduce înăuntru”, „a introduce” (vezi, de exemplu, Henry George Lindell și Robert Scott, *A Greek-English Lexicon*, Clarendon, Oxford, 1996, p. 497). Așadar, nu este nicio greșeală aici, nicio nișă de reinterpretare: Isus a vrut să spună: „Nu ne duce...”, și nu „Nu ne lăsa să cădem...”. În Matei 26:41 (vezi și Marcu 14:38; Luca 22:40,46), Isus descrie ispita ca pe ceva în care cineva poate cădea sau intra (BTF).

Aceia care argumentează în favoarea schimbării acestei expresii din Rugăciunea „Tatăl nostru” se concentrează pe cuvântul „ispită”, concluzionând că Dumnezeu nu ne poate ispiti, pentru că El nu poate fi sursa ispitei. Dar termenul grecesc pentru „ispită” (*peirasmos*) are două sensuri distincte. Primul sens este cel de „ispită” și are legătură cu ademenirea sau cu atragerea în păcat (vezi, de exemplu, Matei 26:41; 1 Timotei 6:9). În acest sens, este adevărat că Dumnezeu nu ne duce și nu ne poate duce în ispită, fiindcă nu este ispititorul, așa cum este precizat clar în Iacov 1:13,14. Al doilea sens al cuvântului „ispită” este „experiment”, „încercare”, „test” sau „probă”. În Galateni 4:14, boala lui Pavel a fost o ispită/încercare pentru galateni, iar în 1 Petru 4:12, Petru îi sfătuiește pe creștini să nu fie surprinși de încercarea sau de suferința care va veni peste ei.

Poate că Iacov oferă cea mai clară explicație a procesului ispitirii, mai ales că folosește în același pasaj ambele sensuri ale termenului „ispită”. Conform celor afirmate de el, creștinii întâmpină încercările cu bucurie și răbdare (Iacov 1:2,12) și nu trebuie să spună că Dumnezeu îi ispitește, deoarece Dumnezeu nu ispitește pe nimeni (Iacov 1:13). Mai degrabă creștinul se îndepărtează de Dumnezeu atunci când este ademenit sau ispitit de dorința sau de pofta lui (Iacov 1:14). Astfel, în Noul Testament, ispită înseamnă atât ademenire spre păcat, cât și punere la probă.

Această scurtă analiză ne ajută să înțelegem mai bine expresia „și nu ne duce în ispită”. Deși nu El este ispititorul, Dumnezeu ne conduce în luptele care vin peste noi. Acest fapt ne ajută să ne exercităm propria libertate, să progresăm în dragostea și în angajamentul față de El, precum și în înțelegerea despre El și despre noi înșine în contextul istoriei marii lupte. Doar atunci când trecem cu adevărat prin încercări putem avea parte într-adevăr de libertate și de dezvoltare. Dumnezeu ne-a creat să trăim și să prosperăm într-o lume desăvârșită de fericită. Dar El a creat și pomul cunoștinței binelui și răului pentru ca noi să avem posibilitatea de a alege. Dumnezeu nu a creat acest pom cu scopul de a ademeni oamenii să păcătuiască. Ci El le-a dat lui Adam și Evei posibilitatea de a da curs propriei libertăți și de a progresa în iubirea și loialitatea lor față de Dumnezeu ascultând de poruncile Lui. Dumnezeu i-a condus pe israeliți într-o situație fără ieșire, pe un drum înfundat la Marea Roșie, nu ca să-i momească să păcătuiască, ci ca să-i ajute să facă progrese în încrederea și în iubirea lor față de El printr-o disciplină individuală și colectivă.

Dar, dacă greutățile vieții în contextul marii lupte ne ajută să ne dezvoltăm și atât, de ce Isus ne învață să Îl rugăm pe Dumnezeu să nu ne treacă prin aceste încercări? Această parte din Rugăciunea Domnească ne învață cel puțin două aspecte importante despre viața creștină. În primul rând, oricare ar fi beneficiile ei, suferința nu este o experiență plăcută, deoarece Dumnezeu nu ne-a creat ca să suferim. Isus Însuși, care a venit să ia asupra Lui suferința și moartea noastră, S-a rugat în ceasul chinului Său suprem: „Ava – adică «Tată» – Ție toate lucrurile Îți sunt cu putință; depărtează de la Mine paharul acesta! Totuși făcă-se nu ce voiesc Eu, ci ce voiești Tu” (Marcu 14:36; vezi și Matei 26:39; Luca 22:42). Prin faptul că a inclus și partea „și nu ne duce în ispită” în Rugăciunea „Tatăl nostru”, Isus ne-a învățat să ne simțim liberi să-I spunem Tatălui nostru cât de mult ne dorim să evităm încercările în viață, chiar dacă acestea pot fi uneori benefice. Cu toate acestea, El ne-a învățat prin exemplu că trebuie să ne supunem întotdeauna cu iubire

voinței și călăuzirii lui Dumnezeu, pentru că El știe ce este cel mai bine pentru noi și pentru planul de mântuire.

În al doilea rând, expresia „și nu ne duce în ispită” este asociată imediat și intenționat cu expresia „ci izbăvește-ne de cel rău”. Dat fiind că suferința este inevitabilă în această lume pătată de păcat, noi vrem ca Dumnezeu să ne conducă prin toate încercările noastre, dar nu vrem să fim copleșiți de ademenirea lui Satana. Prin urmare, Rugăciunea „Tatăl nostru” proclamă însăși esența Evangheliei harului, fiindcă ne învață că, în calitate de creștini, nu suntem salvați ca niște superoameni care țin piept bătăliilor vieții și chiar diavolului. Ci Dumnezeu este Cel care ne izbăvește de cel rău. Dar cum suntem eliberați din mâna lui Satana? Matei 4:1 ne spune că „Isus a fost dus de Duhul în pustie, ca să fie ispitit de diavolul”. Desigur, înțelegem că Duhul Sfânt nu L-a dus pe Isus în pustiu ca să-L facă să păcătuiască, ci ca să-L prezinte pe Isus ca Mesia, ca Salvatorul lumii, ca Acela care a biruit acolo unde Adam a eșuat și ca Acela care a înfrânt răul și pe Satana (vezi Matei 4:1-11; 12:28; Marcu 1:13; Ioan 12:31; 14:30; Evrei 2:14-18; 1 Ioan 3:8). Atunci când se confruntă cu încercările și cu ademenirile diavolului, creștinul este eliberat în virtutea victoriei lui Hristos asupra păcatului și asupra lui Satana. Astfel, deși suferințele și încercările nu sunt plăcute și de dorit, trebuie să trecem prin ele pentru binele nostru. Ne rugăm ca Dumnezeu să ne conducă, îmbrăcați în victoria lui Isus asupra lui Satana.

Prin urmare, propunerea de a schimba cuvinte din textul Rugăciunii Domnești nu doar că este nejustificabilă și nebiblică, ci și superficială, denotând un conținut teologic și pastoral sărac. O asemenea revizuire este periculoasă și dintr-un alt motiv: creează încă un precedent pentru schimbarea Cuvântului lui Dumnezeu dintr-un impuls uman și cultural. Schimbarea exprimării în cauză din Rugăciunea „Tatăl nostru” va presupune și schimbarea multor altor texte și concepte biblice. Este imperios necesar să lăsăm textul așa cum este și să căutăm să-l înțelegem în loc să-l schimbăm doar pentru că nu se potrivește cu un anumit aspect practic sau teologic.

Comentariu

Noua compoziție a lui Händel

Începând cu al treilea deceniu al secolului al XVIII-lea, Georg Friedrich Händel (1685-1759) se putea considera un compozitor realizat. Deoarece scria predominant muzică nereligioasă, mulți din Biserica Angliei îl considerau un compozitor secular, ceea ce a dus la tensiuni cu

biserica. Totuși, dintotdeauna Händel a însetat după Dumnezeu și după mântuire. În aprilie 1737, el a suferit un atac cerebral sau o altă afecțiune de natură psihică. Deși s-a recuperat, a ajuns în scurt timp într-o criză financiară, relațională și spirituală. Fiind în conflict cu biserica, cu monarhia și cu alți muzicieni, Händel simțea că se va prăbuși. La 8 aprilie 1741, el a susținut ceea ce credea că avea să fie ultimul său concert, iar la vârsta de 56 de ani s-a retras din viața publică.

Dar Händel era în căutarea unei noi compoziții. Curând, a găsit-o. Un prieten, Charles Jennings, i-a dat lui Händel un libret care se concentra pe viața lui Isus, fiind compus din trei părți: (1) profețiile despre venirea lui Mesia; (2) prima venire a lui Mesia și patimile Lui și (3) slava viitoare a celei de-a doua veniri a lui Mesia, sfârșitul păcatului și eternele ovații la adresa lui Mesia. Händel a redescoperit imaginea glorioasă a lui Isus ca Mesia și Mântuitor și a decis să-I dedice un oratoriu. O invitație venită din Dublin de a compune ceva pentru un concert caritabil a servit drept catalizator și astfel s-a născut *Mesia*, cel mai apreciat oratoriu din toate timpurile.

Händel a fost atât de absorbit de noua sa lucrare, încât a scris toate cele trei părți, constând din circa 260 de pagini, în 24 de zile. În cursul acelor zile, Händel nu a ieșit din apartamentul său deloc, abia atingându-se de mâncarea care îi era pregătită. Uneori în timpul compunerii, el suspina sau plângea pe marginea marilor texte biblice pe care le includea sau datorită gloriei pe care o vedea în Isus, Mesia. Când a fost interpretată la concertul caritabil din Dublin, noua compoziție, *Mesia*, a strâns 400 de lire, care au eliberat din închisoarea datornicilor 142 de oameni. Dar l-a eliberat și pe Händel din cuptorul său spiritual și complex, iar de atunci a fost o binecuvântare pentru numeroși oameni de pe tot globul. Händel a murit în Vinerea Mare din 14 aprilie 1759, de dimineață, la doar opt zile după ce își dirijase pentru ultima dată capodopera, Oratoriul *Mesia*, și a fost înmormântat la Westminster Abbey. Monumentul ridicat în onoarea lui îl prezintă ținând în mână manuscrisul *Mesia*, Partea a III-a, acolo unde scrie: „Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu.”

Se poate citi despre această uimitoare poveste de viață în cartea lui Patrick Kavanaugh *Spiritual Lives of the Great Composers*, revizuită și extinsă (Zondervan, Grand Rapids, MI, 1996, p. 3-7). Poate că, dacă nu ar fi fost criza adâncă prin care a trecut Händel, lumea nu s-ar fi bucurat niciodată de cel mai apreciat oratoriu. Umilința lui Händel înaintea lui Dumnezeu, căutarea lui după mântuirea lui Dumnezeu în toiul

angoasei lui și spiritul său neobosit de a răzbate prin adversități l-au ajutat să se ridice iarăși și să cânte „o cântare nouă”.

Aplicație

- 1 Ioan Botezătorul a fost un slujitor credincios al lui Dumnezeu într-o perioadă unică în istorie. El a acceptat privilegiata chemare de a vesti venirea lui Mesia și misiunea Lui. Ioan a avut un stil de viață auster și a trăit la cel mai înalt nivel de integritate morală și spirituală. Și-a îndeplinit misiunea fără nicio ezitare sau încercare de a-și atribui vreo iotă de merit. Totuși, când Isus Și-a început misiunea, Ioan a fost dus într-un încins cuptor al încercării. Da, Ioan a fost închis, judecat și executat, dar nu a cedat răului. În ochii cercetătorilor conștiințioși ai Bibliei, Ioan apare ca un învingător, în ciuda morții sale, și ca un exemplu pentru noi toți. Pune-te în locul lui Ioan Botezătorul în închisoare. Ce gânduri ți-ar trece prin minte în timp ce îți aștepți sentința? Confruntat cu perspectiva clară de a fi executat de mâna nelegiuitului Irod – o situație din care Isus nu face nimic să te scape –, cum te-ai simți?
- 2 Ai traversat vreodată situații fără ieșire asemănătoare aceleia prin care au trecut israeliții la Marea Roșie? Împărtășește-le în cadrul grupei. La ce principii și strategii de credință te poți gândi care ar putea ajuta pe cineva să treacă cu succes prin astfel de experiențe?

Când se vede fața aurarului

Sabat după-amiază

De memorat: „Noi toți privim _____, ca într-o oglindă, slava Domnului și _____, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului”
(2 Corinteni 3:18).

Amy Carmichael a dus un grup de copii la un aurar tradițional din India. În mijlocul unui foc de cărbuni se afla o țiglă curbată. Pe țiglă era un amestec de sare, fruct de tamarin și praf de cărămidă. Încorporat în acest amestec era și aurul. În timp ce focul devora amestecul, aurul devenea mai pur. Aurarul scotea aurul cu niște clești și, dacă nu era suficient de pur, îl așeza din nou în foc cu un nou amestec. Însă, de fiecare dată când puneau din nou aurul, creștea temperatura. Grupul a întrebat: „Cum știți când aurul s-a purificat?” Aurarul a răspuns: „Când pot să-mi văd fața reflectată în el” (Amy Carmichael, *Learning of God*, Christian Literature Crusade, Fort Washington, PA, 1989, p. 50).

Dumnezeu caută să ne curețe, să ne facă puri ca aurul, să ne transforme după chipul Lui. Aceasta este o țintă uimitoare și pare și mai uimitor faptul că un caracter asemenea lui Hristos se dezvoltă doar atunci când trecem prin focurile vieții.

De înțeles: Ce rol joacă suferința în procesul de curățire? Cum înțelegem acest proces în contextul mării lupte?

---

16 iulie – Ziua Evanghelistului Laic

„Căci, pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Cel Întâi Născut dintre mai mulți frați” (Romani 8:29).

La început, Dumnezeu ne-a făcut după chipul Său (Geneza 1:27), dar acel chip a fost deformat de păcat.

1 În ce aspecte se vede deformarea chipului lui Dumnezeu în om?

Este clar: cu toții am fost afectați de păcat (Romani 3:10-19). Totuși dorința lui Dumnezeu este să ne readucă la stadiul inițial. Iar aici se potrivește versetul nostru de astăzi: ne dezvăluie planul lui Dumnezeu ca toți aceia care își supun viața Duhului Sfânt „să fie asemenea chipului Fiului Său” (Romani 8:29).

Dar mai este o dimensiune: „Însuși chipul lui Dumnezeu trebuie refăcut în oameni. Onoarea lui Dumnezeu, onoarea lui Hristos, este în joc prin desăvârșirea caracterului poporului Său” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Isus*, p. 671).

2 Cum înțelegi ce ne spune Ellen White în citatul de mai sus? Vezi și **Iov 1; Matei 5:16; 1 Corinteni 4:9; Efeseni 3:10.**

În calitate de creștini, nu trebuie să uităm niciodată că ne aflăm în mijlocul unei drame cosmice. Marea luptă dintre Hristos și Satana se desfășoară peste tot în jurul nostru. Bătălia ia numeroase forme și se manifestă în multe feluri. Și, deși multe aspecte sunt ascunse, putem înțelege că în calitate de urmași ai lui Hristos avem de jucat un rol în această dramă și putem aduce slavă lui Isus prin viața pe care o ducem.

Imaginează-ți că te afli pe terenul unui stadion imens. Într-o tribună sunt ființele cerești loiale Domnului, în cealaltă tribună sunt ființele care au căzut împreună cu Lucifer. Dacă viața ta din ultimele 24 de ore s-ar derula pe acel teren, din ce tribună s-ar auzi mai multe ovații? Ce spune răspunsul tău despre tine însuși?

Una este să fii în luptă și cu totul alta este ca nici măcar să nu vezi forțele dispuse în respectiva luptă. Într-un anumit sens, așa este și cu noi, creștinii. Știm că forțele sunt acolo, le simțim în viața noastră, totuși trebuie să înaintăm prin credință, încrezându-ne în „Cel ce este nevăzut” (Evrei 11:27).

3 Citește Iov 23:1-10. Care este esența luptei lui Iov? Ce anume nu vede el? În același timp, ce acceptă el prin credință, în ciuda încercărilor prin care trece?

Chiar și în mijlocul încercărilor lui teribile, Iov s-a încrezut în Domnul. În ciuda a tot, Iov era hotărât să reziste. Și unul dintre lucrurile care l-au determinat să persevereze a fost nu o medalie de aur, ci, uitându-se în viitor, și-a dat seama că, dacă se prindea de Dumnezeu, avea să iasă învingător – avea să iasă precum aurul. Nu ni se spune cât de multe știa Iov despre ce se întâmpla în spatele cortinei. Indiferent cât de multe erau ascunse de el, Iov a rezistat focului purificator.

Ție ți-e teamă de foc? Ești îngrijorat de dogoarea pe care ar putea-o genera împrejurările? Poate, ca și în cazul lui Iov, frigerea focului de la Dumnezeu pare inexplicabilă. Ar putea fi vorba de dificultatea de adaptare la noul loc de muncă sau în noua casă. Sau faptul că trebuie să supraviețuiești unui rău tratament la locul de muncă sau chiar în sânul propriei familii. Ar putea fi o boală sau pierderi financiare. În cazul unora, chiar războiul. Oricât de greu de înțeles ar fi, Dumnezeu poate folosi aceste încercări pentru a te șlefui și a te rafina, a reproduce chipul Său în caracterul tău.

Pare a fi un imbold pentru Iov faptul că va ieși curat ca aurul – o țință, un obiectiv asupra căruia să-și fixeze ochii, iar acest lucru îl ajută să răzbată prin necazuri. Faptul că, în ciuda durerii și a suferinței, el a fost capabil să înțeleagă realitatea procesului de curățire este în sine o mărturie puternică despre caracterul lui. În același timp, chiar dacă nu înțelegea foarte multe, el știa că acele încercări aveau să-l rafineze, să-l facă mai bun.

Potrivit experienței tale, în ce fel încercările pot șlefui și rafina pe cineva? Care sunt alte căi prin care ai putea fi curățit, în afară de suferință?

Isus era în Ierusalim, pe punctul de a-Și da viața. Potrivit Evangheliei după Matei, ultimul ceas de învățătură a lui Isus înainte de Paște a fost petrecut pentru a le spune ucenicilor pilde, inclusiv parabola despre cele zece fecioare și despre oi și capre. Aceste relatări au legătură cu modul în care noi ar trebui să trăim în timp ce așteptăm ca Isus să revină. Prin urmare, relevanța lor în prezent – când semnele revenirii Lui se văd peste tot în jurul nostru – nu a fost niciodată mai importantă.

În legătură cu parabola celor zece fecioare (Matei 25:1-12), mulți comentatori precizează că uleiul este un simbol al Duhului Sfânt. Ellen White este de aceeași părere, dar ea mai spune și că acest ulei este un simbol al caracterului și este ceva ce nimeni nu poate obține în locul nostru.

- 4 Citește Matei 25:1-12. În ce fel înțelesul parabolei se schimbă în funcție de interpretarea dată uleiului: un simbol al Duhului Sfânt sau al dobândirii caracterului. Ce aplicație poți face în dreptul tău din perspectiva ambelor interpretări?**

Duhul Sfânt: _____

Caracterul: _____

- 5 Citește parabola despre oi și capre din Matei 25:31-46. Ce criterii sunt folosite pentru despărțirea oilor de capre?**

_____

_____

_____

Să observăm că Împăratul separă oamenii – oile de capre – pe baza faptelor lor, a caracterului. Deși Isus nu susține aici mântuirea prin fapte, putem vedea cât de importantă este dezvoltarea caracterului în planul de mântuire și cum aceia care sunt cu adevărat salvați prin Isus vor reflecta acea salvare în viața și caracterul lor.

Se spune despre caracter că reprezintă ceea ce omul este pe întuneric, când nu îl vede nimeni. Ce fel de persoană ești când nu te vede nimeni? Ce îți spune răspunsul tău despre schimbările pe care trebuie să le faci?

În secțiunea de ieri am analizat importanța caracterului în viața celor care așteaptă a doua venire. Astăzi vom analiza mai îndeaproape importanța caracterului la aceia care vor fi în viață la a doua venire a lui Isus.

- 6 Citește Daniel 12:1-10. La ce perioadă din istoria pământului se face referire? Mai important, ce înțelegem din aceste versete despre caracterul copiilor lui Dumnezeu din acea perioadă? Ce trăsături le sunt atribuite, spre deosebire de cei nelegiuiți? Vezi și Apocalipsa 22:11.**

Lui Daniel i se spune că, înainte de venirea lui Isus, va fi o perioadă de criză fără precedent în istorie. În Daniel 12:3,10 ni se oferă o descriere a celor neprihăniți și a celor răi care vor traversa această perioadă. De observat că „cei răi vor face răul” (Daniel 12:10), spre deosebire de cei înțelepți, care, așa cum se spune în versetul 3, vor străluci cu putere, poate pentru că au fost „curățiți, albiți și lămurii”/„purificați, albiți și încercați” (Daniel 12:10, VDC/BTF) în această „vreme de strâmtorare cum n-a mai fost de când sunt neamurile și până la vremea aceasta” (Daniel 12:1). În plus, cei răi nu înțeleg, dar, spre deosebire de ei, cei neprihăniți sunt „înțelepți” și înțeleg.

Înțeleg ce anume? Matematică, științe, metoda istorico-critică? În cartea Proverbele se spune că „teama de Domnul este începutul cunoașterii” (Proverbele 1:7, NTR). Poate că, în acest context, „cei înțelepți” sunt înțelepți deoarece cunosc ce înseamnă aceste evenimente finale, această „vreme de strâmtorare”, pe măsură ce se desfășoară. Ei nu sunt luați prin surprindere; din studiul personal al Cuvântului ei știu că timpul acesta va veni. Și, cel mai important, ei cunosc suficient cât să se lase curățiți și șlefuiți de această vreme de necaz. Cei răi, pe de altă parte, nu fac altceva decât să devină și mai îndârjiți în răzvrătirea lor și continuă astfel în răutatea lor.

Aspectul esențial este că aici ni se oferă o descriere a poporului care a trecut printr-un proces de rafinare, de curățire.

Deși am analizat aceste versete în contextul zilelor finale, ce principii găsim în ele care ne ajută să înțelegem mai bine în ce constă procesul de curățire, de purificare, chiar și pentru noi astăzi?

Versurile unei melodii zic așa: „Sunt o stâncă, sunt o insulă.” Ți-ai dorit vreodată singurătatea într-o asemenea măsură? Poate pe unii chiar i-ai auzit spunând: „Știi ceva? Umblarea mea cu Dumnezeu este o chestiune personală. Nu este ceva despre care să vreau să vorbesc.”

7 Citește Efeseni 4:11-16. Ce rol îi atribuie Pavel comunității?

Când le scrie efesenilor, Pavel descrie biserica drept un trup. Isus este capul, iar poporul Lui alcătuiește restul corpului. Dacă citești Efeseni 4:13, vei observa că scopul suprem al conviețuirii într-o astfel de comunitate este acela de a ajunge la „înălțimea staturii plinătății lui Hristos”. Și pentru aceasta avem nevoie unul de celălalt.

Cu siguranță este posibil să fii creștin de unul singur. De fapt, ca în cazul multora de-a lungul secolelor, care au fost luați în răs și persecutați, uneori este inevitabil statutul de creștin singur. Este o mărturie grăitoare despre puterea lui Dumnezeu atunci când bărbați și femei nu cedează sub presiunea care îi înconjoară. Totuși, dincolo de această realitate, Pavel vrea să sublinieze un adevăr categoric: în esență, noi trăim și manifestăm plinătatea lui Hristos atunci când colaborăm, în părtășie unii cu alții.

8 Citește Efeseni 4:11-16. Ce spune Pavel că trebuie să se întâmple înainte ca plinătatea lui Hristos să se manifeste în comunitatea noastră de credincioși?

9 Manifestarea plinătății lui Hristos de către o comunitate se deosebește de manifestarea plinătății lui Hristos de către un singur individ? În ce fel? Care sunt implicațiile acestui lucru în contextul marii lupte? Vezi Efeseni 3:10.

Este ușor să fii amabil când ești singur sau cu persoane străine, dar este mult mai greu să te porți frumos cu cei pe care fie îi cunoști foarte bine, fie nu îi agreezi. În realitate, când manifestăm har și bunătate față de oameni, le oferim și o mărturie irezistibilă despre adevărul lui Dumnezeu.

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, capitolul 29; *Tragedia veacurilor*, capitolul 39

„Formarea caracterului este cea mai importantă misiune încredințată vreodată omului și niciodată nu a fost mai importantă ca acum studierea minuțioasă a acestui subiect. Nicio generație din trecut nu s-a mai confruntat cu aspecte atât de însemnate, niciodată tinerii și tinerele nu au mai avut de înfruntat așa mari pericole precum cele de azi” (Ellen G. White, *Educație*, p. 225).

„În parabolă, fecioarele neînțelepte [...] îi simbolizează pe aceia care nu s-au pregătit prin formarea unui caracter care să reziste pe timp de criză. Este ca și cum ei ar trebui să meargă la vecini și să le spună: «Dă-mi caracterul tău sau voi fi pierdut.» Cele care au fost înțelepte nu au putut să pună din uleiul lor în lămpile pâlpâitoare ale fecioarelor neînțelepte. Caracterul nu este transferabil. Nu este de cumpărat sau de vândut, ci se dobândește. Domnul i-a dat fiecărui om în parte ocazia de a-și dezvolta un caracter neprihănit în timpul de har, dar nu a oferit posibilitatea ca cineva să poată împărți cu altcineva caracterul pe care și l-a format trecând prin experiențe grele, învățând lecții de la Marele Învățător, astfel încât să poată manifesta răbdare în încercare și să-și exercite credința ca să poată muta munții imposibilității” (Ellen G. White, în *The Youth's Instructor*, 6 ianuarie 1896).

Studiu zilnic: Deuteronomul 25 – 31;

Ellen G. White, *Evanghelizare*, subcapitolul „Motivul întârzierii celei de-a doua veniri”

1. Cine era un „arameu pribeag gata să piară”?

---

2. În ce domenii aveau să aibă întâietate israeliții asupra tuturor neamurilor?

---

3. Ce fel de pietre erau acceptate pentru construirea altarului?

---

4. Cui aparțin lucrurile ascunse? Dar cele descoperite?

---

5. Ce au în comun făgăduințele și amenințările lui Dumnezeu?

Privire generală

Studiul din această săptămână se concentrează pe cuptorul încercării care duce la purificare. Aceasta necesită un standard. În cazul nostru, standardul este chipul lui Dumnezeu în noi și chipul lui Isus Hristos, care este oglindirea perfectă a chipului lui Dumnezeu (Evrei 1:3). De asemenea, purificarea necesită și un agent de curățare, pe care Biblia îl prezintă drept focul (1 Petru 1:7; Apocalipsa 3:18). Rezultatul procesului de curățare este caracterul nostru, reprezentat de uleiul din candelile celor zece fecioare din parabola lui Isus (Matei 25:1-13). Cartea Daniel îi descrie ca „înțelepți” în lucrurile lui Dumnezeu pe cei cu caracterul curățat (Daniel 1:19,20; 2:47,48; 3:26-30).

- 1 În primul rând, vom vedea rolul esențial al suferinței în procesul formării și înnobilării caracterului.
- 2 În al doilea rând, vom vedea că formarea caracterului înseamnă refacerea chipului lui Dumnezeu în oameni, așa cum au fost creați de Dumnezeu la început, precum și modelarea caracterului după chipul lui Hristos.
- 3 În al treilea rând, formarea caracterului atinge tema conflictului cosmic. În acest conflict dintre bine și rău, dintre Dumnezeu și Satana avem parte noi de creuzetul maturizării.
- 4 În al patrulea rând, purificarea și maturizarea nu sunt niciodată obținute de indivizii care rămân izolați, ci de oamenii care aparțin unei comunități.

Comentariu

Ellen G. White, despre încercările ce aduc suferință

Subiectul relației dintre încercări și curățire este foarte important. Comentariile lui Ellen G. White pe acest subiect sunt revelatoare și relevante. Într-una din cărțile ei de mare importanță, ea citează din scrisoarea lui Ian Hus adresată unui prieten, în care Hus corelează suferința lui Isus cu suferințele noastre. În aceeași scrisoare, Hus leagă suferința de purificare: „Isus Hristos a suferit pentru cei dragi ai Lui, prin urmare ar trebui oare să ne mire faptul că ne-a lăsat exemplul Său, ca să suferim și noi cu răbdare toate lucrurile pentru mântuirea noastră? El este Dumnezeu, iar noi suntem făpturile Sale; El este Domnul, iar noi suntem slujitorii Săi; El este Stăpânul lumii, iar noi suntem muritori vrednici de dispreț. Și, cu toate acestea, El a suferit! De ce atunci să nu suferim și

noi, îndeosebi atunci când suferința este pentru curățirea noastră? De aceea, dragii mei, dacă moartea mea poate contribui la slava Sa, rugați-vă ca ea să vină cât mai repede, ca Dumnezeu să mă facă în stare să suport toate nenorocirile cu statornicie” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 105).

Într-un alt loc, Ellen G. White scrie ea însăși ceva asemănător: „Nu vă plângeți amarnic de încercarea care se abate asupra voastră, ci îndreptați-vă ochii spre Hristos, care Și-a acoperit divinitatea cu haina umanității ca să înțelegem cât de mare este interesul Lui față de noi, din moment ce S-a identificat cu omenirea suferindă! El a gustat cupa durerii umane, a suferit toate chinurile noastre, a fost făcut desăvârșit prin suferință, ispitit în toate privințele la fel cum sunt ispitiți oamenii, ca să-i poată ajuta pe cei ispitiți. El spune: «Voi face pe oameni mai rari decât aurul curat și mai scumpi decât aurul din Ofir» (Isaia 13:12). Îi va face pe oameni valoroși prin faptul că locuiește cu ei, dându-le Duhul Sfânt. El spune: «Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru, care este în ceruri, va da lucruri bune celor ce I le cer!» (Matei 7:12)” (Ellen G. White, în *The Signs of the Times*, 5 martie 1896).

Unui membru din biserică stăpânit de poftă, ea îi scrie: „Acum, el ar trebui să prețuiască atât de mult răsplata veșnică, comoara cerului, moștenirea nepieritoare, cununa slavei care nu se ofilește, încât să poată sacrifica bucuros satisfacerea poftelor pervertite, oricât de grele ar fi consecințele sau suferința, ca să realizeze lucrarea de curățire a trupului și a sufletului” (Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 2, p. 99).

Fratelui G, Ellen G. White îi scrie o scrisoare în care îi explică relația dintre suferință și curățire între așteptătorii celei de-a doua veniri a lui Isus: „Curățirea poporului lui Dumnezeu nu poate fi făcută fără suferință. Dumnezeu permite ca focul suferinței să mistuie zgura, să separe ce este lipsit de valoare de ceea ce este prețios, pentru ca metalul pur să poată străluci. El îngăduie să trecem dintr-un foc în altul pentru a ne testa adevărata valoare. Dacă nu putem suporta aceste încercări, ce vom face în timpul de strâmtorare? Dacă prosperitatea sau nenorocirea scoate la iveală falsitate, mândrie sau egoism în inima noastră, ce vom face atunci când Dumnezeu va încerca prin foc lucrarea fiecărui om și va scoate la lumină secretele inimii? Adevărata virtute este dispusă să fie pusă la încercare. Dacă nu ne place să fim cercetați de Domnul, starea noastră este cu adevărat gravă. Dumnezeu este Cel care rafinează și purifică sufletul;

în văpaia cuptorului, zgura este separată pentru totdeauna de argintul și de aurul curat din caracterul creștin. Isus urmărește testul. El știe de ce este nevoie pentru a purifica prețiosul metal, astfel încât acesta să reflecte strălucirea iubirii Sale divine” (Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 4, p. 85, 86).

Ea continuă pe acest subiect în aceeași manieră profundă: „Dumnezeu îi apropie de El pe cei care sunt poporul Său, prin încercări aspre, dificile, arătându-le slăbiciunile și incapacitățile și învățându-i să se bazeze pe El ca singurul lor ajutor și singura lor apărare. Atunci, scopul Său este atins. Ei sunt pregătiți să fie folosiți în orice situație de urgență, să ocupe poziții importante, de încredere, și să realizeze planurile mărețe pentru care le-au fost date puterile. Dumnezeu îi pune pe oameni la încercare, îi testează pe o parte și pe cealaltă și astfel îi educă, îi instruiește și îi disciplinează. Isus, Răscumpărătorul nostru, reprezentantul și conducătorul omului, a trecut prin acest proces de punere la probă. El a suferit mai mult decât putem fi noi chemați să suferim. Și-a asumat infirmitățile noastre și a fost ispitit ca și noi, în toate privințele. El nu a suferit în felul acesta pentru El, ci din cauza păcatelor noastre. Bazându-ne pe meritele Biruitorului, putem deveni și noi biruitori în numele Său.

Acțiunea lui Dumnezeu de rafinare și purificare trebuie să continue până când slujitorii Săi ajung atât de smeriți, de morți față de ei înșiși, încât, atunci când sunt chemați la o slujire activă, să aibă în vedere doar slava Lui. Atunci, El va primi cu plăcere eforturile lor, iar ei nu vor acționa pripit, din impuls, nici nu se vor năpusti înainte, punând în pericol cauza Domnului, devenind sclavi ai ispitelor și ai patimilor și urmându-și propriile minți firești înflăcărate de Satana. O, în ce mod înfricoșător este afectată cauza lui Dumnezeu de voința pervertită a omului și de firea lui nesupusă! Câtă suferință atrage omul asupra lui însuși când își urmează propriile patimi încăpățânate! Dumnezeu îi trece pe oameni prin încercări din nou și din nou, crescând mereu presiunea, până când umilința desăvârșită și transformarea caracterului îi aduc în armonie cu Hristos și cu spiritul cerului, făcându-i biruitori asupra lor înșiși” (Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 4, p. 86).

Aplicație

- 1 Am învățat că am fost curățiți de păcatele noastre prin jertfa înlocuitoare a lui Isus. Dar am mai învățat că suntem rafinați și prin suferință. Există vreo contradicție între cele două noțiuni? Absolut deloc. Suntem

considerați neprihăniți prin harul lui Dumnezeu și primim iertarea păcatelor din partea Lui prin credință; așadar, noi suntem puși deoparte pentru Dumnezeu și trăim pentru Dumnezeu. Îndreptățirea și iertarea sunt atât declarații, cât și experiențe spirituale profunde. Dar apoi continuăm prin parcurgerea experienței harului în contextul mării lupte, în cadrul căreia suntem încercați și în care dovedim dacă suntem credincioși și plini de iubire față de Domnul nostru. În această experiență descoperim că de multe ori dăm greș. De asemenea, descoperim și anumite trăsături ascunse la care trebuie să renunțăm. Ne eliberăm de ele prin harul lui Dumnezeu. Rafinarea, purificarea este o experiență reală care li se întâmplă unor persoane reale într-un timp real. Cum te ajută această înțelegere în experiența ta de curățire? În ce fel ai observat personal că Duhul Sfânt îți curăță caracterul?

- 2 Cum trăiești experiența contemplării continue a chipului lui Hristos în viața ta? În ce fel ai traversat o transformare a caracterului și a personalității tale după chipul Său?
- 3 În ce fel ai trăit experiența creșterii și maturizării credinței tale ca individ? Cum ai descrie această creștere?
- 4 Cum s-a maturizat spiritual comunitatea din care faci parte? În ce aspecte au observat ceilalți oameni, din interiorul și din afara comunității tale, aceeași creștere? Descrie ceea ce tu și alți membri ai comunității tale ați observat.

Temperaturi extreme

Sabat după-amiază

De memorat: „Domnul a găsit cu cale _____ ...
Dar, după ce Își va da viața ca _____,
va vedea _____, va trăi multe zile și lucrarea Domnului _____ în mâinile Lui” (Isaia 53:10).

Când soția lui era pe moarte, renumitul scriitor creștin C. S. Lewis a scris: „Nu că aș fi (cred) în pericolul mare de a înceta să mai cred în Dumnezeu. Adevăratul pericol este să ajung să cred astfel de lucruri cumplite despre El. Concluzia de care mi-e groază nu este: «Deci, până la urmă, nu există niciun Dumnezeu», ci: «Deci așa este Dumnezeu în realitate»” (*A Grief Observed*, HarperCollins Publishers, New York, Inc., 1961, p. 6, 7; vezi *De ce, Doamne? O radiografie a suferinței*, Humanitas, București, 2020).

Când lucrurile devin cu adevărat dureroase, unii dintre noi Îl resping pe Dumnezeu. Pentru alții, ca pentru C. S. Lewis, există ispita de a-și schimba părerea despre Dumnezeu și a-și imagina tot felul de lucruri rele despre El. Întrebarea este: Cât de fierbinte va ajunge cuptorul? Până la ce temperatură este dispus Dumnezeu să riște să-Și expună poporul ca să-Și atingă scopul suprem de a-l modela „asemenea chipului Fiului Său” (Romani 8:29)?

De înțeles: De ce crezi că este dispus Dumnezeu să riște să fie greșit înțeles de aceia de care vrea să fie cunoscut și iubit? Cât de mult crezi că este dispus Dumnezeu să Se lase înțeles greșit, cu scopul de a te modela după chipul Fiului Său?

Citește **Geneza 22**. Din senin și fără nicio explicație, Dumnezeu îi cere lui Avraam să-și aducă ardere-de-tot propriul copil. Îți poți imagina cum trebuie să se fi simțit Avraam? Era un gând cu totul revoltător ca un Dumnezeu sfânt să ceară să-ți sacrifici propriul fiu. Pe de altă parte, și dacă Avraam l-ar fi considerat un lucru acceptabil, cum rămânea cu promisiunile lui Dumnezeu privitoare la moștenire? Fără fiul lui, promisiunea s-ar fi năruit.

1 De ce i-a cerut Dumnezeu lui Avraam să aducă o asemenea jertfă? Dacă Dumnezeu știe totul, ce sens mai avea?

Cererea lui Dumnezeu și momentul ei nu sunt întâmplătoare. Fără îndoială, acestea au fost calculate să provoace cel mai profund chin sufletească posibil, deoarece „Dumnezeu păstrase ultima și cea mai grea încercare pentru vremea când povara anilor apăsa greu asupra lui Avraam, care tânjea după tihnă” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 147). Să fie acesta un test venit din partea unui Dumnezeu absurd? Nicidecum, deoarece „agonia prin care a trecut Avraam în acele zile negre de teribilă încercare a fost îngăduită pentru ca el să poată înțelege, din propria experiență, ceva din măreția sacrificiului făcut de Dumnezeul infinit pentru răscumpărarea omului” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 154).

A fost doar un test – Dumnezeu nu a intenționat niciodată ca Avraam să-și omoare fiul. Acest detaliu evidențiază un aspect foarte important cu privire la modul în care acționează Dumnezeu uneori. El ne poate cere să facem ceva ce niciodată nu vrea ca noi să ducem până la capăt. El ne poate cere să mergem undeva unde niciodată nu vrea să ajungem. Important pentru Dumnezeu nu este neapărat finalul, ci ceea ce învățăm pe măsură ce suntem remodelați pe parcurs.

Este posibil ca Isus să Se fi gândit la această experiență a lui Avraam atunci când le-a spus evreilor: „Tatăl vostru Avraam a săltat de bucurie că are să vadă ziua Mea; a văzut-o și s-a bucurat” (Ioan 8:56). Avraam ar fi putut rata această înțelegere dacă ar fi respins porunca divină considerând-o venită de la Satana. Cheia supraviețuirii lui Avraam și a faptului că a învățat ceva pe parcurs a fost că el cunoștea glasul Domnului.

Tu cunoști glasul lui Dumnezeu? Cum știi când îți vorbește Dumnezeu? Care sunt căile prin care îți comunică voia Sa?

Istoria lui Osea ne transmite câteva lecții impresionante. Situația prorocului este remarcabilă. Soția lui, Gomera, fuge și are copii cu un alt bărbat. Deși Gomera este infidelă, Dumnezeu îi cere lui Osea să-și aducă soția înapoi și să-i arate din nou dragostea lui deplină. Această relatare este menită să fie o parabolă despre Dumnezeu și poporul Israel. Israeliiți îl părăsiseră pe Dumnezeu și preacurviseră spiritual cu alți dumnezei, dar Dumnezeu încă îi iubea și dorea să le arate dragostea Lui. Dar să vedem metodele lui Dumnezeu!

2 Citește Osea 2:1-12. Ce metode spune Dumnezeu că va folosi ca să-l atragă iar pe Israel la Sine? Cum au fost aceste experiențe?

Osea 2:2,3 _____

Osea 2:5-7 _____

Osea 2:8,9 _____

Osea 2:10 _____

Acest pasaj transmite două elemente importante cu privire la experiența noastră cu Dumnezeu atunci când El ne duce la pocăință. În primul rând, riscăm să nu ne dăm seama că Dumnezeu acționează. Când israeliții au trecut prin astfel de experiențe grele și dureroase, e posibil să le fi fost greu să-și dea seama că Dumnezeul lor acționa în vederea salvării lor. Când drumul ne este blocat de spini ascuțiți sau când suntem înconjurați de ziduri astfel încât nu știm încotro mergem (Osea 2:6) – să fie oare vorba de Dumnezeu? Când ne dispar cele necesare de bază sau când suntem stânjeniiți (Osea 2:9,10) – poate avea Tatăl nostru vreo legătură cu toate acestea? Adevărul este că, indiferent cum ne simțim și ce simțim, Dumnezeu este mereu la lucru ca să ne ducă la pocăință, pentru că El ne iubește foarte mult.

În al doilea rând, riscăm să-L înțelegem greșit pe Dumnezeu atunci când acționează. Ne putem da seama că El acționează, dar nu ne place ce face. Când suntem răniți și rușinați, este ușor să-L blamăm pe Dumnezeu că este nemilos, că nu intervine sau că nu îi pasă. Dar Dumnezeu este mereu la lucru ca să ne înnoiască în virtutea legământului Său de dragoste.

Citește Osea 2:14-23. Ce transmite acest pasaj despre Dumnezeu? Cere-I Duhului Sfânt să-ți arate dacă ai fugit de Dumnezeu în vreun domeniu al vieții tale. Dacă ești convins că ai fugit de El, de ce să aștepți să ajungi în cuptorul încins al încercării? Ce te oprește să-I predai totul chiar acum?

3 Citește Iov 1:6 – 2:10. Ce anume a cauzat suferința lui Iov? Este situația aceasta un caz special? Sau este ceva specific modului în care Dumnezeu încă lucrează cu noi astăzi?

Este ceva uluitor aici. Fiii lui Dumnezeu vin să-L întâlnească pe Dumnezeu și Satana vine cu ei. Dumnezeu îl întreabă pe unde a fost, iar Satana răspunde că a fost „la cutreierarea pământului și [...] la plimbarea [...] pe el” (Iov 1:7). Apoi Dumnezeu îi pune o întrebare: „Ai văzut pe robul Meu Iov?” (Iov 1:8). Întrebarea în sine nu are nimic remarcabil; remarcabil este cine pune întrebarea. Nu Satana îl indică pe Iov ca obiect supus examinării, ci Dumnezeu. Știind exact ce urmează, Dumnezeu îl aduce pe Iov în atenția lui Satana. Jos, pe pământ, Iov nu are absolut nicio idee cât de încins urma să devină cuptorul lui. Și, deși este foarte clar că Satana, nu Dumnezeu, cauzează suferința lui Iov, este la fel de evident că Dumnezeu îi dă permisiunea explicită lui Satana să distrugă bunurile lui Iov, copiii și sănătatea lui fizică. Dacă Dumnezeu Își dă acordul ca Iov să sufere, mai contează dacă El sau Satana în persoană aduce suferința? Cum poate fi Dumnezeu drept și sfânt când îi permite lui Satana să-i producă lui Iov atâta suferință?

4 Citește Iov 1:20,21. Cum reacționează Iov în fața încercărilor?

În fața unei asemenea suferințe se poate reacționa în două moduri. Ne putem umple de înverșunare și supărare, întorcându-I spatele unui Dumnezeu pe care Îl credem nemilos sau inexistent, sau ne putem prinde de Dumnezeu mai strâns. Iov își gestionează catastrofa stând în prezența lui Dumnezeu și aducându-I închinare.

În Iov 1:20,21 vedem trei aspecte ale închinării care ne pot ajuta atunci când suntem în suferință. În primul rând, Iov își acceptă neputința și recunoaște că nu poate să pretindă nimic: „Gol am ieșit din pânțele mamei mele și gol mă voi întoarce în sânul pământului” (Iov 1:21). În al doilea rând, Iov recunoaște că Dumnezeu încă deține controlul absolut: „Domnul a dat și Domnul a luat” (Iov 1:21). În al treilea rând, Iov încheie afirmându-și convingerea cu privire la dreptatea lui Dumnezeu. „Binecuvântat fie Numele Domnului” (Iov 1:21).

Treci printr-o încercare? Cum te-ar putea ajuta dacă ai urma pașii lui Iov?

„În adevăr, fraților, nu voim să vă lăsăm în necunoștință despre necazul care ne-a lovit în Asia, de care am fost apăsați peste măsură de mult, mai presus de puterile noastre, așa că nici nu mai trăgeam nădejde de viață. Ba încă ne spunea gândul că trebuie să murim, pentru ca să ne punem încrederea nu în noi înșine, ci în Dumnezeu, care înviază morții” (2 Corinteni 1:8,9).

Ca apostol ales de Dumnezeu, Pavel îndurase mai mult decât majoritatea oamenilor. Cu toate acestea, el nu a fost zdrobit. Ci, dimpotrivă, L-a laudat și mai mult pe Dumnezeu. Citește lista lui de greutăți din **2 Corinteni 11:23-29**. Acum citește **2 Corinteni 1:3-11**.

5 În **2 Corinteni 1:4**, Pavel afirmă că noi primim mila și mângâierea lui Dumnezeu ca „să putem mângâia pe cei ce se află în vreun necaz”. În ce măsură poate fi suferința o chemare la slujire? Cum am putea deveni mai conștienți de această posibilitate?

Dumnezeu vrea ca, prin noi, să le slujească oamenilor care suferă. Aceasta înseamnă că El poate îngădui ca noi să trecem prin anumite dureri. Apoi, noi vom oferi încurajare nu din teorie, ci din propria experiență cu îndurarea și mângâierea lui Dumnezeu. Acesta este un principiu din viața lui Isus (vezi Evrei 4:15).

Pavel își descrie atât de viu propriile greutăți nu ca să-l compătimim noi, ci ca să ne dăm seama că până și atunci când suntem în prăpastie Tatăl încă poate interveni ca să ne ofere îndurare și încurajare. S-ar putea să ajungem disperați până și cu privire la viața noastră sau chiar să fim omorâți, dar nu trebuie să ne temem, Dumnezeu ne învață să ne bazăm pe El. Putem avea încredere în El, căci Dumnezeul nostru „înviază morții” (2 Corinteni 1:9).

În timp ce continuă să-și ațintească ochii asupra proclamării Evangheliei, Pavel știe că Dumnezeu îl va salva și în viitor. Capacitatea lui de a rămâne ferm este dovedită de cele trei aspecte pe care le menționează în 2 Corinteni 1:10,11. În primul rând este ceea ce Dumnezeu a dovedit deja în trecut: „El ne-a izbăvit și ne izbăvește dintr-o astfel de moarte” (2 Corinteni 1:10). În al doilea rând, hotărârea lui Pavel de a se concentra pe Dumnezeu Însuși: „Și avem nădejde că ne va mai izbăvi încă” (2 Corinteni 1:10). În al treilea rând, mijlocirea neîntreruptă a sfinților: „Voi înșivă ne veți ajuta cu rugăciunile voastre” (2 Corinteni 1:11).

Ce poți învăța de la Pavel ca să nu îți plângi de milă în mijlocul luptei?

Până acum în acest trimestru am analizat multe exemple de situații fierbinți pe care Dumnezeu le folosește ca să aducă în viața noastră puritate și asemănare cu Hristos. Totuși unii le pot privi și apoi concluziona că Dumnezeu este sever și foarte solicitant. Sigur că unii ar putea spune: „Știu că Dumnezeu ne vrea binele, dar aceste exemple nu transmit prea multă grijă și dragoste. În schimb, Dumnezeu pare mai degrabă un tiran.”

Adevărul este că, trăind pe acest pământ plin de păcat, vom înțelege doar puțin din cauzele a tot ce se întâmplă. În cer vom înțelege mult mai mult (1 Corinteni 4:5; 13:12). Deocamdată va trebui să trăim cu tensiunea derivată din convingerea că Dumnezeu este prezent și are grijă de noi, pe de o parte, dar că nu întotdeauna ne simțim bine, pe de altă parte. Isaia descrie foarte bine această tensiune.

Citește **Isaia 43:1-7**. În versetul 2, Dumnezeu spune că poporul Lui va trece prin ape și prin foc. Acestea sunt exemple metaforice de pericole extreme, dar poate că fac aluzie la traversarea Mării Roșii și a Iordanului – ambele niște momente de groază, dar și momente care au netezit calea pentru o nouă viață. Poate te aștepti ca Dumnezeu să spună că Își va feri poporul de aceste pericole, că îl va conduce pe un traseu mai ușor. Dar El spune mai degrabă că, atunci când vin vremuri grele, poporul Său nu trebuie să se simtă copleșit, fiindcă El îi este alături.

- 6** Pe baza pasajului din **Isaia 43:1-7**, notează diferite căi prin care Dumnezeu Își asigură poporul că îl va sprijini în timpul traversării apelor și a focului. Ce imagine despre Dumnezeu ți se zugrăvește în minte? Împlinirea căror făgăduințe poți cere?

Am putea rezuma în trei moduri ce am învățat despre cuptoarele încinse prin care ne trece Dumnezeu. În primul rând, temperatura extrem de ridicată îngăduită de Dumnezeu nu este pentru a ne distruge pe noi, ci pentru a distruge păcatul. În al doilea rând, aceasta nu este folosită pentru a ne face nefericiți, ci pentru a ne face puri, curați, așa cum am fost creați să fim. În al treilea rând, grija lui Dumnezeu față de noi prin tot ce trecem este constantă și blândă – El niciodată nu ne va lăsa singuri, orice ni s-ar întâmpla.

Ce ne învață următoarele versete despre acțiunile și caracterul lui Dumnezeu? Psalmii 103:13,14; Matei 28:20; 1 Corinteni 10:13; 1 Petru 1:7. Cum ai simțit în viața ta realitatea exprimată în aceste versete?

**Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*,
capitolul 13; *Mărturii pentru biserică*, vol. 5, subcapitolul 34,
„«Lăudați pe Domnul»”**

„În dogoarea focului din cuptor se separă zgura de aurul adevărat al caracterului creștin. Isus este Acela care supraveghează atent testul; El știe ce este necesar pentru purificarea metalului prețios, ca el să reflecte strălucirea iubirii Sale. Dumnezeu Își disciplinează slujitorii prin încercări grele și apăsătoare. El vede că unii au puteri ce pot fi folosite pentru progresul lucrării Sale și pe aceste persoane le pune la încercare; în providența Sa, El le aduce în situații care le pun la probă caracterul. [...] El le arată slăbiciunile și îi învață să se sprijine pe El. [...] În felul acesta, obiectivul Lui este atins. Ei sunt educați, pregătiți și disciplinați, gata să ducă la îndeplinire marele plan pentru care le-au fost date puterile” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 129-130).

„Dacă, în providența lui Dumnezeu, suntem chemați să îndurăm încercări, ar trebui să ne acceptăm crucea și să bem cupa amară, aducându-ne aminte că există o mână de Tată care ne-o ține la buze. Să ne încredem în El și în lumina zilei, și atunci când este întuneric. Oare nu putem crede că El ne va da tot ce este spre binele nostru?” (Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 5, p. 316).

Studiu zilnic: Deuteronomul 32 – Iosua 4;
Ellen G. White, *Evangelizare*,
subcapitolul „Puterea pentru încheierea lucrării”

1. Câți soldați ar fi pus pe fugă 10.000 de oameni și în ce condiții?
_____
2. Cine urma să primească cele mai bune roade?
_____
3. Ce culoare avea funia pe care au coborât spionii din casa lui Rahav?
_____
4. În ce moment s-au întors apele Iordanului la locul lor?
_____
5. Prin ce unelte va lucra Dumnezeu pentru a proclama solia cu cea mai mare putere?
_____

Privire generală

Studiul acesta se concentrează pe mai multe exemple biblice care ne ajută să înțelegem „de ce”-urile suferinței și cum să depășim răul și durerea. Exemplul promptitudinii lui Avraam de a-și sacrifica fiul în ascultare de Dumnezeu ne predă lecția unei încrederi fără rezerve în Dumnezeu, chiar și când poruncile Lui sunt de neînțeles. Relația dureroasă a lui Osea cu infidela lui soție ne dezvăluie suferința lui Dumnezeu cauzată de lipsa noastră de devotament, precum și prezența Lui continuă în viața noastră și lucrarea Lui de restaurare a relațiilor cu cei care s-au rătăcit, care au renunțat la credință. Loialitatea neclintită a lui Iov față de Dumnezeu, chiar și când soția lui îl îndemna să-L blesteme pe Dumnezeu, ne învață că evitarea suferinței și a morții nu este scopul suprem în viață. Împreună cu Iov, Pavel ne învață că dragostea și credințioșia față de Dumnezeu, față de Împărăția și misiunea Sa în lume constituie cea mai satisfăcătoare experiență din viața creștină. Desigur, există lucruri pe care nu le înțelegem. Dar creștinul trece prin suferință și moarte înarmat cu viziunea apostolului despre luptă: „Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul sau strâmtorarea sau prigonirea sau foametea sau lipsa de îmbrăcăminte sau primejdia sau sabia?” (Romani 8:35)

- 1 În primul rând vom fi antrenați într-un studiu profund al unor exemple relevante de suferință, care ne vor ajuta să înțelegem de ce Dumnezeu permite suferința în viața noastră.
- 2 Apoi vom fi captivați de ilustrații vii din istoria lui Avraam și Isaac pe muntele Moria și de modul în care tatăl și fiul au supraviețuit încercărilor, învățând și crescând datorită acestor experiențe.

Comentariu

Suferința lui Dumnezeu alături de noi

În a doua jumătate a secolului al XX-lea, *teologia procesului* a propus o nouă teodicee – adică explicare a modului în care răul a luat ființă și a ajuns să existe în împărăția unui Dumnezeu iubitor, atotputernic și desăvârșit de drept. Teologii procesului (precum John B. Cobb Jr.) își imaginează un univers alcătuit din entități libere și care se creează pe ele însele, angajate într-un continuu proces progresiv de construire a unei lumi mereu în schimbare. Totuși, deoarece mai cred și că puterea lui Dumnezeu este limitată, acești teologi concluzionează că răul

și suferința au izvorât cumva din acest proces complex de construire. Singura veste bună pe care teologii procesului ne-o pot oferi este că Dumnezeu este empatic și suferă împreună cu universul. El nu poate eradica răul pentru că nu ne poate încălca libertatea, dar acționează ca să convingă toate entitățile din întregul univers să se îndrepte spre un echilibru – al armoniei, creativității și plăcerii.

Această temă a suferinței lui Dumnezeu alături de noi a fost frecvent utilizată dincolo de cercurile teologilor procesului. Da, ideea că Dumnezeu suferă împreună cu noi este esențială pentru înțelegerea Evangheliei, dar ea trebuie înțeleasă corect în lumina adevărului Bibliei. Cea mai mare amenințare constituită de conceptul că Dumnezeu suferă cu noi este că acest concept a devenit în sine o teodicee, excluzând alte aspecte importante ale teodiceei biblice.

Oricât de inovatoare ar fi aceste idei, teologia procesului și teodiceea ei sunt incompatibile cu revelația biblică și nu pot fi acceptate de către creștinii care cred în Biblie. Da, în lumea noastră căzută, suferința este reală și inevitabilă. Și, da, Dumnezeu suferă cu noi. Dar această realitate nu e totul. Una dintre numeroasele probleme legate de teologia procesului o constituie speculația că răul este în mod intrinsec corelat cu creația; teologia procesului este evoluționistă prin natura ei. În schimb, explicația biblică este că răul nu este ceva „natural”; nu aparține ordinii de la origini a lumii create. Răul este contrar caracterului lui Dumnezeu, iubirii și dreptății Sale. Dumnezeu a creat o lume perfectă, o natură perfectă, animale și oameni perfecți.

Faptul că Dumnezeu ne-a creat liberi nu face ca răul să fie necesar, prin urmare următoarele trei aspecte sunt deosebit de relevante: (1) Răul se trage din libertatea și capacitățile morale ale ființelor libere, precum îngerii și oamenii. (2) Răul a afectat și afectează natura, dar nu apare sau derivă din natură. (3) Răul nu este veșnic sau coetern cu Dumnezeu sau cu creația (creația a fost menită să fie, și chiar a fost, perfectă și neafectată de rău la început); răul a fost adus la existență din cauză că am abuzat de libertate, dar i se va pune capăt prin intervenția iubitoare și categorică a lui Dumnezeu de a elibera universul de existența și amenințarea lui.

Așadar, datorită naturii Lui iubitoare, Dumnezeu suferă într-adevăr cu noi și ni se alătură când suntem în cuptorul încercărilor pe care ni le-am provocat nouă înșine, naturii Sale și întregii Sale împărății. Dar Dumnezeu nu suferă neputincios, incapabil, ca și când nimic nu s-ar putea face fiindcă răul ar fi parte din procesul de apariție și expansiune evo-

lutivă a universului. Nu! Dumnezeu a făcut – și face – ceva în privința răului. Consecința supremă a păcatului El a luat-o asupra Sa prin Hristos și acționează concret pentru a contracara răul. El îi cheamă pe toți oamenii să accepte harul Său și să fie gata să se întoarcă în Împărăția Sa, din care va stârpi răul pentru totdeauna.

Comentariu

Jertfirea lui Isaac

Porunca lui Dumnezeu ca Isaac să fie sacrificat a fost o poruncă unică, având multiple scopuri. Pe de o parte, apelul lui Dumnezeu adresat lui Avraam a fost o încercare sau un test. Ellen G. White scrie că pe muntele Moria Dumnezeu a pus la probă credincioșia lui Avraam: „Ființe cerești au fost martore la scena punerii la probă a credinței lui Avraam și a supunerii lui Isaac. Încercarea aceasta a fost mult mai grea decât cea prin care trecuse Adam. Conformarea la interdicția pusă primilor noștri părinți nu aducea cu sine nicio durere, dar porunca dată lui Avraam cerea sacrificiul cel mai chinuitor. Întregul cer privea cu uimire și admirație ascultarea neșovăitoare a lui Avraam. Tot cerul i-a apreciat credincioșia. [...] Legământul lui Dumnezeu, confirmat față de Avraam printr-un jurământ înaintea ființelor din celelalte lumi, dovedește faptul că ascultarea va fi răsplătită” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 155).

Pe de altă parte, porunca lui Dumnezeu a fost mai mult decât un test. De fapt, scopul ei principal a fost triplu: o revelație, o profeție și o tipologie. Dumnezeu a vrut să-l învețe pe Avraam și întreaga omenire despre jertfa adusă de El prin sacrificarea Fiului Său pentru noi (Ioan 3:16). Ellen G. White subliniază această idee în câteva scrieri: În *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, ea afirmă: „Avraam dorise foarte mult să-L vadă pe Mântuitorul promis. [...] Și L-a văzut pe Hristos. [...] A văzut ziua Lui și s-a bucurat. I s-a dat privilegiul să întrezărească jertfa divină pentru păcat. În propria experiență, el a trăit o exemplificare a acestui sacrificiu când a primit porunca: «Ia pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, pe Isaac [...] și adu-l ardere-de-tot» (Geneza 22:2). El l-a pus pe altarul de jertfă pe fiul promis, pe fiul în care se concentrau toate speranțele lui. Apoi, în timp ce stătea lângă altar, având cuțitul ridicat, gata să asculte de porunca lui Dumnezeu, a auzit din cer un glas zicând: «Să nu pui mâna pe băiat și să nu-i faci nimic; căci știu acum că te temi de Dumnezeu, întrucât n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine» (Geneza 22:12). Prin această încercare cumplită a trebuit

să treacă Avraam ca să poată vedea ziua lui Hristos și să-și dea seama de marea iubire a lui Dumnezeu pentru lume – atât de mare încât, pentru a o ridica din degradarea ei, L-a dat pe unicul Său Fiul la cea mai rușinoasă moarte” (p. 468, 469).

În altă parte, Ellen G. White îmbină cele două scopuri ale poruncii lui Dumnezeu din Geneza 22: „Ca să imprime în mintea lui Avraam valoarea Evangheliei și ca să-i pună la probă credința îi poruncise Dumnezeu să-l aducă jertfă pe fiul său. Chinul de moarte prin care el a trecut în timpul zilelor de teribilă încercare a fost îngăduit pentru ca el să poată înțelege, din propria experiență, ceva din măreția sacrificiului făcut de Dumnezeu cel veșnic pentru mântuirea omului. Nicio altă încercare nu i-ar fi pricinuit lui Avraam un astfel de chin sufletesc ca aducerea fiului său ca jertfă. Dumnezeu L-a dat pe Fiul Său pradă unei morți chinuitoare și pline de ocară. Îngerilor, care erau martori la umilirea și chinul sufletesc al Fiului lui Dumnezeu, nu li s-a permis să intervină ca în cazul lui Isaac. Nu a fost niciun glas care să strige: «Destul!» Pentru a salva omenirea căzută, Împăratul slavei Și-a dat viața. Ce dovadă mai puternică poate fi adusă cu privire la mila și iubirea fără margini a lui Dumnezeu? «El care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?» (Romani 8:32)” (*Patriarhi și profeti*, p. 154).

Dacă cele petrecute în Geneza 22 au fost parte din revelația lui Dumnezeu despre planul Său de mântuire, este important de subliniat că porunca divină adresată lui Avraam a constituit un eveniment singular, unic și profetic în istoria lumii. Prin această experiență unică a lui Avraam, Dumnezeu Și-a comunicat în mod eficient planul de a salva omenirea prin jertfa înlocuitoare a lui Isus Hristos. Prin urmare, nimeni altcineva din istoria umanității nu a primit – și nici nu va mai primi – vreodată porunca de a sacrifica o altă ființă. Chiar și în cazul lui Avraam, sacrificarea lui Isaac a fost imediat înlocuită cu sacrificarea unui animal. Din acest motiv, experiența lui Avraam nu poate fi asociată în mod justificat cu practica antică a sacrificării copiilor sau cu oricare abuz asupra copiilor, antic sau contemporan.

Un alt aspect important al acestei experiențe este însăși participarea și reacția lui Isaac. Deși ne concentrăm asupra chinului sufletesc al lui Avraam, trebuie să precizăm că această experiență a constituit și un cuptor al încercării pentru Isaac, iar reacția lui este de mare valoare. De fapt, el ar fi putut reacționa în multe feluri, de exemplu să-l califice pe

tatăl lui drept un bătrân smintit sau să scape fugind. Dar nu a făcut așa. Educarea lui în devotament și încredere în Dumnezeu și în tatăl său face din Isaac un exemplu perfect pentru creștinul care trece prin focul încercărilor. Ellen G. White evidențiază acest aspect printr-o relatare foarte vie a acestei scene:

„Avraam, [...] în ascultare de porunca divină, [...] pleacă la drum însoțit de Isaac. El vede în fața lui muntele pe care Dumnezeu i-a spus că avea să i-l indice ca locul de aducere a jertfei. Ia lemnele de pe umărul slujitorului și le așază asupra lui Isaac, cel care va fi adus ca jertfă. Își încinge sufletul cu hotărâre și cu o asprime agonizantă, gata pentru lucrarea pe care îi ceruse Dumnezeu să o facă. Cu inima zdrobită și cu mâna lipsită de vlagă, ia focul, în timp ce Isaac îl întreabă: «Tată, iată focul și lemnele, dar unde este jertfa?» Dar, vai, Avraam nu-i poate spune acum! Tatăl și fiul ridică altarul și vine momentul teribil când Avraam trebuie să-i spună lui Isaac ceea ce îi chinuise sufletul pe tot parcursul aceluia lung drum: faptul că Isaac însuși va fi victima. Isaac nu este un băiețandru, ci un tânăr în toată puterea cuvântului. Ar putea refuza să se supună planului tatălui său, dacă ar alege acest lucru. El nu-și acuză tatăl de nebunie și nici măcar nu caută să-i schimbe aces-tuia intențiile. Se supune. Crede în dragostea tatălui său și în faptul că acesta nu și-ar sacrifica singurul fiu, dacă Dumnezeu nu i-ar fi poruncit să o facă. Isaac este legat de mâinile tremurânde, iubitoare, ale tatălui său cuprins de milă, și aceasta pentru că Dumnezeu ceruse acest lucru” (*Sons and Daughters of God*, p. 205).

Aplicație

- 1 Împărtășește trei principii din istoria vieții lui Avraam și a lui Isaac care îți arată cum să treci peste experiența cuptorului încercării.
- 2 Cum au reacționat Iov și Osea în suferința lor? Ce te învață reacțiile lor despre cum să ieși învingător din cuptorul încercărilor?

30 iulie – 5 august

Lupta din răspuțeri

Sabat după-amiază

De memorat: „Iată la ce lucrez eu și _____ după lucrarea puterii Lui, care _____ în mine” (Coloseni 1:29).

Un bărbat și o femeie participau la o discuție. Fiecare avusese un copil care fusese omorât. Fiul femeii fusese ucis cu 20 de ani în urmă, iar mânia și înverșunarea ei erau la fel de puternice ca în prima clipă. Cu bărbatul, lucrurile stăteau altfel. Fiica lui fusese ucisă de teroriști în urmă cu câțiva ani. El vorbea despre iertare față de criminali și despre modul în care Dumnezeu îi transformase rana. Chiar dacă durerea fusese teribilă, acest om devenise o ilustrare a modului în care Dumnezeu poate aduce vindecare în cele mai întunecate momente din viața noastră.

Cum pot doi oameni să reacționeze așa de diferit? Cum are loc schimbarea spirituală în viața creștinului, care să-l facă să se maturizeze prin flăcările încercărilor, nu să ajungă zdrobit de ele?

De înțeles: Ce rol joacă puterea voinței în lupta cu sinele și cu păcatul? Cum putem evita greșeala de a lăsa simțămintele să ne influențeze deciziile? De ce trebuie să perseverăm, să nu renunțăm atunci când trecem prin creuzetul încercării?

Te-ai rugat vreodată: „Te rog, Doamne, fă-mă un om bun!”, dar să urmeze aparent puține schimbări? Cum e posibil să ne rugăm ca marea putere transformatoare a lui Dumnezeu să lucreze în noi, dar viața noastră să pară că rămâne la fel? Știm că Dumnezeu are nelimitate resurse supranaturale pe care ni le oferă cu atâta ardoare și generozitate. Noi vrem cu adevărat să beneficiem de ele, dar viața noastră nu pare totuși să se schimbe pe măsura celor oferite de Dumnezeu.

De ce? Unul dintre motive este supărător de simplu: în timp ce Duhul are o putere nelimitată de a ne transforma, este posibil ca, prin alegerile noastre, să limităm ce poate face Dumnezeu.

1 Citește Ioan 16:5-15. Isus Îl numește pe Duhul Sfânt „Duhul adevărului” (v. 13). Ce înseamnă că face Duhul Sfânt pentru noi?

În timp ce ne poate dezvălui adevărul despre păcătoșenia noastră, Duhul Sfânt nu ne poate constrânge să ne pocăim. De asemenea, El ne poate arăta cel mai mare adevăr despre Dumnezeu, dar nu ne poate forța să-l credem sau să ascultăm de el. Dacă Dumnezeu ne-ar constrânge chiar și în cea mai mică măsură, ne-am pierde voința liberă, iar Satana L-ar acuza pe Dumnezeu că ne manipulează mintea și inima, putând astfel să-L acuze că trișează în marea luptă. Când marea luptă a izbucnit în cer, Tatăl nostru nu l-a obligat pe Satana sau pe vreunul dintre îngeri să creadă că El este bun și drept și nici nu i-a forțat pe îngeri să se pocăiască. Iar în Grădina Edenului, când din nou au fost atât de multe lucruri în joc, Dumnezeu a prezentat foarte clar adevărul despre pomul din mijlocul grădinii, dar nu i-a împiedicat pe Eva și pe Adam să-și exercite liberul-arbitru și să păcătuiască. Și în cazul nostru, Dumnezeu va face la fel astăzi. Așadar, Duhul prezintă adevărul despre Dumnezeu și despre păcat și apoi spune: „Ținând seama de ceea ce ți-am arătat, ce-o să faci acum?”.

La fel stau lucrurile și când suntem în cuptorul încercării. Uneori ne aflăm în acest creuzet fierbinte tocmai pentru că nu am ascultat sau nu ne-am pocăit de păcatele noastre. Ca Tatăl nostru să acționeze în astfel de cazuri, noi trebuie să alegem conștient să deschidem ușile pocăinței și ale ascultării, pentru ca puterea lui Dumnezeu să intre și să ne transforme.

Cu privire la ce te-a convins recent „Duhul adevărului”? Cât de mult ascuți de vocea Lui? Și ce alegeri faci în virtutea voinței tale libere?

Care este cea mai mare realizare a ta? Cel mai probabil, aceasta nu s-a produs doar pentru că te-ai dat jos din pat dimineața. Dacă vrem să obținem ceva valoros în această viață, este nevoie de timp și de efort. Ucenicia noastră cu Hristos nu diferă.

- 2 Citește Coloseni 1:28,29. Deși afirmă că Dumnezeu lucrează în el, cum ne transmite Pavel că este implicat și efortul uman? Vezi și Deuteronomul 4:4; Luca 13:24; 1 Corinteni 9:25; Evrei 12:4.**
-
-

Coloseni 1:29 exprimă un aspect foarte interesant privind modul în care Pavel vede relația lui cu Dumnezeu în această lucrare. Pavel spune că se luptă – dar cu puterea lui Dumnezeu.

Termenul tradus prin „lucrez” înseamnă „a trudi”, „a lucra până la epuizare”. Acest cuvânt era utilizat în special cu referire la sportivi atunci când se antrenau. Următorul termen, „mă lupt”, poate însemna în unele limbi „a se chinui”, „a depune eforturi din răspuțeri”. Așadar este zugrăvită prin cuvinte imaginea unui atlet care se străduiește din răspuțeri să câștige. Dar Pavel adaugă apoi o nuanță conceptului de luptă, deoarece el, da, luptă, dar nu cu tot ce are el însuși, ci cu tot ce Dumnezeu îi dă. Rămânem deci cu o concluzie simplă în ce privește lucrarea lui Pavel – a fost o lucrare realizată cu un mare efort personal și cu disciplină, dar îndeplinită cu puterea lui Dumnezeu. Această relație operează exact în același fel și când urmărim să dezvoltăm caracterul lui Hristos în noi.

Este important să nu uităm acest lucru, deoarece trăim într-o lume în care vrem mai mult și tot mai mult, dar cu puțin și tot mai puțin efort. Ideea aceasta s-a strecurat și în creștinism. Unii evangheliști creștini promit că, dacă doar crezi, Duhul Sfânt va veni asupra ta cu o putere supranaturală și va face minuni mari. Dar acesta poate fi un adevăr periculos spus pe jumătate, pentru că îi poate duce pe oameni la concluzia că doar trebuie să aștepte să vină puterea lui Dumnezeu peste ei în timp ce rămân așezați liniștiți pe locurile lor.

Tu ai avut parte de genul de luptă despre care vorbește Pavel? Ce lucruri ți-a pus Dumnezeu pe inimă cu care te lupti? Cum poți învăța să te predai voinței Sale?

Unii dintre cei mai mari dușmani ai voinței noastre sunt simțămintele noastre. Trăim într-o cultură din ce în ce mai mult bombardată cu muzică și imagini care fac apel direct la simțuri, care, fără să ne dăm seama, dau naștere la emoții, sentimente, poftă. Deseori ne zicem în sinea noastră: „Ce am poftă să mănânc în seara asta?”, „Ce am chef să fac astăzi?”, „Simt că trebuie să cumpăr acest articol.” Simțămintele au ajuns deci să fie într-o mare măsură implicate în luarea deciziilor. Sentimentele nu sunt neapărat rele, dar ce simt față de un lucru ar putea să aibă prea puțin de-a face cu ce este corect sau cel mai bine de făcut. De fapt, simțămintele noastre ne pot minți („Inima este nespus de înșelătoare” [Ieremia 17:9]) și pot crea o falsă imagine despre realitate, determinându-ne să facem alegeri greșite, pregătindu-ne pentru un cup-tor încins făurit de noi înșine.

- 3** Ce exemple poți găsi în Biblie de oameni care au făcut alegeri greșite bazate pe simțăminte, nu pe Cuvântul lui Dumnezeu? Care au fost consecințele? Vezi, de exemplu, **Geneza 3:6; 2 Samuel 11:2-4; Galateni 2:11,12.**
-
-
-

- 4** Citește **1 Petru 1:13**. Ce îl preocupă pe Petru și ce vrea el de fapt ca cititorii lui să facă?
-

Petru înțelege că mintea este cârma corpului, pe care noi o controlăm. Renunță la controlul asupra minții și vei fi controlat de tot felul de sentimente care vor apărea la un moment dat.

Imaginează-ți că mergi pe o cărare strâmtă spre casa Păstorului. Pe drum dai de multe alte cărări în diferite direcții. Unele dintre ele duc în locuri în care nu ai vrea să ajungi. Altele par tentante, fac apel la simțămintele, emoțiile și dorințele tale. Dacă totuși apuci pe una dintre aceste căi, ieși de pe drumul drept și mergi pe o cale ce ar putea fi extrem de greu de părăsit.

Cu ce decizii importante te confrunți? Întreabă-te sincer: „Cum știi dacă îmi bazez alegerile pe sentimente, emoții, dorințe, și nu pe principiile din Cuvântul lui Dumnezeu?”

„Dacă, deci, ochiul tău cel drept te face să cazi în păcat, scoate-l și leapădă-l de tine; căci este spre folosul tău să piară unul din mădulele tale și să nu-ți fie aruncat tot trupul în gheenă” (Matei 5:29).

5 Meditează la cuvintele lui Isus din Matei 5:29. Le consideri radicale? Dacă da, de ce?

Este necesară o măsură radicală nu pentru că Dumnezeu a făcut ca viața creștină să fie grea, ci pentru că noi și cultura noastră ne-am îndepărtat foarte mult de planurile Lui pentru noi. De multe ori oamenii se trezesc întrebându-se: „Cum am putut să mă îndepărtez atât de mult de Dumnezeu?” Răspunsul este mereu același: puțin câte puțin.

Citește **Matei 5:29,30**. Isus face aceste afirmații în contextul păcatului sexual. Dar principiile de bază se aplică și în cazul altor păcate. De fapt, principiile se pot aplica la creșterea noastră în Hristos în general.

6 Ce aspect esențial evidențiază Isus în cuvintele Sale din Matei 5:29,30? Chiar suntem chemați să ne mutilăm la propriu?

Isus nu ne cheamă să ne facem rău propriului corp – absolut deloc. Ci ne cheamă să ne ținem mintea sub control și, prin urmare, propriul corp, indiferent de costuri. Să observăm că versetele nu spun că noi ar trebui să ne rugăm și că Dumnezeu va îndepărta instantaneu tendințele păcătoase din viața noastră. Uneori, în harul Lui, Dumnezeu poate să facă lucrul acesta pentru noi, dar, de cele mai multe ori, ne cheamă să ne luăm un angajament radical de a renunța la ceva sau de a începe să facem ceva ce nu avem chef deloc să facem. Ce încercare de foc poate fi aceasta! Cu cât mai des facem alegeri corecte, cu atât mai puternici vom deveni și cu atât mai slabă va fi puterea ispitei în viața noastră.

Uneori, Dumnezeu folosește cuptorul încercării pentru a ne atrage atenția atunci când sunt prea multe lucruri în jurul nostru care ne distrag. În creuzetul Său ne dăm seama cât ne-am îndepărtat de Dumnezeu. Creuzetul încins poate fi apelul lui Dumnezeu de a lua decizia radicală să revenim la planul Lui pentru noi.

- 7 Citește Geneza 32. Ce ne spune acest episod despre perseverență, chiar și atunci când suntem descurajați? Înainte de a răspunde, ține cont de contextul în care se afla Iacov.**
-
-
-

Putem ști ce e bine și ne putem exercita voința de a face binele, dar, când suntem sub presiune, poate fi foarte greu să ne ținem de Dumnezeu și făgăduințele Sale. De ce se întâmplă așa? Pentru că suntem slabi și temători. Prin urmare, una dintre virtuțile importante ale creștinului este perseverența, capacitatea de a merge mai departe în ciuda dorinței de a renunța.

Unul dintre cele mai bune exemple de perseverență din Biblie este Iacov. Cu mulți ani înainte, Iacov îl înșelase pe fratele lui și pe tatăl lui, ca să-i dea dreptul de întâi născut (Geneza 27). De atunci a fost tot timpul pe fugă, de teama dorinței lui Esau de a-l ucide. Deși primise minunate promisiuni de îndrumare și binecuvântare din partea lui Dumnezeu în visul cu scara ajungând până la cer (Geneza 28), Iacov era încă speriat. El voia cu disperare asigurarea de la Dumnezeu că fusese acceptat și că promisiunile făcute lui cu mulți ani înainte erau încă valabile. În timp ce lupta cu cineva care era de fapt Isus, Iacov s-a trezit cu șoldul dislocat. Din acel moment, lupta nu ar mai fi fost posibilă pentru el, fiindcă durerea era insuportabilă. Trebuie să fi avut loc o trecere subtilă de la luptă la agățare de adversar. Iacov s-a agățat de Isus în plină durere insuportabilă până ce a primit asigurarea binecuvântării Sale. În final, Isus i-a spus: „Lasă-mă să plec, căci se revarsă zorile” (Geneza 32:26).

Binecuvântarea a venit pentru Iacov deoarece a rezistat în ciuda durerii. La fel este și cu noi. Dumnezeu poate să ne disloce și nouă „coapsa” și apoi să ne cheme să ne agățăm de El în durerea noastră. De fapt, Dumnezeu a lăsat cicatricile dureroase să se manifeste – Iacov încă schiopăta când l-a întâlnit pe fratele lui. Judecând după aparențe, acest lucru constituia o slăbiciune, dar la Iacov era un semn al puterii.

Care sunt acele alegeri pe care le poți face (prietenii, stil de viață, lectură, obiceiuri, viață spirituală) ca să rămâi ferm lângă Domnul în mijlocul descurajării și al ispitei?

**Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*,
capitolul 18; *Calea către Hristos*, capitolul 5**

„Prin căderea în păcat, această voință, care constituie un factor atât de important în caracterul omului, a fost cedată sub controlul lui Satana și de atunci el lucrează în om și voința, și înfăptuirea după buna lui plăcere, dar spre totala ruină și nenorocire a omului” (Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 5, p. 515).

„Pentru a primi ajutorul lui Dumnezeu, omul trebuie să-și conștientizeze propria slăbiciune și lipsă [...] Trebuie trezit să facă eforturi și rugăciuni fierbinți și perseverente. Trebuie să se descotorosească de deprinderile și obiceiurile rele, deoarece biruința poate fi câștigată numai printr-un efort hotărât de a corecta aceste greșeli și de a se conforma principiilor corecte. Mulți nu ajung niciodată în poziția pe care ar putea s-o ocupe, deoarece așteaptă ca Dumnezeu să facă în locul lor lucrul pe care El le-a dat puterea să-l facă singuri. Toți aceia care sunt capabili să fie de folos trebuie formați prin cea mai severă disciplină morală și intelectuală, iar Dumnezeu îi va sprijini, unind puterea divină cu eforturile umane” (Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, p. 248).

Studiu zilnic: Iosua 5 – 11;
Ellen G. White, *Evanghelizare*,
subcapitolul „Ocazia timpului prezent”

1. Ce fel de cereale au mâncat israeliții a doua zi de Paște?
_____
2. În ce loc a ascuns Acan lucrurile furate?
_____
3. Unde scrie în Biblie despre o grindină ucigătoare în război?
_____
4. Ce cetate de pe deal a ars Iosua?
_____
5. Spre ce au îndreptată atenția conducătorii și oamenii de stat?
_____

Privire generală

Studiul de față se concentrează asupra unor elemente esențiale care ne ajută să concepem o triplă strategie de a ieși învingători din focul încercărilor. În primul rând, sub îndrumarea Duhului Sfânt trebuie să cultivăm o înțelegere a adevărului despre Dumnezeu, despre rău și despre noi înșine, în contextul imediat al vieții noastre și în contextul mai larg al marii lupte. Deși este adevărat că simpla înțelegere a propriei situații nu este de ajuns, ea constituie piatra de temelie peste care celelalte elemente sunt așezate, astfel încât să reacționăm corect în fața încercării. Avem nevoie să știm motivul pentru care se întâmplă ce se întâmplă și să răspundem la următoarele întrebări: De care parte aleg să fiu și de ce?

În al doilea rând, trebuie să înțelegem natura liberului-arbitru oferit de Dumnezeu. Da, este adevărat că Dumnezeu este suveran și ne oferă mântuirea și toate lucrurile bune pentru a trăi și a prospera. Dar El ne-a creat cu adevărata libertate, fără de care nu am mai fi aceiași. Din acest motiv, Dumnezeu ne dă putere și ne cheamă să ne exercităm voința liberă și să colaborăm cu El în marea lucrare de salvare și de avansare a Împărăției Sale.

În al treilea rând, această colaborare necesită din partea noastră un angajament radical și perseverență. Nu putem colabora cu două împărății care sunt în război. Trebuie să cunoaștem adevărul, să-L alegem pe Împăratul cel drept și iubitor al cerului, să ne conformăm viața principiilor Lui și să ne dedicăm pe deplin cauzei Împărăției Sale, orice s-ar întâmpla. Aceste principii ne vor da energia deplină, care permanent se reînnoiește, de a lupta și a învinge în creuzetul încins al acestei vieți.

- 1 Rolul adevărului în trecerea cu bine prin greutățile vieții.
- 2 Rolul voinței noastre libere în trecerea cu bine prin încercările vieții.
- 3 Rolul angajamentului și perseverenței în trecerea prin încercări.

Comentariu

Augustin și Pelagius

Mulți creștini consideră că este greu de înțeles modul în care voința noastră liberă are legătură cu originea răului și a suferinței, precum și cu salvarea. Unii cad în una din cele două extreme, așa cum ilustrează controversa aprigă din secolul al V-lea dintre ascetul britanic Pelagius, sta-

bilit la Roma (circa 355-420), și Augustin (354-430), episcopul de Hippo din Africa de Nord. Controversa lor a privit liberul-arbitru și mântuirea. După ce a ajuns la Roma și a văzut relaxarea spirituală și morală a creștinilor din capitala Imperiului Roman de Apus, Pelagius a concluzionat că problema își avea rădăcinile în învățăturile lui Augustin despre păcatul strămoșesc și har.

Astfel, Pelagius a decis să-l înfrunte pe episcopul din Hippo (azi nord-estul Algeriei). Augustin susținea că Dumnezeu este dragoste și că esența dragostei este libertatea (nu există dragoste fără libertate), precum și că Dumnezeu a creat un univers perfect și bun. De asemenea, a mai creat și oameni după chipul Său, ceea ce înseamnă că oamenii au fost creați perfecți, buni, iubitori și liberi. Așadar, potrivit lui Augustin, când au abuzat de libertatea lor și au păcătuit, Adam și Eva au dat naștere la păcatul originar/strămoșesc. Drept consecință, ei au fost cuprinși de vină, natura lor s-a schimbat din una perfectă într-una păcătoasă și și-au pierdut libertatea. Încă mai puteau percepe binele și desăvârșirea, dar nu le mai puteau pune în practică.

Ceea ce Augustin sugera era că păcatul este mai mult decât un act sau o eroare individuală, fiind mai degrabă o stare a existenței umane separate de Dumnezeu și împotriva lui Dumnezeu. Păcatul originar a inclus vină și înclinație spre rău. După cădere, toți oamenii au devenit păcătoși – era de părere Augustin –, pentru că ne naștem cu vina lui Adam și cu o natură păcătoasă care ne subjugă voința și viața. Astfel, Augustin credea că, deoarece *suntem* păcătoși, noi nu putem fi salvați doar alegând să facem ce e bine; nu putem fi mântuiți doar primind o învățătură sau o încurajare sau urmând un exemplu, deoarece nu ne putem debarasa de vina lui Adam. Și nici nu avem puterea de a ne învinge starea păcătoasă și de a face binele – afirma mai departe Augustin. În opinia lui, putem fi salvați doar dacă am putea muri față de natura păcătoasă și să renaștem la o altă natură. Dar, potrivit lui Augustin, nici măcar acest lucru nu-l putem face singuri. Singura cale prin care suntem mântuiți este prin harul lui Dumnezeu. În harul Său – explica Augustin –, Dumnezeu Își exercită voința suverană și decide să ne salveze El Însuși: El îndepărtează din dreptul nostru vina lui Adam și vina noastră prin harul Său și prin sacramentul botezului, supune natura noastră păcătoasă prin sălășluirea lăuntrică a Duhului Sfânt, care creează în noi o nouă natură spirituală și ne dă puterea de a trăi o viață neprihănită. Din acest motiv, Augustin a introdus conceptul predestinării divine: deoarece după cădere suntem înrobiți de păcat, nu ne putem pocăi singuri, astfel că

Dumnezeu îi predestinează pe unii dintre noi să fie salvați și pe alții să fie pierduți.

Pelagius considera că poziția lui Augustin a generat o relaxare spirituală, deoarece creștinii dădeau acum vina pentru decadența lor morală pe păcatul original și se sustrăgeau de la responsabilitatea față de păcat și de rău. Din acest motiv, Pelagius a sugerat o altă perspectivă. Asemenea lui Augustin, Pelagius credea că Dumnezeu a creat un univers perfect, iar pe oameni ființe libere. Răul a luat naștere din libera alegere a lui Adam de a păcătui. Totuși Pelagius respingea ideea lui Augustin că oamenii moștenesc o natură păcătoasă și vina de la Adam. Conform gândirii lui Pelagius, păcatul lui Adam l-a afectat doar pe el, și nu și pe copiii lui. Astfel – susținea Pelagius –, nevinovăția și liberul-arbitru al urmașilor lui Adam au fost în totalitate păstrate și deci fiecare copil se naște cu o natură perfectă și cu o voință liberă perfect funcțională.

Mai mult, Pelagius afirma că toți oamenii păcătuiesc nu pentru că se nasc cu vina și natura păcătoasă a lui Adam, ci pentru că toți ne naștem și trăim într-un mediu social corupt și ne exercităm propria voință și alegem să păcătuim. Potrivit lui Pelagius, omul este vinovat nu din cauza vinii moștenite de la Adam, ci din cauza propriei alegeri de a păcătui. Prin urmare, susținea Pelagius, Dumnezeu ne socotește responsabili de păcatele noastre pentru că noi suntem cu adevărat liberi. Dumnezeu ne cheamă să ducem o viață neprihănită pentru că știe că putem face acest lucru. Isus a trăit o viață perfectă și ne-a demonstrat că este posibil. Da, noi trăim prin harul lui Dumnezeu, dar, în opinia lui Pelagius, harul divin a constatat în faptul că Dumnezeu ne-a creat cu o voință liberă, ne-a dat Legea și indicațiile Sale ca să trăim vieți bune și perfecte, dându-ne exemplul lui Isus. Mai mult, Dumnezeu ne oferă iertare în Isus în cazul în care cădem alegând să păcătuim și ne oferă îndrumare prin Duhul Sfânt în călătoria noastră spirituală. Pentru a afla mai multe despre dezbaterea Augustin–Pelagius vezi, de exemplu, Alister E. McGrath, *Christian Theology: An Introduction*, ed. a 5-a (Wiley-Blackwell, Oxford, U.K., 2011, p. 18-20).

Fiecare dintre cei doi combatanți a fost, fără îndoială, sincer și a scos în evidență puncte bune. Totuși, amândoi au căzut în extreme. Augustin cade în extrema predestinării și a sacramentalismului (harul lui Dumnezeu ajunge la noi prin intermediul sacramentelor). Pelagius cade în extrema tratării în mod superficial a păcatului și a mântuirii prin fapte. Adevărul se află în Biblie. Biblia Îl prezintă pe Dumnezeu ca dragoste (Ioan 3:16; 1 Ioan 4:8,16). El i-a creat pe Adam și pe Eva nevinovați

(Geneza 1:31; 2:25; Ecclesiastul 7:29) și cu libertatea de a alege (Geneza 2:15-17). Doar că părinții noștri au ales să păcătuiască (Geneza 3:6).

Biblia spune clar că păcatul nu este un simplu act din trecut al lui Adam și al Evei. Ci raportul din Geneza despre căderea în păcat descrie schimbările imediate și profunde care au apărut la natura, relația, mediul, stilul de viață și urmașii lui Adam și ai Evei (Geneza 3:7-24; 4:1-16). Apostolul Pavel precizează că, prin Adam, păcatul și moartea au intrat (au invadat) în lume și au umplut-o în spațiu și timp (Romani 5:12-14). Păcatul a adus asupra omenirii suferință, moarte și condamnare pentru toți oamenii (Romani 5:16-18). Din cauza neascultării lui Adam, toți oamenii „au fost făcuți păcătoși” (Romani 5:19). Din acest motiv, toți oamenii sunt născuți în păcat, niciunul în neprihănire (Romani 3:9-18,23; Psalmii 14:1-3; 51:5). Astfel, Biblia respinge doctrina lui Pelagius și prezintă păcatul drept mai mult decât un act uman individual. Mai exact, păcatul este descris ca o forță atât exterioară, cât și interioară, care înrobește și distruge întreaga omenire în toate aspectele ei. În fața acestei perspective sumbre, Pavel exclama cu disperare: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” (Romani 7:24). De una singură, omenirea nu poate rezolva problema păcatului și a răului. Singura speranță pentru omul păcătos se găsește în lucrarea de jertfire și transformare a lui Isus Hristos (Romani 3:24,25; 5:6-19; 7:25) și în lucrarea de reînnoire și mijlocire a Duhului Sfânt, care ne dă o inimă nouă (Ezechiel 36:26,27; Ioan 3:5-8; Romani 8:3-6,9-17).

De asemenea, Biblia nu susține nici conceptul augustinian de predestinare sau sacramentalismul. Da, la baza învățaturii biblice despre salvare se află întotdeauna inițiativa, intervenția și soluția lui Dumnezeu (jertfa Domnului Hristos) și puterea Sa de a răscumpăra (Geneza 3:8,15; Exodul 20:2; Romani 5:6-8). Dar Dumnezeu nu îi predestinează pe unii pentru mântuire și pe alții pentru pierzare, ci le dă întotdeauna oamenilor libertatea individuală de alegere (Iosua 24:15) și îi face răspunzători pe indivizi și pe națiuni în privința acceptării sau respingerii mântuirii Sale (vezi, de exemplu, Geneza 4:4-12; 15:16). Textul de aur din Evanghelie spune că „atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16). Biblia insistă asupra faptului că Dumnezeu îi vrea, și îi invită, pe toți oamenii să fie salvați (Ezechiel 33; Ioan 1:12,13; 1 Timotei 2:4; 2 Petru 3:9; 1 Ioan 2:2; Apocalipsa 22:17). Apoi, odată acceptată invitația din partea lui Dumnezeu, oamenii colaborează cu El în procesul de salvare inițiat de El (2 Petru 1:10; Iacov 4:8; Apocalipsa

3:20). De asemenea, Scriptura respinge orice perspectivă sacramentală asupra harului divin; dimpotrivă, Noul Testament subliniază faptul că Dumnezeu ne dă tuturor harul Său, doar – și direct – prin Isus Hristos (Faptele 4:12; Evrei 5:9; 7:24,25; 9 – 10).

Din punct de vedere istoric, majoritatea creștinilor au respins perspectiva lui Pelagius și au îmbrățișat înțelegerea lui Augustin, potrivit căreia toți oamenii se nasc cu o natură păcătoasă și păcatul este o forță de neînvins pentru noi. Romano-catolicii au integrat în teologia lor conceptul lui Augustin – cum că toți oamenii moștenesc vina lui Adam – și nevoia de sacrameinte, dar au respins perspectiva lui asupra predestinării. În schimb, protestantismul a respins pe bună dreptate înțelegerea lui Augustin despre moștenirea vinii lui Adam și despre harul lui Dumnezeu care ar fi primit prin intermediul sacramentelor, dar o mare parte dintre protestanți au acceptat în mod eronat perspectiva lui despre predestinare. Odată cu ridicarea Iluminismului, societățile moderne și postmoderne tind să respingă vederile lui Augustin și să gândească mai mult ca Pelagius. Pentru a ajunge la oamenii din aceste societăți, trebuie să punem accentul pe învățăturile biblice privitoare la liberul-arbitru și uriașa responsabilitate pe care o avem față de istoria individuală și comună, dar și să împărtășim învățătura biblică despre gravitatea puterii păcatului și despre singura noastră speranță de salvare prin Isus Hristos.

Expunerea de mai sus ne ajută să înțelegem că faptul de a cunoaște adevărul este esențial pentru înțelegerea noastră despre suferință și încercări în propria viață. Dar totodată ne ajută să ne înțelegem și propria natură și puterea voinței libere. O asemenea înțelegere ne este de folos pentru a căuta și accepta întotdeauna ajutorul, îndrumarea și puterea lui Dumnezeu de a trece cu bine prin focul încercărilor.

Aplicație

- 1 Disciplină spirituală și har ieftin** – Desigur, Augustin și Luther au susținut mântuirea prin predestinarea divină ca o celebrare a harului uimitor al lui Dumnezeu. Astfel că acest concept i-a determinat pe unii creștini să creadă că, dacă suntem în mod ireversibil aleși și salvați de Dumnezeu, nu mai participăm și nu mai putem participa deloc la procesul de mântuire. Acest concept, numit și „har ieftin”, duce la o lipsă de disciplină spirituală în viața multor creștini. Dacă Dumnezeu m-a ales în mod irevocabil, de ce să mă mai rog? De ce să mai citesc Biblia? De ce să mai fiu vigilent? De ce să mă mai implic în viața comunității mele? De ce să mai fac evanghelizare? Marile mișcări istorice de reînnoire

din sânul protestantismului – precum pietismul lui Philipp Spener, de la sfârșitul secolului al XVII-lea din contextul luteran german, și numeroase mișcări ale Marii Treziri din secolele XVIII și XIX din America de Nord – au luat atitudine față de acest pericol, propunând programe de disciplină spirituală consecventă atât pentru familii, cât și pentru comunități.

Analizează-ți propria viață spirituală, viața spirituală a familiei tale și pe cea a comunității tale. Cum este disciplina spirituală în aceste cercuri? Ce poți face pentru a aduce schimbări semnificative și profunde în conformitate cu îndemnul biblic (vezi Coloseni 1:28,29; 1 Corinteni 9:23-27)?

Gândește-te la un proiect de promovare a unui stil de viață caracterizat de disciplină spirituală personală și, dacă este necesar și posibil, pentru familia și comunitatea ta.

2 Un angajament radical – Unii creștini consideră creștinismul sinonim cu absența suferinței și a problemelor. Alții lasă loc și pentru dificultăți. Dar câți creștini Îi sunt radical devotați lui Dumnezeu, chemării Sale de a-L urma pe Isus, Împărăției și misiunii Sale din cadrul marii lupte dintre Hristos și Satana, dintre bine și rău? În contextul persecuției crescânde asupra creștinilor de astăzi în diferite părți ale lumii, numeroși creștini simt nevoia de o pregătire mai bună – ba chiar radicală – pentru a trece prin cuptorul încercărilor.

Evaluează în ce măsură ești dedicat lui Dumnezeu și Împărăției Lui. Concepe o scară a angajamentului personal. Pe baza acestei scări, ce înseamnă pentru tine un angajament radical? Până unde ești dispus să mergi, pe baza devotamentului tău, să-I slujești lui Dumnezeu în orice fel ți-ar cere-o?

O speranță de nezdruincinat

Sabat după-amiază

De memorat: „Însă _____ aceasta nu înșală, pentru că _____
_____ a fost turnată în inimile noastre prin
_____, care ne-a fost dat” (Romani 5:5).

Cât de ușor este să vorbim și să cântăm despre speranță când suntem în biserică înconjurați de oameni zâmbitori! Dar când ne trezim în focul încercării, speranța nu pare prea la îndemână. Pe măsură ce împrejurările ne sufocă, începem să punem sub semnul întrebării totul, în special înțelepciunea lui Dumnezeu.

În una dintre cărțile lui, C. S. Lewis scrie despre un leu imaginar. Vrând să-l întâlnească pe acest leu, cineva întreabă dacă leul prezintă siguranță, dacă nu face rău. I se răspunde că nu prezintă siguranță, „dar că este bun”.

Faptul că nu întotdeauna Îl înțelegem pe Dumnezeu și El pare să facă lucruri neprevăzute nu înseamnă că Dumnezeu este împotriva noastră. Înseamnă pur și simplu că deocamdată nu avem tabloul complet. Dar cochetăm cu ideea că, pentru ca noi să avem pace, încredere și speranță, Dumnezeu trebuie să fie predictibil și să poată fi înțeles ușor. După mintea noastră, e neapărat ca El să prezinte „siguranță”. Dar în felul acesta nu facem altceva decât să ne predispunem la dezamăgire.

De înțeles: În ce fel înțelegerea noastră privind caracterul lui Dumnezeu ne ajută să ne păstrăm speranța în mijlocul încercării? Cum înțelegi salutul „Pacea Domnului!” în vreme de război?

Când suferim, este foarte ușor să presupunem că ce ni se întâmplă este singurul lucru care contează. Dar există o imagine ceva mai amplă decât cea în care suntem doar noi, personal (vezi Apocalipsa 12:7; Romani 8:22).

1 Citește Habacuc 1:1-4. Cu ce se confruntă profetul?

Te-ai aștepta ca Dumnezeu să zică ceva de genul: „Vai, Habacuc, e într-adevăr îngrozitor! Stai că vin Eu și te ajut imediat!” Dar răspunsul lui Dumnezeu este chiar opusul. El îi spune lui Habacuc că va fi și mai rău. Citește acest răspuns în **Habacuc 1:5-11**.

Locuitorii din Israel erau prizonieri la asirieni, iar Dumnezeu promite că situația se va înrăutăți și mai mult: locuitorii din Iuda vor fi atacați de babilonieni. Habacuc strigă din nou către Domnul în versetele 12-17 și apoi așteaptă să vadă ce va spune Dumnezeu.

2 Citește Habacuc 2:2,3. Introducerea făcută de Dumnezeu la mesajul despre distrugerea Babilonului îți însuflă speranță? Prin ce anume?

Capitolul 2 din Habacuc reprezintă promisiunea lui Dumnezeu referitoare la distrugerea babilonienilor. Evrei 10:37 citează Habacuc 2:3, făcând aluzie la o aplicație mesianică viitoare a acestei făgăduințe. Certitudinea cu care a fost promisă distrugerea Babilonului este valabilă și în cazul distrugerii „Babilonului celui mare” (vezi Apocalipsa 18:2).

Habacuc era prins între marea nenorocire din jurul lui și promisiunea lui Dumnezeu că situația se va înrăutăți. Acesta este exact punctul în care ne aflăm noi în istoria mântuirii. Un rău enorm este în jurul nostru, dar Biblia prezice că va veni un rău și mai mare. Secretul supraviețuirii lui Habacuc a fost faptul că a ajuns să vadă întregul tablou, imaginea de ansamblu. Prin urmare, în capitolul 3, el este în stare să înalțe o rugăciune extraordinară de laudă, pe baza a ceea ce va face Dumnezeu în viitor.

Citește Habacuc 3:16-19. Care sunt motivele de speranță identificate de profet? Care este speranța poporului lui Dumnezeu în timp ce așteptăm desfășurarea ultimelor scene profetice? Cum îți poți însuși această speranță?

Oswald Chambers scrie: „L-ai întrebat pe Dumnezeu ce are de gând să facă? Nu îți va spune niciodată. Dumnezeu nu îți spune ce va face; El îți descoperă Cine este El” (*My Utmost for His Highest*, 2 ianuarie; vezi Oswald Chambers, *Tot ce am mai de preț pentru Cel Preaînalt*, Editura Poarta Bucuriei, 2015). Ce crezi că vrea să spună Oswald Chambers?

După cum știm, cartea Iov începe cu marea tragedie personală care s-a abătut asupra lui Iov. El pierde totul, cu excepția propriei vieți și a soției. Urmează o discuție în care prietenii lui încearcă să înțeleagă de ce s-au întâmplat toate acestea. În timpul conversației lor, Dumnezeu tace.

Apoi, deodată, în Iov 38, Dumnezeu apare și vorbește. Fără nicio pauză, Dumnezeu îi pune lui Iov vreo 60 de întrebări încuietoare. Deschide Biblia și parcurge-le în **Iov 38 și 39**.

După ultima întrebare, Iov răspunde: „Iată, eu sunt prea mic. Ce să-Ți răspund? Îmi pun mâna la gură. Am vorbit o dată, și nu voi mai răspunde; de două ori, și nu voi mai adăuga nimic” (Iov 40:4,5). Dar Dumnezeu nu a terminat. Reîncepe și îi adresează o altă rafală de întrebări „grele”.

3 Citește răspunsul final al lui Iov în Iov 42:1-6. Ce încerca Dumnezeu să-i spună lui Iov și care a fost efectul asupra acestuia?

Dumnezeu nu răspunde la niciun „de ce?” formulat de prietenii lui Iov. În schimb, El zugrăvește o imagine a măreției Sale de neegalat, manifestată prin intermediul lucrărilor Sale de creație. Apoi Iov sigur nu mai are nevoie de niciun răspuns. Nevoia de explicații a fost eclipsată de imaginea copleșitoare a grandorii lui Dumnezeu.

Acest episod biblic dezvăluie un paradox fascinant. Speranța și încurajarea pot să răsară din conștientizarea faptului că noi cunoaștem foarte puțin. Instinctiv, încercăm să ne găsim liniștea prin faptul de a ști totul și drept urmare ne descurajăm când nu putem cunoaște totul. Dar uneori Dumnezeu scoate în evidență neștiința noastră pentru ca noi să putem înțelege că speranța umană se poate ancora doar într-o Ființă mult mai mare decât noi înșine.

Există lucruri din realitatea războiului pe care pur și simplu nu le înțelegi? Dacă da, concentrează-te asupra caracterului lui Dumnezeu. Cum poate acest exercițiu să îți dea speranță, acea speranță de care ai nevoie ca să rămâi ferm prin ceea ce acum pare de neînțeles?

„Căci Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, care te iau de mâna dreaptă și-ți zic: «Nu te teme de nimic, Eu îți vin în ajutor!»” (Isaia 41:13).

Cineva întreba cândva: „Când Dumnezeu pare departe, cine s-a îndepărtat?” Când vin problemele, credem că Dumnezeu ne-a părăsit. Adevărul este că El nu a plecat nicăieri.

Prezența lui Dumnezeu le părea evreilor din exil foarte îndepărtată. Totuși, prin Isaia, Dumnezeu îi asigură cu privire la eliberarea lor viitoare. Așadar, deși întoarcerea efectivă în Ierusalim urma să aibă loc mulți ani mai târziu, Dumnezeu a vrut ca poporul Lui să știe că El nu Se îndepărtase de el și că existau toate motivele pentru a spera.

- 4 Citește Isaia 41:8-14. Ce motive de speranță găsești pentru oamenii care așteaptă cu nerăbdare eliberarea lor în viitor? Cum ne ajută această promisiune în timpul așteptării ca exilul nostru pe pământ să se termine?**

Una dintre imaginile cele mai grăitoare din aceste versete se găsește în Isaia 41:13. Dumnezeuul suveran al universului spune că poporul Lui nu trebuie să se teamă, deoarece El este Cel care îl ia „de mâna dreaptă”. Una este să ni-L imaginăm pe Dumnezeu conducând evenimentele pământene de pe un tron măreț, de la ani-lumină distanță de pământ, dar cu totul altă imagine e cea în care El este suficient de aproape ca să-i țină de mână pe credincioșii Lui dragi.

Când suntem ocupați, poate ne vine greu să ne amintim că Dumnezeu este aproape de noi. Dar când ne amintim că El este Emanuel, „Dumnezeu cu noi”, lucrurile se schimbă radical. Când prezența lui Dumnezeu este cu noi, la fel sunt și planurile Lui, promisiunile Lui și puterea Lui transformatoare.

Fă un experiment în următoarele zile: ori de câte ori este posibil, încearcă să-ți amintești că Dumnezeuul universului este suficient de aproape cât să te țină de mână și îți promite personal ajutorul Său. Ține o evidență cu modul în care acest lucru îți schimbă viața. Pregătește-te să vorbește despre experiența ta în cadrul grupei de la Școala de Sabat.

- 5** Toată lumea caută speranța. Dar unde se găsește? Pentru unii, speranța se găsește în zâmbetul unui prieten. Pentru alții, speranța se naște din siguranța financiară sau dintr-un mariaj stabil. Tu unde cauți de obicei speranța și curajul?
-

În cartea Ieremia, profetul le scrie unor oameni care își pierduseră speranța în țara în care erau captivi. „Pe malurile râurilor Babilonului, seadam jos și plângeam când ne aduceam aminte de Sion” (Psalmii 137:1). Dar, deși erau cu inima frântă, Ieremia le prezintă motive să nu-și piardă speranța.

- 6** Ce motive de speranță găsești în Ieremia 29:1-10?
-

În acest pasaj sunt trei surse importante de speranță. În primul rând, Dumnezeu spune că poporul Lui nu ar trebui să renunțe la speranță, deoarece situația în care se află nu este rezultatul întâmplării sau al unei nenorociri neprevăzute. Însuși Dumnezeu spune: „prinșii de război [...] i-am dus din Ierusalim la Babilon” (Ieremia 29:4).

În al doilea rând, Dumnezeu le spune copiilor Săi că nu ar trebui să-și piardă speranța, pentru că El lucrează chiar în mijlocul dificultăților prin care trec. „Urmăriți binele cetății în care v-am dus în robie și rugați-vă Domnului pentru ea, pentru că fericirea voastră atârnă de fericirea ei” (Ieremia 29:7).

În al treilea rând, Dumnezeu îi spune poporului că nu ar trebui să rămână fără speranță, deoarece El va pune capăt robiei la un moment dat. „Dar iată ce zice Domnul: «De îndată ce vor trece șaptezeci de ani ai Babilonului, Îmi voi aduce aminte de voi și voi împlini față de voi făgăduința Mea cea bună, aducându-vă înapoi în locul acesta»” (Ieremia 29:10).

După ce explică modul în care a avut grijă de trecutul lor, are grijă de prezentul lor și va avea grijă de viitorul lor, Dumnezeu comunică frumos grija Lui duioasă față de credincioșii Săi (vezi Ieremia 29:11-14).

Citește Ieremia 29:11-14, rostind numele tău după pronumele „tine”, ca și când Dumnezeu îți face aceste promisiuni ție, personal. Aplică-le la tine, oricare ar fi luptele cu care te confrunți în prezent.

- 7 Citește Evrei 12:5-13. Care este mesajul pentru noi aici și cum se potrivește cu ce studiem în acest trimestru?**

În Evrei 12:5-13, Pavel descrie încercările în contextul pedepsei sau al disciplinării. Cuvântul „pedeapsă/mustrare/disciplinare” apare, în diferite forme, de 10 ori în acest pasaj. În lumea greacă, acesta era termenul de bază pentru ideea de educație. Prin urmare, a înțelege pedeapsa înseamnă a înțelege modul în care Dumnezeu ne educă în școala credinței – descrisă de Pavel în Evrei 11.

În capitolul 11 din Evrei, Pavel prezintă ipostaze cu femei și bărbați ai credinței. Credința a fost cea care i-a determinat pe toți să meargă mai departe când s-au confruntat cu tot felul de situații solicitante. Ajungând la capitolul 12, Pavel ni se adresează nouă, cititorilor, și ne spune că, din moment ce atâția oameni înainte de noi au perseverat în ciuda tuturor dificultăților, și noi ne putem continua parcursul și să ne ducem la bun sfârșit viața de credință. Secretul constă în privirea fixată asupra lui Isus (Evrei 12:2), care poate fi un model când vremurile sunt grele (Evrei 12:3). Când citim capitolul 12 din Evrei este ca și cum ni s-ar oferi o pereche de ochelari pentru citit. Fără acești ochelari, vederea sau înțelegerea noastră asupra greutăților va fi întotdeauna încetoșată. Dar folosirea acestor ochelari va corecta interpretarea neclară a suferinței, impusă de cultura noastră. Apoi vom fi în stare să înțelegem clar și să reacționăm în fața încercărilor în cunoștință de cauză.

- 8 Citește Evrei 12:1-13 cu ajutorul „ochelarilor” descriși mai sus. Acum, concentrează-te asupra versetelor 5-13 și răspunde la următoarele întrebări:**

Care este sursa disciplinării? _____

Care este reacția noastră la pedeapsă sau disciplinare? _____

Care este scopul disciplinării? _____

Recitește cu atenție Evrei 12:1-13. Întocmește o listă cu toate motivele de speranță cu care te identifiți. Cum ai manifestat această speranță în propriile momente de „educație” spirituală?

**Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Educație*, capitolul 35,
„Școala din lumea cea nouă”; *Divina vindecare*, subcapitolul
„Ajutor în viețuirea zilnică”**

„În experiența tuturor vin vremuri de descurajare cruntă și dezamăgire amară – zile când amărăciunea le este partea și le este greu să creadă că Dumnezeu mai este binefăcătorul iubitor al copiilor Lui de pe pământ, zile când necazurile hărțuiesc sufletul până acolo încât moartea pare mai de dorit decât viața. În asemenea împrejurări, mulți își pierd încrederea în Dumnezeu și sunt duși în robia îndoielii, în sclavia necredinței. Dacă am putea, în acele situații, să vedem cu ochii spirituali semnificația providențelor lui Dumnezeu, am vedea îngerii căutând să ne salveze de noi înșine, luptând să așeze picioarele noastre pe o temelie mai tare decât dealurile veșnice. Atunci, o credință nouă, o viață nouă ar curge în ființa noastră” (Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 162).

**Studiu zilnic: Iosua 12 – 18;
Ellen G. White, *Evanghelizare*,
subcapitolul „Punctul culminant al triumfului”**

1. Care a fost moștenirea seminției lui Levi?

---
2. Ce om a pretins că la vârsta de 85 de ani era la fel de puternic ca la 40 de ani?

---
3. Ce popor mare la număr se temea de cei ce aveau care de fier?

---
4. Ce carte a fost împărțită în șapte, în urma unei călătorii?

---
5. Care trebuie să fie cuvântul nostru de ordine?

Privire generală

În condițiile în care postmodernismul promovează deconstrucția și revizuirea conceptelor și a cosmoviziunilor, mulți consideră că și noțiunea de speranță a umanității și sursa acestei speranțe au nevoie de o revizuire. Studiul anterior s-a concentrat pe importanța adevărului și a înțelegerii lui. Studiul din săptămâna aceasta analizează speranța din perspectiva adevărului biblic despre Dumnezeu, care este sursa speranței autentice. În vremuri de criză, speranța de care avem nevoie nu este o dorință autogenerată, ci o încredere puternic ancorată în promisiunile lui Dumnezeu. Numeroase lecții reies din studiul de față.

În primul rând, Dumnezeu ne lărgeste orizontul astfel încât să ne putem localiza pe noi înșine și experiența noastră în cadrul mai larg al planului de mântuire și al evenimentelor profetice. Această realitate este exemplificată în viața lui Daniel, a lui Habacuc și a lui Iov. În al doilea rând, Dumnezeu ni Se prezintă drept Creator și Răscumpărător, drept Acela care ne iubește și este cu noi. În al treilea rând, El ne descoperă planurile Sale cu noi și pentru noi. Nu suntem niște elemente neglijabile într-o criză. Suntem o parte indispensabilă din creația, viața și planurile lui Dumnezeu. Chiar dacă ne aflăm într-o criză, Dumnezeu nu va îngădui să ne pierdem. În Ioan 10:10-15,28,29, Isus ne spune cu toată solemnitatea că noi suntem oile Sale, că El este Păstorul nostru, că planul Său este acela de a ne oferi viața veșnică și că nimeni nu ne va smulge vreodată din mâna Lui sau a Tatălui. Da, Dumnezeu ne poate lăsa să trecem prin diferite crize, dar aceste crize au menirea de a ne ajuta să creștem.

- 1 Înțelegerea contextului mai larg al planului de mântuire și al evenimentelor profetice joacă un rol crucial în cultivarea speranței pentru a trece cu bine prin cuptoarele încinse ale vieții.
- 2 Sursa biblică de speranță constă în înțelegerea persoanei lui Dumnezeu, a faptului că El este cu noi și are planuri pentru și cu noi.

Comentariu

Speranța, în Noul Testament

Din prima clipă când a debutat criza păcatului pe planeta noastră, Dumnezeu a țesut speranța în fiecare fibră a istoriei noastre cu ajutorul făgăduinței Sale că ne va salva și ne va restaura pentru Împărăția Sa.

Un scurt studiu asupra speranței exprimate în Noul Testament scoate la iveală multe aspecte importante: Apostolul Pavel este cel care tratează în Noul Testament speranța într-un mod mai sistematic. În Epistola către corinteni, el enumeră trei mari virtuți creștine: credința, speranța și dragostea (1 Corinteni 13:13). Este adevărat că alege dragostea ca „cea mai mare” dintre cele trei, dar în Coloseni 1:5 precizează că atât credința, cât și dragostea se manifestă „datorită speranței” (NTR), sunt „motivat[e] de speranță[ă]” (BVA), există „datorită/din pricina nădejii” (EDCR/VDC). Definind speranța, Pavel spune că este „o ancoră a sufletului”, „tare și neclintită”. Dar o asemenea nădejde este ancorată în Isus Hristos, în sanctuarul ceresc (Evrei 6:19).

Și credința este definită și în raport cu speranța (Evrei 11:1). Capitolul 11 din Evrei este o listă a eroilor credinței de-a lungul secolelor. Toți au trecut prin încercări (Evrei 11:33-38), dar au avut în comun credința definită în termenii făgăduinței și ai speranței. Niciunul dintre ei nu a avut parte de împlinirea supremă a promisiunii lui Dumnezeu (Evrei 11:39), totuși ei au privit dincolo de timpul în care au trăit spre patria din viitor, Împărăția veșnică a lui Dumnezeu (Evrei 11:15,16).

Pavel tratează subiectul speranței și în contextul suferinței. El tresalță în propria suferință pentru că suferința aduce cu sine perseverența, perseverența dă naștere caracterului, iar caracterul generează speranță (Romani 5:4; vezi și Romani 12:12). Pavel a avut speranță în mijlocul necazului său și al marilor crize prin care a trecut (2 Corinteni 4:9). Când suntem disciplinați, explică el, nu trebuie să renunțăm la speranță (Evrei 12:5). În plus, Pavel vede că și lumea creată se luptă cu „deșertăciunea” în propriul foc al încercării, și nu din vina ei, ci fiindcă Dumnezeu „a supus-o – cu nădejdea însă că și ea va fi izbăvită din robia stricăciunii” (Romani 8:20-24).

În Romani 8:18-27, Pavel își ia timp să vorbească pe larg despre speranță. Dar el începe cu suferința prin care noi trecem chiar acum: „Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi” (Romani 8:18). Pavel nu se oprește la suferința noastră omenească, ci scoate în evidență faptul că întreaga natură suferă (Romani 8:19-22). Suferința este un pachet complex. Nimic din lumea naturală nu este scutit de ea. De asemenea, suferința cuprinde tot ceea ce ne face să fim oameni – dimensiunea fizică, morală, emoțională și spirituală a ființei noastre (Romani 8:23).

Prin urmare, lucrarea de răscumpărare a lui Dumnezeu trebuie, în mod necesar, să includă și toată creația Sa – natura, corpul, emoțiile plus toate celelalte aspecte ale ființei umane. Pavel subliniază că acest plan de restaurare reprezintă speranța noastră creștină, pentru că „în nădejdea aceasta am fost salvați”. Deși este certă, această restaurare nu este încă vizibilă, adică nu a fost încă transpusă în fapt, în istorie. Este ceva ce Dumnezeu ne promite, prin urmare, putem fi siguri că se va întâmpla (Romani 8:24; vezi și 1 Corinteni 9:10). Și este o speranță tocmai pentru că nu s-a adevărit încă; este încă în viitor, iar noi „nădăjduim ce nu vedem, așteptăm cu răbdare” (Romani 8:25).

Da, experimentăm suferință, dezamăgire, lipsă de înțelegere, incapacitatea de a ne exprima adecvat și de a ne ruga, dar Duhul Sfânt ne ajută prin mijlocirea Sa înaintea lui Dumnezeu (Romani 8:26-28). În cele din urmă, ceea ce contează cel mai mult în toată această situație este să ne încredem în Dumnezeu că „toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu” (Romani 8:28). Iată de ce creștinii își dezvoltă „tăria nădejdi”/„perseverența speranței” (1 Tesaloniceni 1:3, VDC/NTR).

Un studiu biblic mai amplu despre speranță adaugă câteva elemente:

(1) Speranța biblică este ancorată în Dumnezeu, nu în noi înșine (Psalmii 42:11; 2 Corinteni 1:9; 1 Timotei 6:17). Toate cele trei Persoane ale Dumnezeirii constituie sursa speranței. Dumnezeu Tatăl „ne-a iubit și ne-a dat prin harul Său o mângâiere veșnică și o bună nădejde” (2 Tesaloniceni 2:16; vezi și 1 Timotei 4:10; Tit 1:2). Isus Hristos și Evanghelia harului Său constituie speranța noastră (Efeseni 1:12; Coloseni 1:27; 1 Timotei 1:1; 2 Timotei 1:1). Duhul Sfânt aduce și menține speranța în viețile credincioșilor (Romani 5:5; 15:13; Galateni 5:5). Fără Dumnezeu nu există speranță în viață, nu există legământ și astfel suntem înstrăinați de Dumnezeu (Efeseni 2:12; 1 Tesaloniceni 4:13); dar în Hristos toți avem aceeași speranță dată de Dumnezeu lui Israel prin Evanghelie (Efeseni 3:6; Coloseni 1:23). Apostolul Petru ne spune că Dumnezeu este Tatăl nostru care „ne-a născut din nou, prin învierea lui Isus Hristos din morți, la o nădejde vie” (1 Petru 1:3).

(2) Speranța biblică are la bază promisiunea lui Dumnezeu de a ne elibera de păcat, de moarte și de suferință, prin Isus Hristos. Matei citează din Isaia pentru a-L descrie pe Isus ca speranța popoarelor (Isaia 42:1-4; Matei 12:21). Isus spune că Avraam a sperat să vadă ziua lui Mesia (Ioan 8:56). Aceasta este speranța neprihănirii prin credință (Galateni 5:5).

(3) Speranța care vine de la Dumnezeu vizează deja viața noastră prezentă. Speranța noastră este ancorată în salvarea care va veni prin jertfa lui Isus pe cruce. Ea ne oferă numeroase beneficii în viață, atât spirituale (precum o relație cu Dumnezeu), cât și psihice (pace, optimism etc.). „Nădejdea slavei lui Dumnezeu” (Romani 5:2) este îndreptățirea păcătoșilor prin har și prin credință, prin care Dumnezeu ne dă pacea în Isus Hristos (Romani 5:2,3). Nădejdea aceasta „nu înșală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat” (Romani 5:5). Așadar, această speranță nu este falsă, ci se bazează pe acțiunile lui Dumnezeu; adică, exact la momentul potrivit, Isus „a murit pentru cei nelegiuți” (Romani 5:6). În felul acesta, Isus Și-a arătat dragostea față de noi (Romani 5:8), salvându-ne din păcatele noastre și împăcându-ne cu Dumnezeu (Romani 5:9-11).

(4) Dar prima venire a lui Isus și jertfa Sa pe cruce nu constituie sfârșitul istoriei răscumpărării. Apostolul Pavel ne spune că, „dacă numai pentru viața aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, atunci suntem cei mai nenorociți dintre toți oamenii!” (1 Corinteni 15:19). Din acest motiv, speranța noastră este ancorată în învierea Domnului Isus Hristos, care ne va învia la o viață veșnică și plină de slavă (Coloseni 1:5,27; Tit 1:2; 3:7; Evrei 10:23; vezi și 2 Corinteni 1:9; 1 Timotei 4:8). Pavel declară că a fost persecutat din pricina nădejzii în înviere (Faptele 23:6; 24:15). Învierea nu a fost o născocire a lui Pavel, ci a fost aceeași speranță pe care Dumnezeu le-a dat-o părinților poporului Israel (Faptele 26:6; 28:20). Potrivit lui Pavel, Avraam a devenit tatăl multor popoare pentru că, „nădăjduind împotriva oricărei nădejdi, el a crezut” (Romani 4:18), bazându-se pe Dumnezeul „care înviază morții și care cheamă lucrurile care nu sunt ca și cum ar fi” (Romani 4:17). Speranța învierii se va transforma în realitate la a doua venire a lui Isus, care este El Însuși „fericita [...] nădejde” a creștinilor (Tit 2:13).

(5) Tocmai această speranță a constituit chemarea, identitatea, etosul, viața și misiunea poporului Israel (Faptele 26:7). Această speranță a mântuirii pe care ne-o oferă Dumnezeu prin Isus Hristos a ajuns la întreaga omenire prin intermediul patriarhilor, prin Israel și, mai târziu, prin biserică (Romani 15:4; 1 Corinteni 1:7; Efeseni 2:12). Noi luăm parte la misiunea de transmitere a speranței lui Dumnezeu la toți oamenii. Dumnezeu i-a promis Evei că Sămânța ei avea să salveze lumea (Geneza 3:15). Dumnezeu i-a promis lui Avraam că binecuvântările și salvarea popoarelor aveau să vină prin el, adică prin Sămânța care avea să se nască din el (Geneza 12:3,7; 18:18; Romani 9:4; Galateni 3:8,15,16).

Dumnezeu i-a făgăduit lui David că Sămânța lui va ședea pentru totdeauna pe tron (Romani 15:12; vezi Isaia 11:1,2; 2 Samuel 22:51).

(6) Pavel invocă speranța în binecuvântarea rostită la adresa poporului lui Dumnezeu aflat în mijlocul necazului: „Dumnezeul nădejdi să vă umple de toată bucuria și pacea pe care o dă credința, pentru ca, prin puterea Duhului Sfânt, să fiți tari în nădejde!” (Romani 15:13; 2 Tesaloniceni 2:16). Speranța slujește drept cască de protecție în armura creștinului (1 Tesaloniceni 5:8).

Aplicație

Daniel trece printr-o experiență „de așteptare” asemănătoare cu a lui Habacuc. Până la sfârșitul vieții sale, el așteaptă ca acei 70 de ani de exil despre care profetizase Ieremia (Ieremia 25:11,12) să se încheie și să apară salvarea venită de la Dumnezeu. Cu toate acestea, Dumnezeu îi dezvăluie lui Daniel că istoria suferinței și morții se va extinde cu încă 70 de săptămâni (490 de ani). În plus, această perioadă va continua pentru încă 1.810 ani peste cei 70, totalizând 2.300 de ani. Anumitor creștini nu le place profeția pentru că le „întunecă” orizontul. Poate că nici nu trebuie să se concentreze tot timpul pe profeție. Dar vin vremuri și situații în viață când este nevoie de imaginea de ansamblu, oricât de dureros poate fi răspunsul profetic. Această imagine mai amplă este zugrăvită de revelația lui Dumnezeu prin profeții Săi. Fără o astfel de profeție, inclusiv cele apocaliptice, poporul lui Dumnezeu se va lupta cu disperare să-și mențină speranța în timp ce trece printr-un număr din ce în ce mai mare de crize globale și personale. În ce fel imaginea de ansamblu a revelației profetice te ajută să te încrezi în Dumnezeu și în providența Sa ca să treci cu bine prin cuptorul încercărilor?

13 – 19 august

Se poate vedea invizibilul

Sabat după-amiază

De memorat: „_____a părăsit el Egiptul fără să se teamă de mânia împăratului, pentru că _____, ca și cum _____ pe Cel ce este _____” (Evrei 11:27).

Definiția credinței din cartea Evrei constituie întotdeauna o provocare. „Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd” (Evrei 11:1). Cum putem fi siguri de ceva ce nu vedem? Totuși este exact ce ilustrează Moise în textul nostru de memorat: „A rămas neclintit, ca și cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut” (Evrei 11:27).

Și mai greu de-atât este să conștientizăm că suntem chemați să-L vedem pe „Cel ce este nevăzut” nu doar când vremurile sunt bune, ci mai ales când totul merge rău. Din acest motiv avem nevoie de credință, de o credință ca a Domnului Hristos, care trebuie să fie modelată de adevărul despre Dumnezeu și despre Împărăția Sa. Adevărul despre bunătatea Tatălui nostru, adevărul despre puterea în numele lui Isus, despre puterea învierii și despre mila lui Dumnezeu constituie adevăruri esențiale care ne vor ajuta să rămânem tari când suntem în creuzetul încercării și am putea fi ispitiți să ne îndoim de orice.

De înțeles: Ce adevăruri despre Dumnezeu ne pot susține chiar și în cele mai grele împrejurări, cum ar fi cele de război?

„Dacă m-ar iubi cu adevărat, Dumnezeu cu siguranță ar _____ pentru mine!” De câte ori nu s-a ivit în mintea noastră acest gând! Ne uităm la situațiile în care ne aflăm și apoi ne întrebăm dacă Dumnezeu chiar ne iubește, pentru că, dacă ne-ar iubi cu adevărat, lucrurile ar sta altfel – zicem noi.

Deseori ne îndoim de bunătatea lui Dumnezeu în principal din două motive. În primul rând, când ne dorim cu ardoare ceva ce credem că este bun, gândul că Dumnezeu ar putea dori altceva pentru noi poate părea ridicol. În al doilea rând, ne-am putea îndoii de bunătatea Lui pentru că experiența noastră se ciocnește de convingerile noastre. Dacă ceva arată bine sau sună bine sau are gust bun sau ne face să ne simțim bine, atunci trebuie să fie bun – în opinia noastră. Așa că ne înfuriem pe Dumnezeu când nu putem obține respectivul lucru.

Aici intră în joc credința. Credința intră în acțiune exact în acele momente când suntem tentați să ne îndoim de Dumnezeu și bunătatea Sa.

1 Romani 8:28-39 este un pasaj valoros care descrie bunătatea lui Dumnezeu față de noi. Ce anume din aceste versete te ajută să-ți păzești mintea de îndoielile privind bunătatea lui Dumnezeu?

Romani 8:32 exprimă un raționament important și extrem de util care ne ferește de pericolul de a ajunge copleșiți de împrejurări. „Dacă Dumnezeu nu a ezitat să pună totul în joc pentru noi, luând natura noastră și expunându-Se la ce era mai rău când L-a trimis pe Fiul, mai este ceva ce nu ar face bucuros și de bunăvoie pentru noi?” (Romani 8:32, *Message* [engl.]). Cum am putea să credem că Dumnezeu L-ar trimite pe Isus să moară pentru noi ca apoi să devină rău și zgârcit?

Aceasta înseamnă că adevărul despre generozitatea lui Dumnezeu față de noi, manifestată în moartea lui Hristos, trebuie să aibă un impact mai puternic asupra gândirii noastre decât toate îndoielile pe care focul încercărilor le-ar putea naște în noi.

Cum e posibil ca un adevăr (cel despre bunătatea lui Dumnezeu) să aibă un efect mai puternic asupra ta decât îndoielile tale? Meditează la adevărul că Dumnezeu L-a dat pe Isus să moară în locul nostru și această incredibilă generozitate continuă să se manifeste față de tine astăzi în mii de forme. Ce impact are asupra credinței tale?

„Dacă veți cere ceva în Numele Meu, voi face” (Ioan 14:14).

Isus nu mai avea mult de stat cu ucenicii. Acela care fusese sprijinul și încurajarea lor urma să meargă la cer, iar ei începeau să se simtă neputincioși și derutați. Dar, deși nu aveau să-L mai poată vedea fizic, Isus le-a făcut o promisiune extraordinară.

Citește **Ioan 14:1-14**. Potrivit versetelor 13 și 14, Isus promite să facă pentru noi „orice” vom cere în numele Lui. În virtutea acestui lucru, noi adăugăm aproape întotdeauna la sfârșitul rugăciunii și expresia: „În numele lui Isus, amin!”

- 2** Ce înseamnă rostirea acestei formule? Ce vrea să spună Isus când ne încurajează să ne rugăm așa? Ce elemente din Ioan 14:1-14 ne ajută să înțelegem ce vrea să spună Isus?

Când cererea noastră este adresată în numele lui Isus, putem fi siguri că tot angrenajul cerului se pune în mișcare în favoarea noastră. Poate că nu vedem îngerii acționând peste tot în jurul nostru, dar ei acționează – trimiși de la tronul cerului, în numele lui Isus, ca să ne împlinească cererile.

Uneori, când ne rugăm în numele lui Isus, deschidem ochii și așteptăm ca totul să fie altfel în jurul nostru – dar totul pare la fel. Deși se poate manifesta cu efecte dramatice, ca atunci când Isus a potolit furtuna, puterea lui Dumnezeu se poate manifesta și domol, neobservat, ca atunci când puterea lui Dumnezeu L-a susținut pe Isus în Ghetsimani. Dacă nu se întâmplă ceva cutremurător în mod subit, aceasta nu înseamnă că Dumnezeu nu este la lucru pentru noi.

Recitește Ioan 14:1-14 și imaginează-ți că Isus îți vorbește direct, față în față. Ce speranță și încurajare poți extrage din aceste promisiuni? În același timp, întreabă-te: Ce lucruri din viața mea ar putea sta în calea împlinirii acestor făgăduințe în dreptul meu? Ce schimbări trebuie să fac?

Învierea soluționează problema neputinței umane. Când ne gândim la viața, la moartea și la învierea lui Isus, adesea ne gândim cum moartea Lui ne-a îndreptățit din punct de vedere legal în raport cu Dumnezeu. Un lucru cât se poate de adevărat.

Dar învierea mai adaugă o dimensiune actului mântuirii. Învierea lui Isus este plină de însemnătate nu doar pentru că arată că într-o zi și noi vom învia. În același timp, învierea L-a plasat pe Isus la dreapta Tatălui, într-o poziție de putere și autoritate. Această putere a învierii este aceeași putere pe care Isus o pune la dispoziția noastră, astăzi.

3 În **Efesenii 1:18-23**, Pavel vorbește despre puterea lui Dumnezeu. Ce ne transmit aceste versete despre puterea învierii? Ce speranță și promisiuni găsești aici care ți se aplică personal?

Pavel se roagă ca efesenii să înțeleagă anumite lucruri ce pot fi înțelese corect doar cu ajutor divin, și anume: (1) că există speranță de transformare și un viitor veșnic la care Isus ne-a chemat și (2) să înțelegem puterea care s-a manifestat în favoarea noastră. Apoi, Pavel încearcă să descrie cât de uimitoare este această putere. Puterea care ne stă la dispoziție astăzi este aceeași putere care L-a ridicat pe Isus nu doar din pământ la viață, ci la sediul puterii, la dreapta Tatălui.

Dar Pavel nu se oprește aici. Învierea nu I-a dat lui Isus orice fel de putere, ci puterea de a conduce și de a le oferi copiilor Săi orice lucru posibil de care ar putea avea nevoie – pentru totdeauna.

Întocmește o listă cu domeniile din viața ta în care ai nevoie de puterea lui Isus cel înviat. Apoi roagă-te ca această putere să acționeze la modul real. În același timp, ce îmbunătățiri poți aduce, ce alegeri poți face care să-i permită acestei puteri să opereze mai liber în viața ta?

La întrebarea ironică: „De ce să te rogi când poți să te îngrijezi?” adesea zâmbim, pentru că știm că uneori ne îngrijorăm în loc să venim la Dumnezeu și să-I predăm Lui îngrijorările noastre. Se spune că, atunci când viața noastră se încâlcește prea tare, e bine să I-o predăm lui Dumnezeu și să-L lăsăm să o descurce. Cât de mult Își dorește Dumnezeu să facă acest lucru pentru noi! Totuși, surprinzător, reușim să ne agățăm de problemele noastre până când suntem pe punctul de a ceda. Oare de ce așteptăm să ajungem într-o stare de disperare și abia apoi mergem la Domnul?

4 Citește 1 Petru 5:7. Petru citează ideea din Psalmii 55:22. Care este mesajul esențial? Vezi și Matei 6:25-33.

Versetul 7 din 1 Petru 5 este foarte simplu. Nu este niciun secret ascuns în el și înseamnă exact ce scrie. A arunca înseamnă aici exact a arunca, adică a înlătura, a da la o parte, a te debarasa de ceea ce îți provoacă durere și îngrijorare. Dar, bineînțeles, poverile noastre nu sunt aruncate așa, oriunde. Îngrijorarea noastră nu dispare în neant. Este înmănată Tatălui din cer, care promite să o rezolve. Aceasta ne spune Isus în versetele din Matei. Problema nu e că ar fi greu de făcut așa ceva, ci pare prea ușor, prea frumos ca să fie adevărat.

Neliniștea este cauzată de tot felul de lucruri: presiunea de la locul de muncă, vreo critică neașteptată, simțământul că suntem nedoriți sau neiubiți, starea de sănătate sau cea financiară, senzația că nu suntem suficient de buni pentru Dumnezeu, gândul că nu suntem iertați de El sau un război într-o țară vecină. Oricare ar fi, noi ținem strâns de problemele noastre deoarece credem că mai bine decât noi nu le poate rezolva nimeni. Dar Petru ne îndeamnă să ne revizuim acest gând. Motivul pentru care nu trebuie să ne îngrijorăm este acela că Dumnezeu are grijă. Dar are grijă Dumnezeu suficient cât să intervină când un divorț urmează să se producă sau când ne simțim complet inutili? Biblia spune că Dumnezeu are grijă prin faptul că transformă orice situație.

Ce lucruri te îngrijorează chiar acum? Oricât de legitime sau de chinuitoare ar fi acestea, e ceva prea greu pentru Domnul? Poate că problema noastră cea mai mare este că, deși credem că Dumnezeu știe totul și poate aduce rezolvare, nu credem că va rezolva problemele în modul dorit de noi. Meditează asupra acestui aspect și întreabă-te cât de valabil este în viața ta.

Convingerea că nimănui nu-i pasă de ceea ce ni se întâmplă este foarte neplăcută. Dar convingerea că *Dumnezeu* nu știe sau nu-I pasă poate fi extrem de dureroasă.

Iudeilor exilați în Babilon nu li se părea că lui Dumnezeu îi păsa prea mult de starea lor. Erau încă în exil, se simțeau încă abandonați de Dumnezeu din cauza păcatelor lor. Dar Isaia le adresează cuvinte de încurajare. Isaia 40 este un pasaj frumos în care profetul îi vorbește poporului despre Dumnezeul lui în termeni duioși: „El Își va paște turma ca un Păstor, va lua mieii în brațe, îi va duce la sânul Lui și va călăuzi blând oile care alăptează” (Isaia 40:11). Dar, după atâta timp, exilații gândeau: *Unde ești, o, Doamne? Nu vedem nicio dovadă că ești încă lângă noi sau că Îți pasă!*

5 Citește Isaia 40:27-31. Cum Îl descrie Isaia pe Dumnezeu? În ce fel această descriere are rolul de a contrazice convingerea poporului că „soarta [lui] este ascunsă dinaintea Domnului și dreptul [lui] este trecut cu vederea înaintea Dumnezeului [său]” (Isaia 40:27)?

O altă comunitate de evrei care ar fi putut crede că soarta lor era ignorată de Dumnezeu se găsește în cartea Estera. Aici, cuvântul „Dumnezeu” nu este menționat nici măcar o dată. Cu toate acestea, întreaga istorie este o dramă desfășurată în jurul intervenției lui Dumnezeu de salvare a lor de aplicarea unei legi irevocabile ce urmărea exterminarea lor. Acest episod de istorie nu doar descrie evenimente din trecut, ci simbolizează o vreme din viitor când poporul lui Dumnezeu va fi din nou persecutat și când o lege va fi din nou introdusă ca să-l distrugă (Apocalipsa 13:15). Îți poți imagina cât de ușor ai ajunge la concluzia că, dacă va fi să existe asemenea circumstanțe cumplite, Dumnezeu Și-a abandonat categoric poporul? Dar nu trebuie să ne temem. Același Dumnezeu care i-a salvat pe aleșii Lui din cartea Estera îi va salva din nou în criza finală.

Am citit cum Isaia L-a descris pe Dumnezeu celor din robie. Tu cum L-ai descrie pe Dumnezeu oamenilor care au simțit că Dumnezeu a dispărut și i-a abandonat? Cum i-ai învăța să privească prin ochii credinței și să nu fie dependenți de ce văd în jurul lor prin ochi omenești?

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Profeți și regi*, capitolul 49

„Nu a spus Dumnezeu că va da Duhul Sfânt acelor care I-L cer? Și nu este acest Duh un îndrumător autentic, real, prezent? Unii par să se teamă să-L creadă pe Dumnezeu pe cuvânt, ca și când ar fi o încumetare din partea lor. Ei se roagă ca Domnul să ne învețe, dar le este totuși teamă să dea crezare Cuvântului garantat al lui Dumnezeu și să creadă că am fost învățați de El. [...] Nu ar trebui să vă îndoiiți de El nici măcar o clipă și să-L dezonoarați așa. Când căutați să cunoașteți voia Lui, partea voastră din colaborarea cu Dumnezeu este să credeți că veți fi conduși, îndrumați, binecuvântați în împlinirea voii Sale. E posibil să nu ne încredem în noi înșine ca nu cumva să interpretăm greșit învățăturile Sale, dar faceți și din acesta un subiect de rugăciune și încredeți-vă în El, continuați să vă încredeți în El în cea mai mare măsură posibilă, ca Duhul Sfânt să vă îndrume să interpretați corect planurile Lui și acțiunea providenței Sale” (Ellen G. White, *Manuscript Releases*, vol. 6, p. 225).

„Credința devine mai puternică atunci când are de luptat cu îndoielile și cu influențele împotrivoare. Experiența dobândită în aceste încercări este de mai mare valoare decât cele mai prețioase bijuterii” (Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 3, p. 555).

Studiu zilnic: Iosua 19 – Judecătorii 1;

Ellen G. White, *Rugăciunea*,

capitolul 1 (până la paragraful „O pregustare a cerului”)

1. Ce s-a întâmplat cu vorbele bune spuse de Domnul casei lui Israel?

---

2. Ce lucru neobișnuit se spune despre piatra așezată în locul închinat Domnului?

---

3. Unde au fost îngropate oasele lui Iosif?

---

4. Despre cine se spune că „au dat înapoi în munte”?

---

5. Ce să-I prezentăm lui Dumnezeu în rugăciune?

Privire generală

Credința este un alt pilon din cele trei virtuți teologice din 1 Corinteni 13:13. Asemenea speranței, credința este o realitate complexă și ține de natura noastră spirituală și relațională. Apostolul Pavel definește credința în relație cu speranța și cu lucrurile nevăzute: „Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd” (Evrei 11:1). Din moment ce Dumnezeu este nevăzut, singura cale de a ne apropia de El este prin credință (Evrei 11:6). Totuși, așa cum precizează Evrei 11:1, actul de a crede în El nu este o închipuire omenească sau un act uman de autoproiectare în absolut. În schimb, credința noastră crește pe baza făgăduințelor și a împlinirii profețiilor divine; pe baza dovezilor din creația lui Dumnezeu; a dovezilor providenței și grijii lui Dumnezeu față de noi în împrejurările personale sau colective de viață; pe baza dovezilor de iubire din partea Sa prin întruparea Fiului, când Dumnezeu a luat trup omenesc, a umblat cu noi și a murit în locul nostru (Ioan 1:1-3,14; 3:16,36), și în virtutea dovezii că, prin învierea Lui, Isus are putere asupra răului, păcatului, suferinței și morții (Efeseni 1:18-21). Pe baza acestor dovezi, credinciosul bazat pe Biblie „vede” invizibilul prin credință.

- 1 Îndoilele se nasc atunci când nu suntem convinși că Dumnezeu are cea mai bună soluție la problemele noastre.
- 2 Temelia cea mai solidă a credinței noastre o constituie Isus, întruparea Sa, sacrificiul Său pentru noi și învierea Sa. Isus este dovada lui Dumnezeu că Își poate asuma păcatul nostru, suferința și moartea noastră, ca noi să ieșim biruitori din încercările vieții.

Comentariu

Îl vedem pe Dumnezeu

Ce înțelegem noi, creștinii, prin ideea de a-L vedea pe Dumnezeu? De când păcatul ne-a despărțit de Dumnezeu, ducându-ne prin valea suferinței și a morții, tânjim să-L vedem pe Dumnezeu. Dar ce înseamnă, în contextul păcatului, să-L vedem pe Dumnezeu? După ce s-a trezit din visul lui cu scara care lega cerul cu pământul, Iacov a ajuns la concluzia că Îl văzuse pe Dumnezeu „față în față” (Geneza 32:30). Și Moise este cunoscut drept prorocul care a vorbit cu Dumnezeu „față în față” (Exodul 33:11; Numeri 12:8; Deuteronomul 34:10). Moise chiar i-a spus

poporului Israel că Dumnezeu le vorbise „față în față” (Deuteronomul 5:4). Și tot el a binecuvântat poporul, rugându-L pe Dumnezeu să facă să lumineze fața Sa și să-Și înalțe fața peste israeliți, făcând să se reverse asupra lor binecuvântări, protecție, providență, pace și har (Numeri 6:25-27). În același fel, când Moise își exprimă dorința de a-L cunoaște mai mult pe Dumnezeu, Dumnezeu îl asigură că prezența Lui va însoți poporul (Exodul 33:14). Cu toate acestea, Moise tânjește după o întâlnire „mai” față în față cu Dumnezeu și Îi cere să-i arate slava Lui (Exodul 33:18; vezi și Exodul 3:6). Dumnezeu îi explică lui Moise că nimeni nu poate vedea fața Lui și să trăiască (Exodul 33:20; vezi și Isaia 6:5) și că oamenii pot să „vadă” din Dumnezeu doar ceea ce dezvăluie slava Sa: numele Lui, bunătatea Lui, îndurarea și mila Lui (Exodul 33:19,21-23).

În mod asemănător, David înseta după vederea feței Domnului. Ca Iov în necazul lui (Iov 13:24), David se simte ca și când Dumnezeu Și-ar ascunde fața de el și de poporul Său (Psalmii 13:1; 27:9; 30:7; 44:24; 69:17; 88:14; 102:2; 143:7; vezi și Leviticul 20:3,6; Deuteronomul 31:17,18). Dar David găsește încurajare în făgăduința că Dumnezeu nu Își ascunde fața de neprihănirii în nenorocire (Psalmii 22:24; 24:6). Chiar și în necaz sau în suferință din cauza păcatului, David își pune speranța în Dumnezeu, care îl va salva și va face să strălucească fața Lui peste el, iarăși (Psalmii 17:15; 31:16; 80:3; vezi și 51:9). Așadar, David poate să cânte mereu: „Inima îmi zice din partea Ta: «Caută Fața Mea!» Și Fața Ta, Doamne, o caut!” (Psalmii 27:8; vezi și Psalmii 105:4; 119:58,135).

Ca lider al poporului lui Dumnezeu, David știa că poporul Israel avea să fie binecuvântat doar dacă Dumnezeu avea să facă să strălucească fața Lui peste israeliți (Psalmii 4:6). Evident, așa cum au înțeles și Iacov, și Moise, David înțelege actul de a vedea fața lui Dumnezeu ca pe un act figurat, nu luat în sens literal. Metafora aceasta evocă prezența lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său prin Duhul Sfânt, evocă iertarea divină, salvarea, asigurarea, grija, providența, ocrotirea, binecuvântările în ce privește sănătatea și pacea, precum și revelațiile profetice și călăuzirea oferită de Dumnezeu poporului de-a lungul existenței și misiunii lui. Toate aceste concepte și experiențe întruchipează actul de a-L vedea pe Dumnezeu prin credință.

Bineînțeles că nu Îl putem vedea pe Dumnezeu așa cum este El în natura Lui divină. Noi suntem în univers; Dumnezeu este cu noi, dar totodată El este și transcendent, sau dincolo de realitatea noastră. Noi suntem finiți, Dumnezeu este infinit. Mai mult decât atât, noi suntem

păcătoși, Dumnezeu este sfânt. Iată de ce pur și simplu nu-L putem vedea pe Dumnezeu așa cum este în El Însuși. Dar putem vedea ceea ce – și cum – alege El să ne descopere cu privire la Sine. Și ceea ce El ne descoperă este slava Lui în univers, care este creația și domeniul Împărăției Sale. El Își dezvăluie dragostea și grija față de noi prin revelațiile și providența Sa. Din acest motiv, în Evrei 11:1,6, apostolul Pavel concluzionează că, în contextul păcatului, credința înseamnă „a vedea” dovezile și descoperirile profetice ale existenței și prezenței lui Dumnezeu cu noi. Iubirea, de pildă, este ceva ce nu vedem din punct de vedere material; este nevăzută, dar se vede în felul cum se manifestă persoana care ne iubește.

Pe de altă parte, putem să-L „vedem” literalmente pe Dumnezeu în întruparea Domnului nostru Isus Hristos. Isus, fiind Dumnezeu, a devenit om ca să poată locui în mijlocul nostru și să putem „vedea” „slava” lui Dumnezeu și harul și adevărul Său (Ioan 1:14; vezi și Matei 1:23; Filipeni 2:6-9). Din acest motiv, Ioan declară: „Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre cu privire la Cuvântul vieții – pentru că viața a fost arătată și noi am văzut-o și mărturisim despre ea și vă vestim viața veșnică, viață care era la Tatăl și care ne-a fost arătată – deci ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi. Și părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos” (1 Ioan 1:1-3).

Prin faptul că își prezintă mărturia despre ce pipăise, văzuse și auzise, apostolul Ioan vrea ca și noi să fim părtași la experiența pe care el a avut-o cu Cuvântul care S-a făcut trup. Această părtășie evocă o altă cale prin care Îl putem „vedea” pe Dumnezeu. În Psalmul 34, David își relatează temerile, exprimându-și convingerea că „Îngerul Domnului tăbărăște în jurul celor ce se tem de El și-i scapă din primejdie” (Psalmii 34:7). Apoi, David ne îndeamnă să gustăm și să vedem „ce bun este Domnul” (Psalmii 34:8). Figura de stil „a gusta (din Dumnezeu)” reflectă un mod apropiat de a-L cunoaște pe Dumnezeu, și anume prin experiență personală. În experiența creștină, în timp ce citim mărturia lui Ioan despre cum L-a văzut și L-a auzit pe Dumnezeul întrupat, trebuie totodată să-L „vedem” și noi, personal, prin mijlocirea Duhului Sfânt (Ioan 14:16-18; 16:14; Romani 8:2-17). Din acest motiv, David conchide că binecuvântat este cel care „se încrede în El [Domnul]” (Psalmii 34:8), iar Pavel concluzionează că nici „necazul sau strâmtorarea sau prigonirea sau foametea sau lipsa de îmbrăcăminte sau primejdia sau sabia” nu „ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos” (Romani 8:35).

În cele din urmă, a-L „vedea” pe Dumnezeu în starea noastră înseamnă a avea parte – prin Cuvântul lui Dumnezeu și prin lucrarea Duhului Sfânt în noi – de providența, dragostea și asigurarea lui Dumnezeu că vom percepe prezența Lui în noi și vom avea pacea și certitudinea în inima noastră că El este lângă noi. Această experiență înseamnă credință.

Comentariu

Învierea lui Isus; suferința și moartea noastră

Învierea joacă un rol capital în teodiceea creștină, adică în explicarea originii, existenței și destinului răului în universul lui Dumnezeu. Trei aspecte pot fi evidențiate în privința aceasta:

(1) Biblia plasează învierea în centrul credinței și speranței noastre în Dumnezeu. Pavel concluzionează că, „dacă numai pentru viața aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, atunci suntem cei mai nenorociți dintre toți oamenii” (1 Corinteni 15:19). Răul și moartea se vor sfârși odată cu învierea celor care și-au pus încrederea în Dumnezeu.

(2) Această restaurare este garantată de învierea lui Isus, care îi atestă divinitatea. Singura noastră speranță de salvare se găsește în Dumnezeu, care ia păcatul nostru asupra Sa și ne învie și pe noi prin puterea Sa. Dacă Isus nu ar fi înviat, s-ar fi dovedit că a fost doar un om care avea nevoie de mântuire, iar noi am fi fost lăsați în păcatele noastre, sortiți să suportăm plata păcatului, adică moartea (1 Corinteni 15:12-17; Romani 6:23).

(3) Promisiunea lui Dumnezeu privitoare la învierea noastră este cel mai bun mod de a explica de ce Dumnezeu îngăduie ca poporul Lui să sufere și să moară. Apostolul Pavel afirmă următoarele: „Să ne punem încrederea nu în noi înșine, ci în Dumnezeu, care înviază morții” (2 Corinteni 1:9). Dumnezeu „Își poate permite”, ca să zicem așa, să-Și lase poporul sau copiii să sufere și să moară pentru că El i-a creat și, prin urmare, îi poate recrea și învia.

Fără îndoială ar fi un lucru nobil ca aceia care își pun încrederea în Dumnezeu să moară pentru El și pentru cauza Lui, chiar și fără nicio posibilitate de a învia. Dar un asemenea deznodământ L-ar priva pe Dumnezeu de statutul și de puterea Lui ca Unul care poate crea viața din nimic, transformându-L în nimic altceva decât în încă o entitate incapabilă și egoistă din univers. Oamenii care ar fi de partea Lui ar fi murit degeaba, pentru că, în final, El nu ar fi dovedit nimic în legătură cu pretențiile Lui. Dar, fiindcă a dovedit că are puterea învierii, Dumnezeu poate îngădui ca poporul Lui să moară.

Numai că acest argument este valabil doar în dreptul lui Dumnezeu, pentru că El este singurul care deține puterea învierii. Din moment ce în univers nimeni, în afară de Dumnezeu, nu deține puterea de a crea și de a învia, nicio altă ființă din lume nu poate omorî – sau permite ca oameni să moară ori să fie omorâți – și să fie îndreptățită pentru că permite asemenea acte îngrozitoare. De aici și interdicția din porunca a șasea în ce îi privește pe oameni (Exodul 20:13). Pentru o bună sinteză a importanței învierii în viața creștinului, vezi Josh McDowell, „Support of Deity: The Resurrection—Hoax or History”, în *The New Evidence That Demands a Verdict*, Nelson, Nashville, TN, 1999, cap. 9, p. 203-284.

Aplicație

- 1 **Aruncați asupra lui Dumnezeu toate îngrijorările voastre** – Când i-a învățat pe membrii bisericii să arunce asupra lui Dumnezeu toate îngrijorările lor (1 Petru 5:7), apostolul Petru nu a intenționat să aprobe lenevia sau iresponsabilitatea spirituală (2 Petru 1:5-7). În același fel, Isus i-a învățat pe ucenicii Lui să nu se îngrijoreze, ci să se încreadă în Dumnezeu (Matei 6:25-33). În același timp, Isus i-a învățat pe creștini că ei trebuie să fie harnici și responsabili (Matei 24:45-51; 25). Cum putem înțelege corect aceste adevăruri biblice paradoxale? Cum le putem insufla tinerilor noștri principiile din aceste versete?
- 2 L-ai văzut pe Dumnezeu în viața ta? Cum ți-a întărit acest lucru credința și încrederea în El, chiar și în mijlocul încercărilor?

20 – 26 august

0 viață trăită cu laudă

Sabat după-amiază

De memorat: „Bucurați-vă _____ în Domnul!
Iarăși zic: _____!” (Filipeni 4:4).

Este întotdeauna ușor să strigăm de bucurie către Domnul când suntem fericiți. Nu este ușor însă când lucrurile merg rău, când suntem în cele mai grave situații posibile, când cuptorul împrejurărilor se încinge. Totuși acela este momentul când avem nevoie – poate mai mult ca niciodată – să-L laudăm pe Dumnezeu, fiindcă lauda ne ajută să ne păstrăm credința.

De fapt, lauda la adresa lui Dumnezeu poate transforma chiar și cele mai întunecate împrejurări în care ne aflăm. Poate nu în sensul că va schimba starea de fapt, ci în sensul că ne poate schimba pe noi și pe cei din jurul nostru într-un mod care să ne ajute să facem față provocărilor.

Laudă înseamnă credință activă. Poate că nu întotdeauna va veni ca ceva natural, firesc, dar – prin exercițiu și repetare până va deveni parte din viața noastră – lauda are puterea și să convertească, și să cucerească.

De înțeles: Ce este lauda? Cum poate fi lauda o armă spirituală atât de puternică în situații dificile? Cum poate actul de a-L lauda pe Dumnezeu să ne transforme pe noi și împrejurările?

Marele scriitor Fiodor Dostoievski fusese condamnat la moarte, dar în ultimul moment sentința i-a fost comutată. Așa că a petrecut ani buni în închisoare. Referindu-se la experiența închisorii, el a scris: „Crede până la sfârșit, chiar dacă toți se abat și tu rămâi singurul credincios; adu-ți darurile chiar și atunci și laudă-L pe Dumnezeu în singurătatea ta!”

În studiile din acest trimestru am văzut deja cum Pavel a îndurat o incredibilă persecuție și opoziție. Dar acum el se află într-o închisoare romană. Și nu este demoralizat. În schimb, scrie cu înflăcărare pentru a-i încuraja pe credincioșii din Filipi.

- 1 Citește Filipeni 4:4-7. Cum crezi că a putut scrie Pavel asemenea lucruri când se afla în închisoare? Potrivit acestui pasaj, care sunt soluțiile pentru a obține „pacea lui Dumnezeu”?**

E de înțeles să ne bucurăm când totul merge bine. Dar Pavel ne îndeamnă să ne bucurăm întotdeauna. Ar putea suna ciudat. Dacă luăm în sens literal ce scrie Pavel, există două implicații cruciale pentru noi: În primul rând, dacă ar fi să ne bucurăm întotdeauna, ar însemna să ne bucurăm și când împrejurările nu par să ne dea motive de bucurie. În al doilea rând, dacă ar fi să ne bucurăm întotdeauna, ar însemna și că va trebui să învățăm să ne bucurăm și când nu avem chef să ne bucurăm.

Pavel face apel la noi să-L lăudăm pe Dumnezeu chiar dacă de multe ori poate să pară oarecum nenatural, nefiresc. Sau chiar irațional. Dar, după cum vom vedea, tocmai pentru că există momente când pare ceva irațional, noi suntem chemați să ne bucurăm. Cu alte cuvinte, lauda este un act de credință. După cum credința se bazează nu pe situațiile în care ne aflăm, ci pe adevărul despre Dumnezeu, tot la fel lauda este ceva la care noi recurgem nu pentru că ne simțim bine, ci în virtutea adevărului despre persoana lui Dumnezeu și ce ne-a promis El. Uimitor, o asemenea credință va începe să ne modeleze gândurile, simțămintele și circumstanțele.

Care este adevărul despre Dumnezeu identificat de Pavel în pasajul de astăzi – un adevăr care îl ajută să se bucure chiar și în închisoare? Întocmește o scurtă listă cu adevăruri despre Dumnezeu. Parcurge-o din nou și laudă-L pe Dumnezeu pentru fiecare punct. Cum schimbă acest exercițiu modul în care privești situațiile în care te afli?

Imaginează-ți că lăcuiești parchetul într-o încăpăre, iar la final te trezești că ai rămas blocat într-un colț și nu mai poți ieși – decât dacă pășești pe lacul proaspăt. Trebuie să stai acolo până se usucă.

Uneori credința noastră pare că ne blochează într-un colț. Ajungem într-o situație și, ca lacul proaspăt pe parchet, credința ne înțepenește ca într-o capcană. Privim la împrejurare și fie trebuie să-L respingem pe Dumnezeu, credința și tot ce am crezut până atunci, fie credința noastră ne constrânge să credem ceea ce pare imposibil.

Dumnezeu i-a adus pe israeliți într-un „colț”. După ce au peregrinat 40 de ani prin pustiu, Dumnezeu nu i-a condus la pajiști întinse și liniștite, ci la una dintre cele mai fortificate cetăți din toată regiunea. Apoi au trebuit să ocolească cetatea în tăcere timp de șase zile. În a șaptea zi, Dumnezeu le-a spus să strige tare – și acele strigăte, împreună cu sunetul trâmbițelor, dar mai ales cu intervenția divină, aveau să le aducă victoria.

---

2 Citește Iosua 5:13 – 6:20. Ce încearcă Dumnezeu să îi învețe pe israeliți?

Strigătele puternice nu aveau să producă vibrații care să ducă la prăbușirea zidurilor. Când le-a spus israeliților să strige, Dumnezeu le-a cerut strigătul despre care David scrie în Psalmul 66: „Înălțați lui Dumnezeu strigăte de bucurie, toți locuitorii pământului! Cântați slavă Numelui Său, măriți slava Lui prin laudele voastre!” (Psalmii 66:1,2). Acele strigăte erau laude la adresa lui Dumnezeu! După șase zile de privit la zidurile imense, ei trebuie să fi ajuns la concluzia că nu aveau nicio șansă să le doboare prin puterea lor.

---

3 Cum ne ajută acest gând să înțelegem mesajul din Evrei 11:30?

Când este pe punctul să facă ceva nou în viața noastră, Dumnezeu ne poate duce în fața unui Ierihon, fiindcă Își dorește să ne învețe că reușita nu stă în puterea și în strategiile noastre. Tot ce avem nevoie vine din afara noastră. Așadar, indiferent ce se află în fața noastră, chiar dacă obstacolul pare imbatabil, rolul nostru este să-L lăudăm pe Dumnezeu – sursa a tot ce avem nevoie. Aceasta este credința la nivel practic.

S-ar putea să nu fie ceva ușor și firesc pentru noi să-L lăudăm pe Domnul, nici măcar în împrejurări fericite. În acest caz, cu atât mai greu ne este să-L lăudăm în situații grele. Totuși aceasta suntem chemați să facem. Trebuie să exersăm lauda la adresa lui Dumnezeu până ce exercițiul acesta se transformă, dintr-un act realizat la un anumit moment, într-o atmosferă în care trăim. Lauda nu ar trebui să fie atât de mult o acțiune punctuală, cât un mod neîntrerupt de a trăi.

4 Citește Psalmul 145. Care sunt motivele de laudă invocate de David? În ce măsură cuvintele acestui psalm ar trebui să fie și ale tale?

Marele predicator britanic Charles Haddon Spurgeon a scris o carte intitulată *The Practice of Praise* – Practica laudei. Aceasta se bazează pe versetul 7 din psalmul de astăzi. Pornind de la acest text, Spurgeon ne atrage atenția asupra a trei lucruri importante care ne pot ajuta să-L lăudăm mai mult pe Dumnezeu.

1. Să practicăm lauda la adresa lui Dumnezeu privind în jurul nostru: Dacă nu ne uităm în jur să vedem măreția lui Dumnezeu, nu vom avea niciun motiv să-L lăudăm. Ce vezi în lumea creată care să fie demn de laudă, precum frumusețea creației lui Dumnezeu? Ce vezi în lumea spirituală demn de laudă, precum creșterea credinței la un creștin de curând convertit?

2. Să practicăm lauda la adresa lui Dumnezeu amintindu-ne ce am văzut: Dacă vrem să trăim într-un climat de laudă, trebuie să ne putem aduce aminte motive de laudă. Cum putem rememora lucrurile mari despre Dumnezeu (de exemplu, prin intermediul unor noi ritualuri sau simboluri care să ne amintească de bunătatea Sa), astfel încât să nu pierdem din vedere bunătatea Lui și adevărul despre El?

3. Să practicăm lauda la adresa lui Dumnezeu rostind-o cu voce tare: Lauda nu este ceva ce are loc în mintea noastră. Ea trebuie să iasă din gura noastră, să fie auzită de cei din jur. La ce motive te poți gândi ca să-L lauzi pe Dumnezeu prin cuvinte? Care va fi efectul acestei laude și asupra cui?

Ia un pix și o foaie de hârtie și parcurge aceste trei puncte analizând ultima săptămână. Ce poți face pentru a-ți dezvolta obiceiul laudei?

În cartea Faptele apostolilor, lauda a avut un efect uimitor asupra acelor care au auzit-o. Citește **Faptele 16:16-34**. După ce au fost dezbrăcați și bătuți crunt, Pavel și Sila au fost aruncați în închisoare. Nu a fost nimeni care să le trateze spinarea grav rănită și învinețită. Într-o mare durere fizică și cu picioarele în butuci, ei au fost lăsați în întunericul închisorii. Apoi, în auzul celorlalți deținuți, Pavel și Sila au început să se roage și să cânte.

După cutremur și după ce văzuse că nici Pavel, nici Sila, nici vreun alt deținut nu fugise, temnicerul, „tremurând de frică, s-a aruncat la picioarele lui Pavel și ale lui Sila, i-a scos afară și le-a zis: «Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?»» (Faptele 16:29,30).

5 De ce acest episod l-a determinat pe temnicer să se concentreze pe nevoia lui de mântuire? Ce rol crezi că au jucat rugăciunile și cântările lui Pavel și Sila în rămânerea pe loc a prizonierilor și în convertirea acestui om și a întregii sale familii?

Este uimitor gândul că lauda exprimată de noi poate transforma destinul veșnic al celor din jurul nostru. Dacă Pavel și Sila ar fi rămas în întuneric nemulțumiți și plângându-se, așa cum fac de multe ori cei închiși, crezi că ar fi fost salvat cineva în noaptea aceea?

Nu știm ce s-a întâmplat cu temnicerul și cu familia lui mai târziu, dar ți-i poți imagina citind cuvintele scrise de Pavel dintr-o altă temniță, din Roma: „Căci cu privire la Hristos, vouă vi s-a dat harul nu numai să credeți în El, ci să și pătimiți pentru El și să și duceți, cum și faceți, aceeași luptă pe care ați văzut-o la mine și pe care auziți că o duc și acum” (Filipeni 1:29,30). Dacă au citit aceste cuvinte și au meditat la modul cum suferința lui Pavel le-a adus lor bucurie, cu siguranță că aceasta le-a inspirat o cântare nouă în inimă și un nou imbold de a rămâne credincioși, indiferent de costuri.

Cântarea ta de laudă pe cine crezi că ar putea îndemna să vină la Domnul? Depune eforturi susținute să fii mai deschis și mai entuziasmat în manifestarea laudei la adresa lui Dumnezeu. Nu știi ce efect pozitiv ar putea avea!

Citește **2 Cronici 20:1-30**. Așa cum a descoperit Iosafat, lauda este o armă puternică. După ce a primit raportul că „o mare mulțime” venea împotriva lui, Iosafat nu a trecut imediat la o acțiune militară, ci „și-a îndreptat fața să caute pe Domnul” (2 Cronici 20:3). Când poporul din Iuda a venit la Ierusalim pentru a ține un post, Iosafat a recunoscut realitatea situației, spunând: „Noi suntem fără putere înaintea acestei mari mulțimi care înaintează împotriva noastră și nu știm ce să facem, dar ochii noștri sunt îndreptați spre Tine!” (2 Cronici 20:12).

- 6 Când vezi „o mare mulțime” apropiindu-se, care este reacția ta instinctivă? Din reacția lui Iosafat, din 2 Cronici 20:3-12, ce poți învăța despre înfruntarea opoziției care te copleșește?**

Când Duhul Domnului a venit peste el, Iahaziel a vestit: „Nu veți avea de luptat în lupta aceasta; așezați-vă, stați acolo și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul. Iuda și Ierusalim, nu vă temeți și nu vă înspăimântați; mâine ieșiți-le înaintea, și Domnul va fi cu voi!” (2 Cronici 20:17). Apoi, ei s-au închinat Domnului și L-au lăudat „cu glas tare” (2 Cronici 20:19). Chiar dacă Domnul avea să lupte pentru ei, ei tot trebuiau să meargă și să înfrunte dușmanul.

Dar nu era un marș obișnuit de război. Iosafat a desemnat un cor care să cânte imnuri de laudă Domnului în timpul marșului. „În clipa când au început cântările și laudele, Domnul a pus o pândă împotriva fiilor lui Amon și ai lui Moab și împotriva celor din muntele Seir, care veniseră împotriva lui Iuda. Și au fost bătuți” (2 Cronici 20:22). Potrivit autorului, Dumnezeu a intervenit exact în clipa când ei și-au manifestat credința în promisiunea Sa, când au început să laude „frumusețea sfințeniei” (2 Cronici 20:21, BTF).

Recitește 2 Cronici 20:1-30. Ce principii spirituale ai găsit pe care le poți aplica în umblarea ta cu Dumnezeu, mai ales în timp de încercare și tensiune?

**Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Profeți și regi*, capitolul 15;
Patriarhi și profeți, capitolul 45**

„Să ne educăm inima și buzele să aducă laudă lui Dumnezeu pentru iubirea Sa inegalabilă! Să ne educăm sufletul să fie plin de speranță și să trăiască în lumina care vine de la crucea de pe Calvar! N-ar trebui să uităm niciodată că suntem copii ai Împăratului ceresc, fii și fiice ale Domnului oștirilor. Este privilegiul nostru să ne bazăm liniștiți pe Dumnezeu” (Ellen G. White, *Divina vindecare*, p. 253).

„În timp ce Îl aduc adorare și Îl proslăvesc, aș vrea ca voi să-L proslăviți împreună cu mine. Lăudați-L pe Domnul chiar când cădeți în întuneric! Lăudați-L chiar și în ispitire! «Bucurați-vă totdeauna în Domnul!», zice apostolul, «iarăși zic: Bucurați-vă» (Filipeni 4:4). Va aduce aceasta în-tristare și întuneric în familiile voastre? Categorie că nu; va aduce o rază de soare. Veți aduna astfel raze din lumina veșnică de la tronul slavei și le veți răspândi în jurul vostru. Dați-mi voie să vă îndemn să vă angajați în această lucrare, să răspândiți această lumină și viață în jurul vostru, nu numai în calea voastră, ci și în calea celor cu care colaborați. Fie ca ținta voastră să fie aceea de a-i face mai buni pe cei din jurul vostru, să-i ridicăți, să-i îndreptați spre ceruri și slavă” (Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 2, p. 593-594).

Studiu zilnic: Judecătorii 2 – 8;

**Ellen G. White, *Rugăciunea*,
capitolul 1 (de la paragraful „O pregustare a cerului”)**

1. De ce Domnul nu a mai izgonit pe niciunul
din neamurile lăsate de Iosua?

---

2. Cine avea 900 de care de fier?

---

3. Unde bătea grâul Ghedeon?

---

4. Cine avea înfățișarea ca un fiu de împărat?

---

5. Ce este sufletul religiei?

Privire generală

„Cum să cântăm noi cântările Domnului pe un pământ străin?” se lamentau captivii evrei pe malurile râurilor Babilonului, când asupritorii lor le cereau să cânte din cântările Sionului (Psalmii 137:1-4). Într-adevăr, cum putem să cântăm și să-L lăudăm pe Dumnezeu în mijlocul suferinței și al morții? Această întrebare întruchipează unul dintre cele mai mari paradoxuri ale creștinismului. Din nou, esențial aici este să înțelegem care este sursa bucuriei și a laudei: Dumnezeu Însuși. Manifestarea acestei atitudini nu înseamnă că Dumnezeu ne forțează sau ne programează să-I cântăm laude. Dimpotrivă, dacă ar fi adevărat că Dumnezeu ne predestinează să-L lăudăm, lumea ar face exact acest lucru la unison; dar, evident, lucrurile nu stau așa.

În schimb, Dumnezeu face obiectul laudelor datorită poziției pe care o are: este Creatorul și Mântuitorul nostru, Împăratul și Tatăl nostru, Judecătorul și Prietenul nostru. El este minunat. Un principiu de bază al vieții creștine este că putem să-L lăudăm pe Dumnezeu în toiul focului încercării atunci când ducem o viață constantă – nu ocazională – de laudă. Un alt principiu este că actul de a-L lăuda pe Dumnezeu în vremuri de criză ia naștere din relația noastră cu Dumnezeu, în cadrul căreia Îl cunoaștem, Îl iubim și avem încredere în El.

- 1 Bucuria și lauda se nasc din relația noastră profundă și aducătoare de împlinire cu Dumnezeu, ca parte din viața noastră, ca stil de viață.
- 2 Bucuria și lauda în viața creștină sunt benefice nu doar pentru sănătatea noastră și pentru a trece cu bine prin cuptorul încercărilor, ci sunt folosite de Dumnezeu pentru salvarea altora.

Comentariu

Bucurie în suferință

Horace Williams, Jr., autorul premiatei opere *Unleash the Power of Prayer in Your Life* (Descătușează puterea rugăciunii în viața ta), identifică opt obiective pe care Dumnezeu le atinge în viața noastră atunci când ne folosește suferința spre binele nostru. Potrivit lui Williams, Dumnezeu folosește suferința pentru a „scoate la iveală păcatul din viața noastră, pentru a ne mări credința, pentru a ne zdrobi mândria, pentru a arăta care ne sunt gândurile, pentru a-Și dovedi harul, a-Și mani-

festa dragostea, pentru a aprofunda angajamentul nostru față de El și a ne oferi speranță, mângâiere și bucurie” (Horace Williams, Jr., *The Furnace of Affliction: How God Uses Our Pain and Suffering for His Purpose*, Kindle Edition, Black Lillie Press, 2020, p. 11).

Cum ne dă Dumnezeu bucurie prin suferință? Williams spune că „bucuria este mai mult decât fericire bazată pe un rezultat sau o împrejurare. Bucuria este plăcerea supranaturală produsă de planul lui Dumnezeu pentru viața noastră. Bucuria este ceva ce Dumnezeu ne oferă în mijlocul durerii, suferinței noastre. Trebuie să alegem să trăim cu bucurie. «Dar eu voi cânta puterea Ta; dis-de-dimineață voi lauda bunătatea Ta. Căci Tu ești un turn de scăpare pentru mine, un loc de adăpost în ziua necazului meu» (Psalmii 59:16)” (*Ibidem*, p. 90).

Williams conchide că „faptul de a simți bucurie nu înseamnă că nu mai simt durerea. În schimb, înseamnă că Dumnezeu mă duce într-un punct în care acum am tendința să-L întreb: «Ce vrei, Doamne, ca eu să văd în această situație dureroasă?»” (*Ibidem*, p. 97). Ceea ce Williams vede în propria suferință și îi dă bucurie este prezența lui Dumnezeu în viața de acum și în cea veșnică, din viitor.

Comentariu

Policarp Îl laudă pe Dumnezeu pe rug

Împăratul roman Antoninus Pius (138-162 d.Hr.) a continuat politica și practica împăratului Traian de a-i persecuta pe creștini. În anul 155 d.Hr., niște cetățeni au adus un grup de creștini în fața autorităților orașului Smirna din Asia Mică, pentru a fi condamnați și pedepsiți. Când au refuzat să recunoască zeii imperiului, creștinii au fost pedepsiți cu moartea. Apoi mulțimea a cerut ca Policarp, episcopul bisericii din Smirna, să fie adus în fața autorităților. Fiind un ucenic și prieten al apostolului Ioan, bătrânul Policarp era și un foarte cunoscut și influent lider creștin în Asia și în afara ei. Când, într-un final, Policarp a fost adus în amfiteatru, proconsulul a încercat să-l convingă să se dezică de credința lui și să-L blesteme pe Hristos.

Credinciosul ucenic al lui Isus a răspuns: „Timp de 86 de ani L-am slujit și nu mi-a făcut niciun rău. Cum aș putea să-L blestem pe Împăratul meu, care m-a salvat?” Când, în cele din urmă, proconsulul l-a condamnat la ardere pe rug și soldații l-au legat de stâlp, Policarp se ruga și Îl lauda pe Dumnezeu cu voce tare: „Doamne, Dumnezeule suveran, [...] Îți mulțumesc că m-ai considerat vrednic de acest moment ca, împreună cu martirii Tăi, să pot avea și eu parte de cupa lui Hristos. [...] Pentru

aceasta [...] Te binecuvântează și Te slăvesc. Amin!” (Justo L. González, *The Story of Christianity*, vol. 1, *The Early Church to the Dawn of the Reformation*, ediție revizuită și actualizată, HarperCollins Publishers, New York, 2010, p. 54).

Policarp a fost doar unul dintre miile de creștini care, urmând exemplul personajelor biblice precum David și Pavel, L-au lăudat pe Dumnezeu în mijlocul persecuției și al încercărilor vieții. Primii creștini L-au lăudat pe Dumnezeu din mijlocul flăcărilor, de pe ruguri, din arenele pline de animale sălbatice, de pe cruce, din celulele închisorii și din camerele de tortură. Ei nu se gândeau la nedreptatea care li se făcea; nu au calculat raportul cost–beneficiu al actului lor. Ei L-au iubit pe Dumnezeu și s-au încrezut în El și nu au ezitat să-și ia un angajament radical și suprem față de Domnul lor. Nu au considerat un lucru greu să moară pentru Domnul lor, ci mai degrabă au văzut ca un privilegiu faptul de a suferi și a muri pentru Mântuitorul lor iubit. S-au încrezut fără nicio șovăială în Dumnezeu și în făgăduința Lui privitoare la înviere și au considerat moartea doar o clipă pe drumul întâlnirii lor cu Domnul în slavă.

Scriind despre experiența lui David când se confrunta cu răzvrătirea fiului său Absalom, Ellen G. White notează obiceiul lui David de a apela la cântat și de a-L slăvi pe Dumnezeu în vremuri de necaz: „Care erau sentimentele tatălui și împăratului, atât de crud nedreptățit și aflat în acest pericol teribil? Un viteaz, un războinic, un împărat al cărui cuvânt era lege, trădat de fiul său pe care-l iubise, pe care îl lăsase să-și facă poftele și în care se încrezuse în mod neînțelept, tratat rău și părăsit de supușii obligați față de el prin cele mai puternice legături de onoare și credință! În ce cuvinte și-a revărsat David trăirile sufletului? În timpul celei mai grele încercări, inima lui s-a sprijinit pe Dumnezeu și a cântat: [...] Psalmii 3:1-8” (*Patriarhi și profeți*, p. 741, 742).

În capitolul 2 din cartea *Tragedia veacurilor*, intitulat „Persecuțiile din primele secole”, Ellen G. White descrie modul în care intonarea de imnuri și înălțarea de laude la adresa lui Dumnezeu le-au dat creștinilor bucuria și pacea autentică și profundă în mijlocul celor mai aprige necazuri și persecuții: „Ca și slujitorii lui Dumnezeu din vechime, mulți, «ca să dobândească o înviere mai bună, n-au vrut să primească izbăvirea care li se dădea și au fost chinuți» (Evrei 11:35). [...] Aceștia își aminteau cuvintele Domnului lor, care spunea că, atunci când vor fi persecutați pentru Numele lui Hristos, trebuie să se bucure și să se veselească, pentru că răsplata lor va fi mare în ceruri; căci tot așa au fost persecutați și

profeții care au fost înainte de ei. Se bucurau că erau considerați demni să sufere pentru adevăr și, din mijlocul trosnetului flăcărilor, înălțau cântări de biruință. Privind prin credință în sus, ei îi vedeau pe Hristos și pe îngeri aplecându-se peste crestele zidurilor cerului, urmărindu-i cu cel mai adânc interes și privind cu aprobare statornicia lor. Un glas de la tronul lui Dumnezeu răzbătea până la ei: «Fii credincios până la moarte și-ți voi da cununa vieții» (Apocalipsa 2:10)” (p. 41).

Comentariu

Condițiile pentru a ne bucura în focul încercărilor

Actul de a-L lăuda pe Dumnezeu și a ne bucura pe timp de criză este posibil doar atunci când suntem siguri de bunătatea și dreptatea cauzei sau persoanei pentru care luptăm. În ceea ce ne privește, cauza și Persoana sunt totuna. Bucuria în mijlocul încercărilor și al persecuțiilor este posibilă atunci când ne încredem în Dumnezeu, când Îl înțelegem pe El și planurile Sale, când suntem convinși că Dumnezeu este drept și bun și că El și cauza Lui sunt demne de angajamentul nostru total și radical. Astfel, bucuria în focul creuzetelor vieții izvorăște din conștientizarea faptului că: (1) Dumnezeu este real și e bun; (2) El ne-a creat, suntem ai Lui, ne iubește, și noi Îl iubim la rândul nostru; (3) marea luptă este reală, iar atacul este al lui Satana asupra lui Dumnezeu și asupra noastră și Dumnezeu este de partea noastră, iar noi, de partea Lui; (4) Dumnezeu ne răscumpără din puterea păcatului și a lui Satana și noi și Dumnezeu, în Hristos, suntem și vom fi victorioși, iar (5) cauza lui Dumnezeu sau misiunea de a duce mântuirea lumii întregi merită toată suferința pe care trebuie să o îndurăm până la moarte, dacă este necesar.

Aplicație

- 1 Citește Habacuc 3:16,17 și gândește-te cum te poți bucura în suferința ta. Cum Îl poți lăuda pe Dumnezeu în vremuri de necaz?
- 2 Muzica este un fundal motivator în cazul unor activități umane precum munca, sportul și lupta. De exemplu, forțele militare din lume au propriul repertoriu muzical, ce le ridică moralul soldaților. Vezi ce fel de muzică îți motivează ție viața spirituală. Câtă bucurie și pace obții din viața ta de laudă și cântec la adresa lui Dumnezeu?
- 3 Propune-ți să înveți imnuri mai vechi și mai noi ca să le cânti din memorie și să înțelegi ceea ce cânti. Când ești într-o situație dificilă, cântă! Cum te ajută această experiență să fii victorios și/sau să te simți susținut?

27 august – 2 septembrie

Blândețe în mijlocul focului

Sabat după-amiază

De memorat: „Ferice de cei _____, căci ei vor moșteni
_____!” (Matei 5:5).

Cuvintele „blând” și „blândețe” nu sunt folosite prea des. Le întâlnim poate doar atunci când citim despre Moise sau studiem Fericirile. Nu e greu să înțelegem de ce. Blândețea este definită, printre altele, drept capacitatea de a îndura greutățile cu răbdare și fără resentimente. Nu e de mirare că nu auzim prea mult despre ea. Nu este o trăsătură prea respectată în cultura de astăzi. Uneori, Biblia traduce acest termen cu „umil”. Dar nici umilința, smerenia sau modestia nu este o trăsătură de caracter considerată de dorit în majoritatea culturilor.

Pe de altă parte, capacitatea de a suporta nedreptatea cu răbdare și fără resentimente este una dintre cele mai pregnante caracteristici ale lui Isus și urmașilor Lui. Fără să fie un scop în sine, blândețea poate fi o armă puternică în mâna celor care trec prin durere și chin. De fapt, focul încercării este un bun prilej de deprindere a blândeții, fiindcă, prin blândețea noastră și prin perioadele în care suntem frânți și la pământ, putem fi martori elocvenți pentru Dumnezeu.

De înțeles: Care este relația dintre suferință și blândețe? Cum putem fi mărturie pentru alții când manifestăm blândețe și trecem prin situații grele? Cum poate fi blândețea într-adevăr un punct forte, nu o slăbiciune, la un creștin?

Oswald Chambers afirmă că noi trebuie să fim „pâine frântă și must turnat” pentru alții. Ce crezi că vrea să spună prin această expresie?

Peste tot în Biblie există exemple de oameni care s-au „frânt” pentru alții. Moise a fost chemat să îndure nesfârșite valuri de bârfe și critici în timp ce îi conducea pe israeliți spre Țara Promisă. Iosif a fost chemat la un parcurs care a implicat trădare și închisoare, ajungând sclav în Egipt. În fiecare caz, Dumnezeu a îngăduit aceste situații pentru ca viața copiilor Săi să devină o scenă a manifestării harului și grijii Sale, în beneficiul nu doar al celor implicați, ci și al altora. Dumnezeu ne poate folosi și pe noi în același fel. E ușor să ajungem nemulțumiți sau răniți în astfel de situații. Dar, așa cum am observat în secțiunea de ieri, blândețea este capacitatea dată de Dumnezeu de a suporta aceste lucruri cu răbdare și fără nemulțumire.

- 1 Citește Ezechiel 24:15-27. Ce se întâmplă în acest pasaj? De ce a fost Ezechiel trecut printr-un asemenea cuptor?**

În Ezechiel 24:24, Dumnezeu spune: „Ezechiel va fi un semn pentru voi. Veți face întocmai cum a făcut el. Și când se vor întâmpla aceste lucruri, veți ști că Eu sunt Domnul Dumnezeu” (sau „Stăpânul Domn”, NTR). Prin exemplul lui Ezechiel, copiii lui Israel aveau să fie convinși de adevărul cu privire la persoana lui Dumnezeu – Stăpânul Domn – și aveau să vadă acest adevăr pe măsură ce erau martorii împlinirii profeției simbolizate de viața și suferința lui Ezechiel. Cine știe câți oameni Îl vor vedea pe Stăpânul Domn și prin noi în situațiile grele?

Mai devreme sau mai târziu, viața ne pune pe toți la pământ. Care a fost experiența frângerii tale? Ce lecții ai învățat? Cum poate sufletul tău frânt să fie folosit de Domnul pentru a-i ajuta pe alții?

2 Citește Exodul 32:1-14. Ce rol are Moise în acest episod?

După ce israeliții au început să se închine la vițelul de aur, Dumnezeu a hotărât că merseseră prea departe și a anunțat că avea să-i distrugă, iar pe Moise să-l facă un mare popor. Dar, în loc să profite de oferta lui Dumnezeu, Moise Îl imploră să-i acorde har poporului Său, iar Dumnezeu Se lasă înduplecat.

Pasajul de mai sus ridică două probleme importante. În primul rând, intenția lui Dumnezeu de a distruge poporul rebel și a-l binecuvânta pe Moise a fost un test pentru Moise. Dumnezeu voia ca Moise să demonstreze câtă milă simțea pentru acei oameni deznădăjduit de neascultători. Și Moise a trecut testul. Asemenea lui Isus, el a pledat pe lângă Dumnezeu să manifeste îndurare față de păcătoși. Acest lucru dezvăluie ceva foarte interesant: uneori, Dumnezeu ne poate lăsa și pe noi să dăm piept cu adversitatea; poate îngădui să ajungem în cuptorul încercării pentru ca El, noi și universul care ne privește să vedem câtă compasiune avem pentru cei îndărătnici.

3 Ce motive a adus Moise când I-a cerut Domnului să nu nimicească poporul?

În al doilea rând, acest pasaj arată că opoziția și neascultarea constituie o chemare la manifestarea harului. Este nevoie de har atunci când oamenii îl merită cel mai puțin. Totodată, când oamenii îl merită cel mai puțin este și momentul când noi ne simțim cel mai puțin îndemnați să-l oferim. Totuși, când sora lui, Maria, l-a criticat, Moise a strigat către Domnul ca să o vindece de lepră (Numeri 12). Când Dumnezeu S-a mâniat pe Core și pe adepții lui și a amenințat că îi va distruge pe toți, Moise s-a aruncat cu fața la pământ și a pledat pentru viețile lor. Următoarea zi, când israeliții au protestat la adresa lui Moise din cauză că muriseră rebelii și când Dumnezeu a amenințat iarăși că-i va distruge pe toți, Moise a căzut cu fața la pământ și i-a cerut repede lui Aaron să facă ispășire pentru toți (Numeri 16). În blândețea sa, în caracterul lui dezinteresat manifestat în acest cuptor al încercării, Moise a căutat harul pentru cei care cu siguranță nu îl meritau.

Gândește-te la cei despre care crezi că merită cel mai puțin harul. Cu blândețe dezinteresată, cum poți fi tu o descoperire a harului divin pentru ei?

Cineva a zis cândva: „A-i iubi pe dușmanii noștri nu înseamnă că trebuie să iubim mizeria în care este îngropată perla, ci înseamnă să iubim perla care zace în mizerie. [...] Dumnezeu nu ne iubește pentru că suntem din fire buni de iubit. Ci ajungem buni de iubit pentru că El ne iubește.” Când te uiți la „dușmanii” tăi, ce vezi de obicei – perla sau mizeria din jurul ei?

4 Citește Matei 5:43-48. Isus ne cheamă să ne iubim vrăjmașii și să ne rugăm pentru ei. Ce exemple din natură ne oferă Isus în acest pasaj care ne ajută să înțelegem de ce ar trebui să ne iubim dușmanii? Ce vrea El să ne învețe?

În Matei 5:45, Isus folosește exemplul Tatălui Său din cer pentru a ilustra cum ar trebui să-i tratăm pe cei care ne fac rău și care probabil ne fac să ajungem în cel mai încins cuptor. Isus spune că Tatăl Său trimite binecuvântarea ploii atât peste cei buni, cât și peste cei răi. Dacă Dumnezeu le dă până și celor răi ploaie, cum ar trebui atunci să-i tratăm și noi?

Isus nu încearcă să ne spună că ar trebui să avem întotdeauna simțăminte calde, plăcute, față de toți cei care ne fac neazuri, deși și aceasta ar putea fi posibil. În esență, iubirea față de inamicii noștri nu ar trebui să fie un simțământ avut față de ei, ci acțiuni practice făcute pentru ei care să denote grijă și atenție.

Isus încheie acest pasaj cu un verset care adesea dă naștere la multe discuții: „Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit” (Matei 5:48). Dar sensul este foarte clar în context: aceia care vor să fie desăvârșiți așa cum este Dumnezeu trebuie să manifeste iubire față de cei care li se opun, așa cum manifestă Dumnezeu iubire față de cei care I se opun Lui. A fi perfect, sau desăvârșit, în ochii lui Dumnezeu înseamnă a-ți iubi dușmanul, iar pentru aceasta este necesară o blândețe a inimii pe care numai Dumnezeu o poate da.

Ținând cont de definiția blândeții din contextul nostru („a suporta răul cu răbdare și fără nemulțumire”), ce schimbări ar trebui să faci ca Domnul să-ți dea acea blândețe care să îți dea atitudinea potrivită față de „vrăjmași”?

Cele mai grăitoare exemple de blândețe manifestată în focul cuptorului vin de la Isus. Când a zis să venim și să învățăm de la El, căci El este „blând și smerit cu inima” (Matei 11:29), Isus S-a referit la modalități pe care noi probabil nu ni le imaginăm.

- 5 Citește 1 Petru 2:18-25. Petru le oferă sclavilor niște sfaturi surprinzătoare. El arată cum a reacționat Isus la nedreptate și durere și le sugerează că El le-a lăsat „o pildă, ca să calc[e] pe urmele Lui” (1 Petru 2:21). Ce principii ale blândeții și smereniei în focul încercărilor putem extrage din exemplul lui Isus, așa cum este prezentat de Petru?**

Este cumplit să vezi pe cineva cum nedreptățește pe altcineva. Și este extrem de dureros când noi suntem cei nedreptățiți. Deoarece în mod normal avem un puternic simț al dreptății, în caz de nedreptate instinctele noastre vor să îndrepte lucrurile, în timp ce manifestăm ceea ce credem că este o mânie „sfântă”, îndreptățită.

Nu e ușor de trăit așa. Poate e chiar imposibil, cu excepția cazului în care adoptăm un adevăr crucial – în toate situațiile de nedreptate să credem că Tatăl nostru din cer deține controlul și El va acționa în favoarea noastră la momentul oportun, după voia Sa. Aceasta mai înseamnă și că trebuie să fim deschiși la posibilitatea ca, asemenea lui Isus, să nu fim mereu scutiți de nedreptate. Dar întotdeauna trebuie să ne amintim că Tatăl nostru ceresc este încă alături de noi și deține controlul.

Sfatul lui Petru, formulat pe baza modelului lui Isus, ne surprinde pentru că sugerează că tăcerea în fața nedreptății este o mărturie mai bună pentru slava lui Dumnezeu decât faptul de „a-i pune pe oameni la punct”. Atunci când a fost interogat de Caiafa și de Pilat, Isus ar fi putut spune o mulțime de lucruri pentru a îndrepta situația și a Se justifica, dar nu a făcut-o. Tăcerea a fost o mărturie în favoarea blândeții Lui.

Cum gestionezi situațiile în care ești tratat nedrept? Cum poți aplica mai bine în viața ta unele principii analizate astăzi?

Prea adesea, cei mai mândri oameni, cei mai aroganți și agasanți sunt cei care au o stimă de sine scăzută. Aroganța și mândria lor – și lipsa totală a blândeții sau a umilinței – sunt un fel de paravan, poate chiar inconștient, pentru ceva ce le lipsește în interior. Ei au nevoie de ceva ce cu toții avem nevoie: sentimentul de siguranță, de valoare, de acceptare, mai ales în necaz sau suferință. Și îl putem avea doar prin Domnul. Pe scurt, blândețea și umilința, departe de a fi atribute ale slăbiciunii, sunt adesea cele mai puternice manifestări ale unui suflet ferm ancorat pe Stâncă.

- 6 Citește Psalmii 62:1-8. Care pare să fie contextul acestui psalm? Ce evidențiază aici David? Ce principii spirituale poți extrage? Și, mai important, cum poți aplica aceste principii în viața ta?**

„Fără un motiv anume, oamenii ne vor deveni dușmani. Intențiile copiilor lui Dumnezeu vor fi greșit interpretate, nu doar de către lume, ci chiar de către frații și surorile lor de credință. Slujitorii lui Dumnezeu vor fi puși în situații grele. Oamenii vor exagera, deformând realitatea, pentru a-și îndreptăți o cale egoistă și nedreaptă. [...] Prin denaturarea adevărului, acești oameni vor fi îmbrăcați în veșmintele negre ale neonestității deoarece împrăjurări în afara controlului lor au adus confuzie asupra lucrării lor. Ei vor fi arătați cu degetul ca oameni în care nu se poate avea încredere. Iar acest lucru va fi făcut de membrii bisericii. Slujitorii lui Dumnezeu trebuie să se înarmeze cu gândul lui Hristos. Ei nu trebuie să se aștepte că vor scăpa de insulte și de judecăți eronate. Li se va spune că sunt pătimiși și fanatici. Dar să nu se descurajeze. Măinile lui Dumnezeu sunt pe cârma providenței, călăuzindu-Și lucrarea spre slava Numelui Său” (Ellen G. White, *The Upward Look*, p. 177).

Reziști la reproșuri și remarci negative? Cel mai probabil, nu prea, nu-i așa? Cum te poți alipi de Domnul și îți poți ancora simțul valorii personale în Cel care te iubește atât de mult încât a murit pentru păcatele tale, fiind astfel ferit de disprețul manifestat de ceilalți?

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Divina vindecare*, capitolul „Importanța căutării adevăratei cunoașteri”, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, capitolul 31; *Evangelizare*, secțiunea 19, „Calitățile lucrătorului”

„Greutățile cu care avem de dat piept pot fi ușurate într-o mare măsură de umilința aceea care se ascunde în Hristos. Dacă avem smerenia Domnului nostru, ne vom ridica mai presus de dispreț, de refuzuri, de neplăceri la care suntem expuși în fiecare zi și ele vor înceta să ne întunece dispoziția. Cea mai înaltă dovadă de noblețe la un creștin este stăpânirea de sine, autocontrolul. Acela care, atunci când e tratat cu cruzime și insulte, nu păstrează o atitudine calmă și încrezătoare Îi răpește lui Dumnezeu dreptul de a manifesta în el desăvârșirea Sa de caracter. Umlința inimii este punctul forte care le asigură reușita urmașilor lui Hristos, este dovada legăturii lor cu Cerul” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 301).

Studiu zilnic: Judecătorii 9 – 15;

Ellen G. White, *Rugăciunea*, capitolul 2

(până la paragraful „Să evităm neglijarea rugăciunii”)

1. Cine a refuzat oferta de a fi împărat în pilda lui Iotam?
_____
2. Al cui Dumnezeu era Chemoș?
_____
3. Despre cine putem trage concluzia că a avut 60 de copii, jumătate fete, jumătate băieți?
_____
4. Câte zile a durat ospățul nunții lui Samson?
_____
5. Cum trebuie să ne rugăm în fiecare dimineață?
_____

Privire generală

Religia biblică, atât în Vechiul, cât și în Noul Testament, este caracterizată de blândețe. Moise este cunoscut drept cel mai blând om de pe pământ (Numeri 12:3). David a afirmat că „cei blânzi moștenesc țara” (Psalmii 37:11). Profeții au vestit că Dumnezeu îl va binecuvânta pe omul blând (Isaia 11:4; 29:19; 66:2; Țefania 2:3; 3:11,12). Dumnezeu Însuși este descris ca blând și promovând blândețea (Psalmii 25:9; 45:4; 147:6). Isus a fost blând (Matei 11:29; 21:5; 2 Corinteni 10:1) și a plasat blândețea la temelia creștinismului (Matei 5:5). Apostolii au fost blânzi (2 Corinteni 10:1) și i-au îndemnat pe creștini să fie blânzi (Galateni 5:23; Efeseni 4:2; Coloseni 3:12; 1 Timotei 6:11; 2 Timotei 2:25; Tit 3:2; Iacov 1:21; 3:13; 4:6; 1 Petru 3:14; 5:5). În timp ce imperiile pământului sunt întemeiate pe valori precum îndrăzneală, putere și cuceriri militare, religia lui Dumnezeu se clădește și cucerește prin blândețe, dragoste și har. Dar faptul că Dumnezeu este blând nu înseamnă că este lipsit de putere. Mai curând blândețea este o trăsătură esențială a caracterului lui Dumnezeu și reprezintă modul Lui de a relaționa cu universul și cu păcătoșii.

- 1 Blândețea este esențială în creștinism. Dar tot esențială este și înțelegerea corectă a blândeții biblice, precum și adoptarea ei în viața noastră. Blândețea biblică nu rezultă dintr-un calcul politic, ci reprezintă o viziune autentică asupra lumii prin prisma atributului fundamental al lui Dumnezeu, dragostea.
- 2 Creștinii nu sunt blânzi prin natura lor. Ci sursa blândeții lor este Dumnezeul lor iubitor și milos, manifestat în trei Persoane: Tatăl; Fiul și Mântuitorul Isus Hristos; Duhul Sfânt.

Comentariu

Este blândețea „moralitatea sclavului”?

Unul dintre cele mai puternice atacuri moderne la adresa creștinismului și a conceptului său de umilință și blândețe provine de la filozoful existențialist german Friedrich Nietzsche (1844-1900). Studiind limbile clasice și filozofia, Nietzsche a devenit deosebit de interesat de cultura și filozofia greacă. Pe baza acestei optici, el a concluzionat că Europa își pierduse vigoarea ei antică. Vinovatul? Nimeni altcineva decât creștinismul. Nietzsche considera că religia creștină jefuise Europa de cultura ei clasică greacă și romană a eroismului, puterii și nobleței.

Potrivit lui Nietzsche, Occidentul, omenirea în totalitatea ei de fapt, trebuia să-și redobândească viziunea clasică dacă dorea să supraviețuiască și să prospere.

Potrivit lui Nietzsche, există două tipuri de moralitate: *moralitatea stăpânului*, a nobililor, a omului caracterizat de o voință puternică, și *moralitatea sclavului*, a celor slabi. Cel caracterizat de moralitatea stăpânului își stabilește propriile valori, decide cu privire la propriul curs al acțiunilor și le evaluează prin prisma consecințelor lor, precum utile (bune) sau dăunătoare (rele). Astfel, autonomia, puterea, bogăția, noblețea, optimismul, exuberanța și curajul sunt considerate bune, în timp ce slăbiciunea și blândețea sunt privite ca rele. În schimb, moralitatea sclavului nu generează valori sau acțiuni, ci doar reacționează sau se opune la valorile sau acțiunile stabilite de moralitatea stăpânului. În timp ce moralitatea stăpânului se concentrează pe acțiune, moralitatea sclavului este reacționară (sau, după cum a spus Nietzsche, caracterizată de resentimente); în timp ce moralitatea stăpânului este opresivă, cealaltă este subversivă și manipulează; în timp ce moralitatea stăpânului este mai individualistă, moralitatea sclavului este mai comunitară.

Potrivit lui Nietzsche, creștinismul este o religie a celor slabi, a moralității sclavului. Iată cum exprima el însuși această idee: „Creștinismul a luat partea a tot ce este slab, infam, ratat; a făcut un ideal din tot ce contrazice conservarea instinctelor unei vieți puternice; a corupt rațiunea chiar și a celor mai spirituale firi, învățându-i pe oameni să vadă cele mai înalte valori drept păcătoase, înșelătoare, drept ispite. Cel mai jalnic exemplu – coruperea lui Pascal, care a crezut că rațiunea lui a fost alterată de păcatul originar, pe când singurul factor corupător era creștinismul însuși!” (Friedrich Nietzsche, *The Anti-Christ, Ecce Homo, Twilight of the Idols and Other Writings*, ed. Aaron Ridley and Judith Norman, Cambridge University Press, Cambridge, UK, 2005, p. 5).

Pentru Nietzsche, creștinismul era o altă reacție a celor săraci și slabi, menit să-i răstoarne și să-i controleze pe cei puternici prin manipulare. Creștinii, în viziunea lui, s-au resemnat sorții lor de a fi sclavi și nu ar avea voința de a deveni stăpâni ai propriilor destine. Din acest motiv, ei ar denunța în mod fățarnic drept păcătos tot ce au oamenii puternici și ar înălța la rang de virtute tot ce ei înșiși, creștinii, nu pot avea, impunându-le tuturor oamenilor noua lor moralitate. Astfel, deoarece nu îi pot înfrânge pe cei bogați și puternici prin alte mijloace, creștinii – spunea Nietzsche – nascocesc o modalitate de a-i controla pe cei puternici prin intermediul moralității lor. În virtutea acestei moralități creștine,

de exemplu, creștinii ar fi transformat inevitabil lor slăbiciune și supunere față de alți oameni în virtutea ascultării. Iar incapacitatea lor de a se răzbuna i-ar fi constrâns pe creștini să inventeze virtutea iertării. În același fel, ei ar fi conceput alte virtuți, precum evlavie, dragostea, reciprocitatea și egalitatea.

Indiferent cât de nobile li se pot părea unora aceste virtuți, pentru Nietzsche moralitatea creștină era inacceptabilă, irațională și respingătoare, deoarece, în opinia sa, creștinii ar fi folosit aceste virtuți ca să răstoarne moralitatea omului puternic și nobil al acestei lumi, să-l înrobească și chiar să-l asuprească. În opinia lui Nietzsche, moralitatea creștină îi ține pe oameni sub control, în obscuritate și îi face ordinari, neremarcabili.

Evident, critica lui Nietzsche la adresa moralității creștine și a fundamentalului ei concept de blândețe este o înțelegere lamentabil de greșită cu privire la creștinism. Virtutea creștină a blândității nu derivă din neputință, ci din puterea, dreptatea și iubirea lui Dumnezeu. Când a fost dus în sala de judecată a iudeilor și un funcționar L-a palmuit, Isus a cerut un răspuns pentru acel act injust (Ioan 18:23). Evangheliile arată clar că Isus a murit pe cruce nu pentru că nu avea nicio cale de scăpare (Matei 26:53), ci pentru că de bunăvoie și din iubire Și-a dat viața pentru salvarea noastră (Ioan 10:17,18; 18:4-11; 19:11; Filipeni 2:6-9). Blândețea creștină nu este rezultatul fricii, ci al iubirii.

Pavel îi învață pe creștini să trăiască „cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă răbdare; [să se îngăduie] unii pe alții în dragoste” (Efeseni 4:2). Pavel explică faptul că noi „ne bucurăm chiar și în necazurile noastre, căci știm că [...] dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre” (Romani 5:3-5). El clarifică mai departe că Dumnezeu Și-a arătat dragostea față de noi pe când noi eram fără putere și niște răzvrătiți (Romani 5:6-8). Ioan afirmă același adevăr biblic când declară: „Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi” (1 Ioan 4:19; vezi și vers. 17-21).

Prin faptul că îi descrie pe oameni drept fără putere, Pavel nu denigrează omenirea, ci mai degrabă descrie realitatea stării umane (vezi și Romani 3:26; 7). Biblia nu consideră neputința umană o luptă de clasă, ci îi descrie pe toți oamenii ca neputincioși în fața păcatului și a morții. De asemenea, creștinismul biblic nu discreditează pe nedrept oamenii ca să-i amăgească să strige la Dumnezeu după har. Ci Biblia descrie la modul real starea păcătoasă a ființelor umane și face portretul unui Dumnezeu care de bunăvoie și din iubire Se umilește ca să salveze o omenire arogantă, răzvrătită (Ioan 1:11,12; 3:16).

Cineva a zis: „E nevoie de putere pentru a fi blând!” Și e nevoie de putere divină pentru a-i iubi pe oamenii păcătoși, aroganți și răzvrățiți. Probabil că unul dintre cele mai memorabile exemple de blândețe în cazul lui Isus este rugăciunea Lui de pe cruce pentru cei care Îl crucificaseră și care își băteau joc de El: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!” (Luca 23:34; vezi și Matei 12:15-20; Faptele 8:32; 1 Petru 2:21-23). Blândețea este un rod al Duhului Sfânt; reprezintă puterea pe care ne-o dă Dumnezeu ca să depășim cu bine experiența cuptoarelor încinse din această lume.

Comentariu

Blândețea lui Moise și mânia lui Dumnezeu

Cum a putut Moise, slujitorul lui Dumnezeu, să fie numit cel mai blând om de pe pământ, în timp ce Biblia Îl prezintă pe Dumnezeu plin de mânie? Trebuie să înțelegem că mânia lui Dumnezeu nu este opusul blândeții. Mânia divină este reacția și repulsia lui Dumnezeu la păcat. Dar Dumnezeu îl iubește cu adevărat pe păcătos. Dacă ar fi fost arogant, Dumnezeu nu ar fi așteptat în jur de 1.600 de ani ca antediluvienii să se întoarcă la El. Și nu ar fi așteptat nici peste 400 de ani ca locuitorii Canaanului să umple paharul nelegiuirilor lor. De asemenea, nu ar fi așteptat aproximativ 1.500 de ani ca israeliții să Îi fie credincioși și nu ar fi așteptat nici circa 2.000 de ani ca aceia care se declară creștini să își îndeplinească misiunea. Un Dumnezeu arogant ar fi exterminat imediat toate aceste entități. Dar Dumnezeu se adresează tuturor cu iubire și speranță, chemându-i să se întoarcă la o bună relație cu El.

Aplicație

- 1 Dumnezeu nostru este un comunicator desăvârșit. El le spune oamenilor deschis și inteligibil ce Îi place și ce nu Îi place. Astfel, El nu ne lasă să avem vreun dubiu cu privire la simțămintele Lui față de păcat: Dumnezeu respinge păcatul și punct. În același timp, Dumnezeu nu îl umilește pe păcătos cu scopul de a-l subjuga, ci vorbește despre situația creată de păcat și totodată oferă soluții. Da, reacția Lui la păcat este foarte clară, dar tot așa este și invitația la împăcare adresată de El păcătoșilor. Gândește-te cum poți fi blând și totodată să denunți păcatul din viața ta și din viața familiei tale și a membrilor comunității tale.
- 2 Gândește-te la faptul că viața noastră este o carte deschisă pentru celelalte lumi, ca să vadă și să învețe. Împărtășește în cadrul grupei de la Școala de Sabat simțămintele care te încearcă atunci când te gândești la acest lucru. Cum se schimbă viața ta când devii conștient de această imagine de ansamblu?

Așteptarea cu răbdare

Sabat după-amiază

De memorat: „Roada _____, dimpotrivă, este [...] îndelunga
_____ [...]” (Galateni 5:22).

Oamenii de știință au făcut un experiment cu bezele și copii de patru ani. Un cercetător îi spunea fiecărui copil că putea mânca pe loc doar o bezea, dar, dacă aștepta până când cercetătorul se întorcea de unde avea să plece, copilul avea să primească două bezele. Unii dintre copii au înfulecat bezeaua imediat ce a plecat adultul; alții au așteptat. Diferențele au fost notate, iar cercetătorii i-au urmărit pe acești copii până la anii adolescenței. Cei care așteptaseră s-au dovedit mai bine adaptați și elevi mai buni și mai încrezători decât cei care nu așteptaseră. Răbdarea pare să fi fost un indiciu al unei trăsături superioare, ceva mai important în caracterul uman. Prin urmare, nu e de mirare că Domnul ne spune să cultivăm răbdarea.

Săptămâna aceasta vom analiza ce s-ar putea afla în spatele celui mai chinuitor dintre toate focurile: focul așteptării.

De înțeles: De ce uneori trebuie să așteptăm foarte mult pentru unele lucruri? Ce putem învăța despre răbdare când ne aflăm în creuzetul încercării?

1 Citește Romani 15:4,5. Ce mesaj ne transmit aceste versete?

De obicei nu avem răbdare când vine vorba de lucrurile pe care ni le dorim sau care ne-au fost promise. De cele mai multe ori suntem mulțumiți doar atunci când obținem ceea ce dorim cu ardoare. Și, fiindcă rareori obținem ce vrem atunci când vrem, de multe ori ajungem agitați și nerăbdători. Cu o astfel de stare este aproape imposibil să ne păstrăm pacea și încrederea în Dumnezeu.

Așteptarea este dureroasă prin definiție. În ebraică, unul dintre termenii traduși cu „a aștepta cu răbdare” sau „a nădăjdui” (Psalmii 37:7, BTF, VBC) provine dintr-un cuvânt ce poate fi tradus cu „a fi foarte chinuit/a se chinui mult”, „a se zbate”, „a tremura”, „a fi rănit”, „a fi mârșit”. Deprinderea răbdării nu este un proces ușor; uneori este esența a ceea ce înseamnă a trece prin focul încercării.

2 Ce ne spun versetele de mai jos? Unde duce răbdarea?

Psalmii 27:14 _____

Psalmii 37:7 _____

Romani 5:3-5 _____

În timp ce așteptăm, ne putem concentra fie pe lucrurile pe care le așteptăm, fie pe Cel care ține acele lucruri în mâinile Sale. Diferența o face nu atât de mult timpul, îndelungat sau nu, de așteptare, ci atitudinea pe care o avem în timp ce așteptăm. Dacă ne încredem în Domnul, dacă am așezat viața în mâinile Lui, dacă ne-am supus Lui voința noastră, atunci putem avea încredere că El va face ce este cel mai bine pentru noi *atunci* când este cel mai bine pentru noi, oricât de greu de crezut ar fi uneori.

Tu ce anume aștepți cu disperare? Cum poți învăța să te lași cu totul în seama lui Dumnezeu și a momentului ales de El? Roagă-te să ai o atitudine de încredere și supunere totală față de Domnul.

3 Ce ne spun versetele de mai jos despre momentul perfect din perspectiva lui Dumnezeu?

Romani 5:6 _____

Galateni 4:4 _____

Pavel ne spune că Isus a venit să moară pentru noi exact „la vremea cuvenită”. Dar Pavel nu ne spune *de ce* a fost acela momentul perfect. Este foarte ușor să citești aceste versete și să te întrebi: De ce Isus a așteptat mii de ani înainte să vină pe pământ ca să trateze problema păcatului – nu a înțeles universul că păcatul era ceva foarte rău cu mult înainte de momentul acela? Ne-am putea întreba de ce Isus întârzie să vină și a doua oară. Și ne-am mai putea întreba și de ce Domnul întârzie atât de mult cu răspunsul la rugăciunile noastre.

4 Gândește-te, de exemplu, la profeția celor 70 de săptămâni, din Daniel 9:24-27, o profeție despre Isus ca Mesia. Cât de lungă a fost această perioadă? Ce îți spune ea despre nevoia de a aștepta răspunsul de la Dumnezeu la vremea Lui, chiar dacă pare că durează foarte mult?

Există multe și importante motive spirituale pentru așteptare. În primul rând, așteptarea ne poate reorienta atenția de la „lucruri” la Dumnezeu Însuși. În al doilea rând, așteptarea ne permite să ne formăm o imagine mai clară despre propriile motive și dorințe. În al treilea rând, așteptarea dezvoltă perseverența – tăria spirituală. În al patrulea rând, așteptarea reprezintă oportunitatea de a dezvolta calități spirituale, precum credința și încrederea. În al cincilea rând, așteptarea îi permite lui Dumnezeu să așeze alte piese în puzzle-ul imaginii de ansamblu. În al șaselea rând, s-ar putea să nu știm niciodată motivul pentru care așteptăm, prin urmare, învățăm să trăim prin credință. Ce alte motive îți mai vin în minte?

Ce exemple găsești în Biblie cu Dumnezeu făcând anumite lucruri la momentul ales de El, care te ajută să ai încredere că El va face și pentru tine ce e bine la timpul ideal ales de El? (De exemplu, Avraam și Sara și promisiunea unui fiu). În același timp întreabă-te: Ce anume din ce fac eu amână răspunsul la o rugăciune ce ar fi putut primi răspuns cu mult timp în urmă?

În 1 Samuel 16:1-13 îl vedem pe tânărul David uns împărat de către Samuel. Dar drumul a fost lung de la pășunile tatălui său Isai până la tronul din Ierusalim. Nu încapе îndoială că uneori David s-a simțit ca în dogoarea unui cuptor.

În primă fază, David este chemat să cânte la instrument pentru a liniști sufletul tulburat al lui Saul (1 Samuel 16). Mai târziu devine eroul lui Israel atunci când îl ucide pe Goliat (1 Samuel 17). După aceea urmează o perioadă lungă în care David fuge să-și salveze viața. Atât Saul, cât și fiul său Ionatan știu că David este menit să fie următorul împărat (1 Samuel 23:17; 24:20). Dar David nu face nimic pentru a grăbi împlinirea a ceea ce fusese pus deoparte pentru el de Dumnezeu. De fapt, pare să facă opusul. Chiar și când Saul încearcă să-l omoare, iar David îi taie o bucată din manta, „inima îi bătea, pentru că tăiasе colțul hainei lui Saul” (1 Samuel 24:5). Când Saul încearcă din nou să-l omoare, David refuză să-l omoare la rândul lui pe Saul, când are ocazia (1 Samuel 26:7-11).

5 Citește 1 Samuel 26:1-11. De ce David refuză să-l omoare pe Saul? Ce principii învățăm de aici despre modul în care Dumnezeu își împlinește planurile în viața noastră?

---

6 Citește acum 1 Samuel 26:12-25. Ce efect a avut asupra lui Saul refuzul lui David de a-l omorî? Ce învățăm de aici despre avantajele așteptării intervenției lui Dumnezeu?

Analizând traseul lui David spre tron, probabil că l-am putea rezuma așa: nu pune mâna pe ceea ce Dumnezeu nu ți-a dat încă! Darurile lui Dumnezeu sunt întotdeauna cel mai binevenite din mâna Sa și la vremea Sa. Pentru aceasta e posibil să fie nevoie de o așteptare foarte lungă. Germeii de fasole cresc efectiv în decurs de ore, în timp ce un stejar are nevoie de mulți ani. Dar, atunci când vânturile puternice vor bate, stejarul nu va fi deșrădăcinat.

Gândește-te cât de ușor i-ar fi fost lui David să justifice uciderea lui Saul. (La urma urmei, lui David i se spusese că tronul va fi al lui, iar Saul era oricum un om rău). Dar faptele lui David transmit adevărata credință în Dumnezeu. Ce înveți din exemplul lui în legătură cu ceea ce aștepti tu să se întâmple?

Momentul adevărului de pe muntele Carmel trecuse (1 Împărați 18). Focul coborâse din cer, tot poporul îl recunoscuse pe adevăratul Dumnezeu, iar profeții mincinoși fuseseră omorâți. Dumnezeu fusese răzbunat. Ai crede că Ilie progresase în ce privește tăria spirituală, dar deodată el aude ceva ce îl sperie atât de tare încât vrea să moară. Citește episodul din **1 Împărați 19:1-9**. Ultimele cuvinte din acest pasaj sunt îngrijorătoare: „Și cuvântul Domnului i-a vorbit astfel: «Ce faci tu aici, Ilie?»” (1 Împărați 19:9). În mod evident, frica îl determinase pe Ilie să fugă și să ajungă undeva unde nu trebuia.

- 7 După o asemenea intervenție impresionantă din partea Domnului pe muntele Carmel, Ilie ar fi trebuit să fie plin de credință și încredere; în schimb, el fuge să-și salveze viața. Ce lecții putem învăța din acest exemplu greșit?**

Acest episod ilustrează un lucru important: când ne pripim, ne impacientăm sau ne precipităm, putem ajunge foarte ușor unde nu trebuie. Pe Ilie, frica l-a făcut să se simtă copleșit și să fugă în deșert, dorindu-și să nu se fi născut niciodată. Dar sunt și alte lucruri care ne determină să fugim în afara planului lui Dumnezeu pentru noi.

- 8 Ce i-a determinat pe cei din textele de mai jos să se îndepărteze de voința lui Dumnezeu?**

Geneza 16:1-3 _____

Numeri 20:10-12 _____

Judecătorii 14:1-3 _____

Matei 20:20,21 _____

Luca 9:52-56 _____

Faptele 9:1 _____

Cât de ușor este ca din ambiție, furie, înflăcărare, lipsa credinței sau un presupus zel pentru Domnul să ne îndreptăm spre un loc în care nu ar trebui să fim! Nimeni nu este imun la acest pericol. Secretul este să cultivăm o credință plină de încredere în bunătatea și mila lui Dumnezeu, despre care știm că ne iubește și ne vrea binele suprem. Acest lucru nu se întâmplă automat. Da, credința este un dar, dar este un dar care trebuie cultivat, îngrijit și ocrotit cu fervoare.

Psalmul 37 conține o minunată promisiune. Imaginează-ți că primești tot ce ți-ai dorit vreodată. Dar obținerea a tot ce ne dorește inima presupune să avem o inimă care este încântată de Domnul. Așadar, ce înseamnă expresia: „Domnul să-ți fie desfătarea”?

Citește **Psalmii 37:1-11**. Contextul celor afirmate în versetul 4 este probabil surprinzător. David scrie ce înseamnă să fii înconjurat de oameni care acționează împotriva lui Dumnezeu și împotriva lui. Când oamenii acționează împotriva noastră, adesea reacția naturală este să ne înfuriem sau să ne îndreptățim. Dar David îndeamnă la altceva.

9 Care este sfatul lui David pentru cei aflați în această situație?

Psalmii 37:1 _____

Psalmii 37:5 _____

Psalmii 37:7 _____

Psalmii 37:8 _____

10 Recitește Psalmii 37:4. Date fiind versetele evidențiate mai sus, ce înseamnă ca „Domnul să-ți fie desfătarea”?

David repetă în diferite moduri ideea încrederii în Domnul. Ai încredere că El va acționa! Nu te supăra, pentru că Dumnezeu este Dumnezeul tău și El acționează în favoarea ta – chiar în clipa de față! Nu trebuie să ieși situația în propriile mâini și să încerci să rezolvi lucrurile de unul singur. Tatăl tău din ceruri se ocupă de tot. Încrede-te în El! Încrede-te pe deplin în El!

În acest context scrie David despre satisfacția, încântarea și delectarea în Domnul. A ne desfăta în Domnul înseamnă a trăi într-o stare de încredere perfectă. Nimic nu ne poate tulbura pacea, pentru că Dumnezeu este aici și este la lucru. Îl putem lăuda, ne putem chiar bucura, pentru că nimeni nu îl poate depăși pe Dumnezeul nostru. Când învățăm să facem aceste lucruri vom primi cu adevărat ce ne dorește inima, fiindcă vom primi ceea ce Tatăl nostru iubitor ne oferă, la momentul cel mai benefic pentru noi și pentru Împărăția Lui.

Cum poți învăța să te delectezi în Domnul sau „Domnul să-ți fie desfătarea”? Roagă-te ca încântarea în El să devină o realitate în viața ta.

**Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*,
capitolul 62**

Planul lui Dumnezeu pentru noi ar putea cere din partea noastră multă așteptare, iar acest lucru ne poate într-adevăr pune pe jar. Vom ajunge să învățăm răbdarea dacă ne vom concentra pe persoana lui Dumnezeu și vom avea încredere că El acționează în favoarea noastră. Există multe motive de așteptare și toate au în vedere împlinirea planurilor lui Dumnezeu pentru noi și pentru Împărăția Sa. Putem pierde multe dacă ne precipităm și I-o luăm înainte lui Dumnezeu, dar putem obține multe dacă ne menținem o atitudine de încredere și încântare în El.

Dumnezeu cântărește și măsoară fiecare încercare. „Și din pricina aceasta sufăr aceste lucruri, dar nu mi-e rușine, căci știu în cine am crezut. Și sunt încredințat că El are putere să păzească ce I-am încredințat până în ziua aceea” (2 Timotei 1:12). Dacă ne educăm mintea și sufletul să avem mai multă credință, mai multă dragoste, o răbdare mai mare și o încredere desăvârșită în Tatăl nostru ceresc, vom avea mai multă pace și fericire zi de zi, pe măsură ce trecem prin luptele acestei vieți.

Studiu zilnic: Judecătorii 16 – Rut 1;

**Ellen G. White, *Rugăciunea*,
capitolul 2 (de la paragraful „Să evităm neglijarea rugăciunii”)**

1. Ce ocupație avea Samson în temniță?
_____
2. Câți luptători de elită puteau să ochească un fir de păr cu praștia?
_____
3. Pentru ce au fost răpite fetele care jucau la Silo?
_____
4. Cu ce ocazie s-au spus cuvintele: „Sunt mult mai amărâtă decât voi”?
_____
5. Ce să facem dacă vrem să fim pregătiți pentru lucrarea pe care Dumnezeu dorește să ne-o încredințeze?
_____

Privire generală

Speranța și blândețea – elemente esențiale pentru a depăși cu bine greutățile vieții – sunt definite de așteptare. Totuși conceptul biblic de așteptare nu presupune doar așteptare și atât, ci așteptare cu răbdare. Acest gen de răbdare nu este o stratagemă politică, ci face parte din rodul Duhului Sfânt. Poporul lui Dumnezeu așteaptă cu răbdare în cuptorul încercării pentru că Însuși Dumnezeu este răbdător. Dumnezeu este răbdător fiindcă este iubitor prin natura Lui și pentru că alege momentul cel mai potrivit pentru a interveni. Dar acest moment potrivit este calculat de Dumnezeu ca să ofere cât mai mult timp posibil pentru salvarea cât mai multor oameni. Din nou, așteptarea este posibilă doar atunci când ne încredem în Cel pe care Îl așteptăm.

- 1 Înțelegem că așteptarea cu răbdare este o parte a rodului Duhului Sfânt și este foarte importantă ca să depășim cu bine încercările.
- 2 Așteptarea plină de răbdare devine posibilă atunci când cunoaștem persoana pe care o așteptăm și ne încredem în ea.

Comentariu

Răbdarea lui Dumnezeu

O expresie din Biblie care descrie răbdarea lui Dumnezeu este „încet la mânie” (Neemia 9:17; vezi și Exodul 34:6; Numeri 14:18; Psalmii 103:8; Iona 4:2; Naum 1:3). Să observăm că majoritatea acestor texte așază această expresie și altele similare în contextul altor trăsături ale lui Dumnezeu, precum faptul că este „bogat în bunătate”, „îndurător și milostiv”. În plus, Biblia Îl prezintă pe Dumnezeu ca „suferindu-i” sau „îngăduindu-i” pe oameni (Geneza 18:17-33; Numeri 14:27; Deuteronomul 8:2; Neemia 9:30,31; Psalmii 78:38; Isaia 42:14; Ezechiel 20:17; Faptele 13:18; 1 Petru 3:20). În același timp se subliniază că Dumnezeu este „plin de bunătate și credinciosie” (Exodul 34:6) și că este Autorul minunilor (vezi Neemia 9:17). Totodată, El nu îl consideră „pe cel vinovat drept nevinovat” (Numeri 14:18; vezi și Naum 1:3; 1 Petru 3:20).

Deci este clar că răbdarea lui Dumnezeu nu trebuie confundată cu indiferența, cu neputința sau cu nehotărârea. Și nu este nici de față, ca să-și calculeze cel mai bun moment pentru a Se răzbuna. Mai curând, Dumnezeu este răbdător pentru că este plin de dragoste față de noi și

vrea să salveze cât mai mulți oameni cu putință. Pavel ne adresează o întrebare retorică: „Sau disprețuiești tu bogățiile bunătății, îngăduinței și îndelungii Lui răbdări? Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință?” (Romani 2:4; vezi și Romani 9:22-24). De asemenea, Petru declară și că „îndelunga răbdare a Domnului nostru este mântuire” (2 Petru 3:15) pentru că „Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinței Lui, cum cred unii, ci are o îndelungă răbdare pentru voi și dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” (vezi contextul mai larg la 2 Petru 3:9).

Comentariu

Răbdarea noastră

Explicația dată de Biblie răbdării lui Dumnezeu îi va ajuta pe toți creștinii și în special pe noi, adventiștii de ziua a șaptea, să înțelegem motivul întârzierii revenirii lui Isus. Pe lângă aceasta, ne va ajuta să ne evaluăm propria răbdare și să o dezvoltăm. Un studiu succint și necuprinzător despre răbdare oferă câteva idei: (1) Biblia susține că răbdarea face parte din viața creștină și vine de la Dumnezeu. Dumnezeu ne face răbdători, dar și miloși, umili și blânzi pentru că „Hristos este totul și în toți” (Coloseni 3:11) și pentru că Dumnezeu ne-a ales (vezi Coloseni 3:12). Isus lucrează în noi răbdarea Sa (1 Timotei 1:16). Noi suntem răbdători datorită chemării pe care Dumnezeu ne-a adresat-o și nouă (Efeseni 4:1,2; 2 Timotei 4:2). Răbdarea creștină este un aspect al rodului Duhului Sfânt (Galateni 5:22). Ea vine la pachet cu alte virtuți creștine, precum dragostea, speranța și blândețea (Galateni 5:22; Coloseni 3:12; Efeseni 4:1,2; 2 Timotei 4:2). Dragostea este răbdătoare (1 Corinteni 13:4) și speranța pe care o nutrim ne face în stare să așteptăm cu răbdare (Romani 8:25). Suntem întăriți prin răbdare cu bucurie (Coloseni 1:11), iar răbdarea „lucrează integritate” (Romani 5:3,4, NTR; vezi și Iacov 1:3,4).

(2) Răbdarea este o trăsătură-cheie a rămășiței lui Dumnezeu de la sfârșitul timpului: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus” (Apocalipsa 14:12; vezi și Apocalipsa 13:10). Cei care fac parte din poporul rămășiței înțeleg că trebuie să aibă răbdare până la venirea Domnului în același fel în care un agricultor are răbdare până ce recolta este gata (Iacov 5:7,8; vezi și Luca 8:15; Evrei 6:12; 10:36; Apocalipsa 14:14-20). Ne facem curaj gândindu-ne la porunca lui Dumnezeu adresată lui Habacuc, care spune că, deși anumite profeții privitoare la vremea sfârșitului par să fie departe de împlinirea lor finală, noi trebuie să perseverăm în așteptare: „Căci este o prorocie

a cărei vreme este hotărâtă, se apropie de împlinire și nu va minți; dacă zăbovește, așteapt-o, căci va veni și se va împlini negreșit” (Habacuc 2:3). Dumnezeu ne cheamă să ne oprim și să conștientizăm că El este Dumnezeu (Psalmii 46:10). David insistă asupra faptului că un credincios trebuie să învețe următoarea lecție: „Nădăjduiește în Domnul! Fii tare, îmbărbătează-ți inima și nădăjduiește în Domnul!” (Psalmii 27:14).

(3) Între timp, un mare nor de martori care au avut răbdare ne încurajează de pe margine: „Și noi dar, fiindcă suntem înconjurați de un nor așa de mare de martori, să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea. Să ne uităm ținută la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu” (Evrei 12:1,2).

Printre marile exemple de răbdare se numără Avraam (Evrei 6:15), precum și profeții și Iov, care dovedesc că „Domnul este plin de milă și de îndurare” (Iacov 5:11). Ieremia a decis să aștepte în Domnul, indiferent ce s-ar fi întâmplat: „Domnul este partea mea de moștenire», zice sufletul meu, «de aceea nădăjduiesc în El»” (Plângerile 3:24), pentru că „Domnul este bun cu cine nădăjduiește în El, cu sufletul care-L caută” (vers. 25).

Pavel lămurește că exemplele pe care le avem în Scriptură au menirea să ne ajute să ne dezvoltăm răbdarea și să ne dea speranță (Romani 15:4,5). Mulți alți bărbați și femei ale credinței, atât din vremea Noului Testament, cât și după aceea, au îndurat cu răbdare necazurile și au suferit cu curaj pentru Numele și cauza lui Dumnezeu: „Știu că ai răbdare, că ai suferit din pricina Numelui Meu și că n-ai oboșit” (Apocalipsa 2:3; vezi și Romani 12:12; 2 Timotei 2:24; 2 Tesaloniceni 1:4; Apocalipsa 1:9; 2:19; 3:10). Desigur, Isus este marele nostru model de răbdare și blândețe în suferință: „Și la aceasta ați fost chemați, fiindcă și Hristos a suferit pentru voi și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui. «El n-a făcut păcat și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug.» Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri și, când era chinuit, nu amenința, ci Se supunea dreptului Judecător” (1 Petru 2:21-23).

(4) Da, există aspecte practice ale răbdării demne de reținut: opusul ei, nerăbdarea, ne distruge viața prezentă și ne face să comitem multe prostii (Proverbele 14:29; 15:18; 16:32; 25:15; Eclesiastul 7:8,9). Dar răbdarea este acea virtute pe care Dumnezeu ne-o oferă în mijlocul necazu-

lui și care ne ajută să reușim și să dobândim viața veșnică. În învățăturile Sale despre necazurile din lume, Isus ne spune: „Prin răbdarea voastră, vă veți câștiga sufletele voastre” (Luca 21:19). Apostolul Pavel declară că Dumnezeu „va da viața veșnică celor ce, prin stăruința în bine, caută slava, cinstea și nemurirea” (Romani 2:7). Prin profetul Isaia, Dumnezeu ne promite: „Dar cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea; ei zboară ca vulturii; aleargă, și nu obosesc, umblă, și nu ostenesc” (Isaia 40:31; vezi și Psalmii 37:7-9; 40:1).

Comentariu

Răbdare înseamnă a avea încredere

Ian zăcea în spital bolnav de cancer. Era o iarnă grea, cu temperaturi joase extreme. Într-o dimineață, când asistenta a intrat în salonul lui, Ian i-a spus că soția lui, Anastasia, urma să-l viziteze în acea zi. Asistenta i-a răspuns: „Nu prea cred, sunt minus 30 de grade afară!” Bărbatul i-a replicat: „Îmi cunosc soția și am încredere în ea. Este specială! Când face o promisiune, o va respecta indiferent ce s-ar întâmpla!” O oră mai târziu, Anastasia intra în salonul lui Ian. Mai târziu în acea zi, asistenta i-a spus lui Ian: „M-am îndoit serios că avea să vină soția ta. Dar acum știu că ea este într-adevăr specială!” Așteptarea noastră este determinată de cât de bine cunoaștem persoana pe care o așteptăm și de câtă încredere avem în ea. Dacă Îl cunoaștem pe Dumnezeu și ne încredem în El, procesul așteptării nu ne va duce la disperare, ci mai degrabă la o așteptare răbdătoare, activă.

Aplicație

- 1 Răbdarea noastră se manifestă – și mare nevoie avem de ea – în diferite aspecte ale vieții: familie, afaceri, sănătate, spiritualitate etc. Totuși răbdarea noastră autentică va avea întotdeauna ca sursă rodul Duhului. Autoevaluează-ți răbdarea în diferite ipostaze ale vieții. Ce ai descoperit? În ce domenii o poți îmbunătăți? Prin ce metode, pe lângă ajutorul lui Dumnezeu?
- 2 Nerăbdarea este considerată o caracteristică a imaturității. În general, copiii găsesc grea așteptarea; oamenii maturi pot aștepta mai ușor. Datorită experienței și încrederii, adulții ajung să poată aștepta cu răbdare. Evaluează-ți maturitatea spirituală. Cum intenționezi să continui să crești la capitolul răbdare?

10 – 16 septembrie

Așa cum moare sămânța

Sabat după-amiază

De memorat: „Adevărat, adevărat vă spun că, dacă grăunțele de grâu care a căzut pe pământ nu _____, rămâne singur, dar dacă _____, aduce _____” (Ioan 12:24).

Imaginea zugrăvită de Isus despre bobul de grâu care moare este o analogie fascinantă cu supunerea noastră față de voința lui Dumnezeu. În primul rând are loc căderea. Bobul care cade din spicul de grâu nu are niciun control asupra locului sau modului în care cade pe pământ. Nu-și poate alege solul care îl înconjoară și care apoi îl apasă cu greutatea lui.

În al doilea rând este așteptarea. În timp ce zace în pământ, grăunțele nu știe ce îi rezervă viitorul. Nu știe cum va fi viața în viitor, fiindcă este doar un bob de grâu.

În al treilea rând are loc moartea. Grăunțele nu poate deveni un fir de grâu dacă nu renunță la statutul sigur, confortabil de bob. El trebuie să moară, adică trebuie să renunțe la ce a fost dintotdeauna ca să poată fi transformat dintr-o sămânță într-o plantă aducătoare de rod.

De înțeles: Dacă știm că voia lui Dumnezeu este cea mai bună pentru noi, de ce ne este așa de greu să o acceptăm? Ce exemplu de supunere ne-a lăsat Hristos? Cum vezi că se aplică la viața ta analogia cu bobul de grâu?

---

10 septembrie – Ziua Educației (colectă)

1 Citește Filipeni 2:5-9. Ce mesaj important pentru noi găsim în aceste versete?

Cultura contemporană ne îndeamnă pe toți să ne cerem și să ne apărăm propriile drepturi. Și este un lucru bun; în cele mai multe situații așa ar trebui să facem. Dar, ca și în cazul lui Isus, voia lui Dumnezeu ne poate cere să renunțăm de bunăvoie la drepturile noastre, ca să-I slujim Tatălui în moduri cu impact veșnic în ce privește Împărăția lui Dumnezeu. Acest proces de renunțare la drepturi poate fi dificil și supărat, creând condițiile dintr-un cuptor al încercării.

Să vedem modul în care a renunțat Isus la drepturile Sale (Filipeni 2:5-8)! Aceste versete descriu trei pași făcuți de Isus în procesul de supunere față de voia Tatălui Său. De la bun început, Pavel ne atrage atenția: „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus” (Filipeni 2:5). Ca să poată fi în postura de a ne salva, Isus a renunțat la statutul Său de egal cu Tatăl și S-a mutat pe pământ sub forma și cu limitările unei ființe umane (Filipeni 2:6,7). Isus nu a venit ca un om mare și grozav, ci ca un servitor al celorlalte ființe umane (Filipeni 2:7).

Ca om rob, Isus nu a trăit o viață lungă și tihnită, ci S-a făcut „ascultător până la moarte”. Iar, când a murit, nici nu a murit într-o manieră nobilă și glorioasă. Nu, ci a fost „ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (Filipeni 2:8).

2 În ce domenii ale vieții noastre putem aplica acest exemplu al lui Isus? Dacă drepturile și egalitatea sunt bune în ele însele și ar trebui protejate, cum explici că uneori trebuie renunțat la ele? Acum citește Filipeni 2:9. Cum ne ajută acest verset să înțelegem motivul supunerii față de voia lui Dumnezeu?

Roagă-te pentru înțelepciune de la Duhul Sfânt când răspunzi la aceste întrebări: La ce drepturi ții chiar acum care poate că nu mă lasă să mă supun voii lui Isus prin slujire, în familia și în biserica mea, dar și în societate? Până unde sunt dispus să rabd disconfortul de a le sluji altora mai eficient?

Mulți creștini caută în mod sincer să cunoască voia lui Dumnezeu pentru viața lor. „Dacă aș ști care este voia lui Dumnezeu pentru viața mea, aș sacrifica orice pentru El.” Dar, și după ce Îi facem această promisiune lui Dumnezeu, putem fi la fel de neștiutori cu privire la voia Lui. Cauza acestei neștiințe se poate găsi în Romani 12:1,2. Pavel descrie modul în care putem cunoaște voia lui Dumnezeu și subliniază un lucru important: dacă vrei să cunoști voia lui Dumnezeu, trebuie mai întâi să faci sacrificii.

Citește **Romani 12:1,2**. Pavel spune că vom putea deosebi „bine voia lui Dumnezeu” atunci când: (1) vom înțelege într-adevăr „îndurarea lui Dumnezeu” față de noi (Romani 12:1); (2) ne vom aduce pe noi înșine jertfe vii pentru Dumnezeu (Romani 12:1); (3) mintea noastră se va înnoi (Romani 12:2).

Doar o minte înnoită poate înțelege cu adevărat voia lui Dumnezeu. Dar această reînnoire depinde în primul rând de moartea față de sine. Nu a fost suficient ca Hristos să sufere și atât – El a trebuit să moară.

3 Cere-I Duhului Sfânt să-ți arate domeniile din viața ta în care nu ești pe deplin „mort”. La ce lucruri îți cere Duhul Sfânt să renunți ca să devii o „jertfă vie” pentru Dumnezeu?

Când nu suntem complet „morți” față de noi înșine în anumite domenii ale vieții, Dumnezeu lasă ca focul încercării să ni le aducă în atenție. Prin urmare, suferința nu doar ne ajută să ne confruntăm cu propriul păcat, ci ne oferă și o perspectivă cu privire la renunțarea de Sine a lui Isus. Elisabeth Elliot a scris: „Renunțarea la cea mai profundă dorință a inimii noastre este probabil punctul în care ne apropiem cel mai mult de înțelegerea crucii. [...] Propria experiență a crucificării, deși de nemăsurat mai mică decât cea a Mântuitorului nostru, ne oferă categoric șansa de a începe să-L cunoaștem prin împărtășirea suferințelor Sale. Orice formă ar îmbrăca suferința noastră, El ne cheamă la acea părtășie” (Elisabeth Elliot, *Quest for Love*, Fleming H. Revell, Grand Rapids, MI, 1996, p. 182).

Fă din Romani 12:1,2 subiectul tău de meditație și rugăciune. Gândește-te la ce trebuie să renunți ca să devii o „jertfă”. Cum te ajută acest lucru să înțelegi suferințele îndurate de Isus pe cruce pentru tine? Cum te ajută această înțelegere să ai părtășie cu Isus și suferințele Sale?

„Domnul a venit, S-a înfățișat și l-a chemat ca și în celelalte dăți: «Samuele, Samuele!» Și Samuel a răspuns: «Vorbește, căci robul Tău ascultă!» (1 Samuel 3:10).

Ai auzit vreodată acea voce blândă și liniștită a Duhului Sfânt, dar ai ignorat-o și, drept urmare, totul a mers rău, iar mai târziu ai zis în sine ta: „Oh, nu, de ce nu am ascultat-o?”

Cartea 1 Samuel descrie istoria unui om în vârstă cu doi fii răi și neascultători de Domnul și istoria unui băiețel ascultător de Domnul. Deși au existat avertismente puternice din partea lui Dumnezeu, aceia care trebuiau să-și schimbe căile nu le-au schimbat.

4 Citește 1 Samuel 2:12 – 3:18. Ce deosebire se observă clar între cei care ascultă și cei care nu ascultă de Dumnezeu?

Fiii lui Eli se preocupau de alte lucruri, numai de cele ce țineau de Dumnezeu, nu. Iar Eli, după ce a auzit ce dorea Dumnezeu și le-a făcut observație fiilor lui, n-a părut să mai facă și altceva. Era evident că fiii lui nu voiau să supună voinței lui Dumnezeu detaliile vieții lor. Ce contrast cu micul Samuel!

Predicatorul Charles Stanley descrie cât de important este să cultivăm o deschidere față de glasul lui Dumnezeu, iar pentru aceasta folosește analogia scoaterii din viteză, din domeniul șofatului. El spune: „Duhul Sfânt [...] nu vorbește de dragul de a transmite informații. El vorbește ca să primească un răspuns, o reacție. Și știe că, atunci când propriile noastre planuri reprezintă o felie foarte mare din atenția noastră, este o pierdere de timp să ne sugereze ceva contrar lor. Când așa stau lucrurile, El adesea tace. Așteaptă ca noi să fim suficient de scoși din viteză cât să auzim și, în cele din urmă, să ne supunem” (Charles Stanley, *The Wonderful Spirit-Filled Life*, Thomas Nelson Publishers, Nashville, TN, 1992, p. 179-180).

Ce crezi că vrea să spună Stanley cu „scoaterea din viteză”? În ce privește deschiderea ta față de Dumnezeu, ce lucruri te împiedică adesea să auzi și în final să te supui? Ce trebuie să faci ca să îți cultivi receptivitatea la glasul lui Dumnezeu și hotărârea de a te supune îndrumării Lui?

Eva a păcătuit în Grădina Edenului nu doar pentru că a pus la îndoială Cuvântul lui Dumnezeu. Miezul problemei a fost convingerea ei că avea suficientă înțelepciune încât să decidă singură ce era bine și ce era rău. Ea s-a încrezut în propria judecată. Când ne bazăm pe judecata noastră în loc să ne încredem în Cuvântul lui Dumnezeu ne expunem la tot felul de probleme.

Istoria lui Saul descrie pașii spre încrederea în sine și spre tragedia care nu întârzie să vină. Samuel l-a uns pe Saul împărat ales de Dumnezeu (1 Samuel 10:1), apoi i-a dat instrucțiuni precise (1 Samuel 10:8), pe care Saul le-a nesocotit.

5 Citește 1 Samuel 13:1-14. Ce faptă a lui Saul a dus la propria lui ruină?

Trei sunt pașii alunecării lui Saul pe drumul încrederii în sine, la foarte scurt timp după ce a ajuns împărat. Problema este că niciunul dintre acești pași nu a fost foarte rău în sine. Ei conțineau semintele tragediei pentru că au fost făcuți independent de Dumnezeu. Să observăm etapele în care s-a produs căderea lui Saul:

(1) Saul a spus „am văzut” – împrăștierea trupelor sale și absența lui Samuel (1 Samuel 13:11). Saul era presat și a evaluat situația cu propriii ochi.

(2) Saul a trecut de la „am văzut” la „mi-am zis” – că filistenii aveau să îi cucerească (1 Samuel 13:12). Ce a văzut cu ochii lui a determinat ce a spus, sau a presupus, el în legătură cu situația.

(3) Saul a trecut de la „mi-am zis” la „am îndrăznit” – „m-am simțit” constrâns să aduc jertfa (1 Samuel 13:12). Ce a gândit i-a determinat faptele.

Toți facem la fel: ne bazăm pe perspectiva noastră omenească, ce ne determină să ne încredem în gândirea noastră omenească, ceea ce ne face să ne bazăm pe sentimentele noastre omenești. Apoi acționăm pe baza acestor simțăminte.

De ce crezi că i-a fost atât de ușor lui Saul să-și urmeze propria judecată, deși poruncile clare ale lui Dumnezeu încă îi răsunau în urechi? Dacă știm că suntem atât de fragili și avem o cunoaștere atât de limitată, de ce încă ne bazăm pe noi înșine? Ce putem face ca să învățăm să ne încredem în poruncile lui Dumnezeu mai mult decât în noi înșine?

După cum am văzut ieri, supunerea față de voia lui Dumnezeu poate fi împiedicată atunci când ne bazăm pe propriile puteri. Este de asemenea posibil să ne bazăm și pe înlocuitori. Când sunt deprimare, unele persoane își cumpără ceva care le bucură foarte mult. Când unii simt că le lipsește ceva, încearcă să se remarce și să ajungă faimoși. Când alții au dificultăți cu propriul partener, își caută pe altcineva.

Multe dintre lucrurile la care apelăm pot scădea presiunea pe care o simțim, dar nu rezolvă neapărat problema și nici nu ne învață cum să gestionăm situația mai bine data următoare. Doar ajutorul supranatural de la Dumnezeu poate face acest lucru. Problema este că de multe ori ne bazăm pe surrogat – pe lucruri sau persoane care Îl înlocuiesc pe Dumnezeu –, în loc să depindem de Dumnezeu Însuși. Iată trei elemente cu care Îl înlocuim pe Dumnezeu: (1) Folosim logica omenească sau experiențe din trecut, când, de fapt, avem nevoie de o revelație proaspătă; (2) Blocăm problemele în mintea noastră, când, de fapt, avem nevoie de soluții divine; (3) Fugim de realitate și Îl evităm pe Dumnezeu, când, de fapt, avem nevoie de comuniune cu El pentru putere divină.

Zaharia ne ajută să ne concentrăm pe ceea ce contează cu adevărat când suntem tentați să folosim înlocuitori. După mulți ani petrecuți de parte, exilații se întorseseră în sfârșit din Babilon și s-au apucat imediat să reconstruiască templul. Dar exista o opoziție teribilă față de inițiativa lor (vezi Ezra 4 – 6). Așa că Zaharia vine cu acest mesaj de încurajare pentru Zorobabel, cel care conducea lucrările.

6 Citește acest mesaj în Zaharia 4. Ce spune Dumnezeu și cum ar putea Duhul Sfânt să influențeze finalizarea unei construcții (v. 6)? Ce învățăm de aici despre relația dintre Duhul Sfânt și lucrurile practice pe care le facem?

Dumnezeu nu a oprit opoziția față de reconstruirea templului și nici nu l-a cruțat pe Zorobabel de stresul de a gestiona această împotrivire. Nici pe noi Dumnezeu nu ne va feri întotdeauna de opoziție. Dar, când împotrivirea se ivește, Dumnezeu o poate folosi ca pe un creuzet de rafinare, ca să ne învețe să depindem de El.

Când ești stresat, spre ce te îndrepti ca primă reacție? Spre mâncare? Televizor? Rugăciune? Supunere față de Dumnezeu? Ce spune răspunsul tău despre tine și lucrurile pe care ai nevoie să le înveți sau să le schimbi?

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, capitolele 56 și 60

Supunerea față de voia lui Dumnezeu are loc atunci când murim față de propriile dorințe și ambiții. Acest lucru creează condițiile pentru adevărata slujire a altora. Nu putem trăi pentru Dumnezeu dacă nu devenim o jertfă și dacă nu suntem permanent receptivi la glasul lui Dumnezeu. Ca să supunem într-adevăr voii lui Dumnezeu dorințele noastre, trebuie să recunoaștem pericolele bizuirii pe noi înșine și pe lucrurile cu care înlocuim Cuvântul și puterea lui Dumnezeu. Când supunerea față de voia lui Dumnezeu se află în centrul vieții creștine, Dumnezeu poate îngădui să învățăm dependența de El prin intermediul cuptorului încercărilor.

„Neglijența lui Eli îi este înfățișată cu claritate fiecărui tată și fiecărei mame din țară. Ca urmare a iubirii lui nesfințite sau a indispoziției lui de a se achita de o datorie neplăcută, el a cules roadele nelegiuirii în fiii lui ticăloși. Atât părintele care a îngăduit nelegiuirea, cât și copiii care au săvârșit-o au fost vinovați înaintea lui Dumnezeu, iar El nu a vrut să accepte nicio jertfă sau vreun dar pentru păcatul lor” (Ellen G. White, *Îndrumarea copilului*, p. 276).

**Studiu zilnic: Rut 2 – 1 Samuel 4;
Ellen G. White, *Rugăciunea*, capitolul 3**

1. Ce urare de nuntă i-au făcut bătrânii lui Boaz?
_____
2. Ce a făcut-o pe Ana să mănânce și să-și schimbe expresia feței?
_____
3. Ce cuvânt a uitat Samuel să spună când I-a răspuns prima dată Domnului?
_____
4. De ce boală suferea Eli la vârsta de 98 de ani?
_____
5. Ce se va întâmpla cu fiecare rugăciune sinceră?
_____

Privire generală

Moartea este un aspect fascinant în toate religiile. În creștinismul biblic, moartea are două conotații. Pe de o parte, este urmarea păcatului – și plata pentru păcat. Pe de altă parte, viața noastră cu Dumnezeu începe cu moartea – moartea față de păcat. Doar atunci când trecem prin această moarte față de păcat putem să ne bucurăm pe deplin de viață în Împărăția lui Dumnezeu. Moartea față de păcat ne ajută să depășim și să înfruntăm moartea ca urmare a păcatului. Și ambele evenimente sunt posibile datorită morții lui Isus pentru noi.

- 1** Moartea față de păcat creează cadrul pentru acțiunea Duhului Sfânt și pentru locuirea Lui în noi. Duhul Însuși realizează personal transformarea caracterului nostru după chipul lui Isus Hristos și ne dă puterea să trăim o viață de slujire plină de sacrificiu și de ascultare de Dumnezeu.
- 2** Dacă nu trecem prin moartea față de păcat, vom continua să ducem o viață concentrată pe sine și pe slujirea sinelui, o viață de păcat care, de fapt, duce la moarte.

Comentariu

Pomul cunoștinței binelui și răului (Geneza 2:9,17)

Un nume cam lung pentru un pom! Dar Dumnezeu a numit acest pom așa în Grădina Edenului atunci când i-a învățat pe strămoșii noștri ce înseamnă autoconservarea: „În ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit” (Geneza 2:17).

Două aspecte sunt importante aici: În primul rând, textul biblic nu face aluzie la nicio substanță otrăvitoare sau care ar altera mintea și pe care ar conține-o fructul oprit. Dimpotrivă, Dumnezeu a creat toate lucrurile „bune” și „foarte bune”; El nu a creat nimic incomplet, imperfect, greșit sau rău (Geneza 1:21,31; vezi și Geneza 2:1-3). Păcatul și răul nu au fost prezente în creația perfectă a lui Dumnezeu, ci, mai exact, „au intrat în lume” prin fapta lui Adam (Romani 5:12). În plus, când a ispitit-o pe Eva, șarpele a insistat pe ideea că, dacă ea avea să mănânce din pomul oprit, i „se vor deschide ochii” și va fi „ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul” (Geneza 3:4,5). Atunci, Eva „a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit și că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea”, așa că a mâncat și l-a servit și pe soțul ei (Geneza 3:6). Urmarea a fost că „li s-au deschis ochii la amândoi; au cunoscut că erau goi” (Geneza 3:7). În plus, pomul nu este numit „pomul cunoștinței” de Dumnezeu

sau al cunoașterii în general, ci „pomul cunoștinței binelui și răului” – al cunoașterii binelui și răului –, deci o corelație cu moralitatea.

Așadar, numele pomului și narațiunea din Geneza 2 și 3 arată că la Adam și Eva s-au schimbat perspectiva, modul lor de a vedea lucrurile, atitudinea lor și relația lor cu Dumnezeu. Alegerea lor a fost o chestiune de neascultare sau revoltă morală împotriva lui Dumnezeu. Expresia biblică „a cunoaște binele și răul” se referă la maturitatea morală – atunci când o persoană devine adultă și autonomă – sau la un for decizional moral (vezi Deuteronomul 1:39; 2 Samuel 14:17; 1 Împărați 3:9; Isaia 7:16; Evrei 5:14). Esența la pomul cunoștinței binelui și răului a constat în cine era forul decizional și cine era sursa și standardul moralității. Prin interdicția de a mânca din fructele acestui pom, Dumnezeu a stabilit că El Însuși era sursa supremă a moralității pe pământ, în același fel în care era în univers. Prin gestul de a mânca din pom, Adam și Eva au decis că ei erau sursa moralității. Una este ca cineva să-și exercite simțul moralității și să deosebească între bine și rău prin prisma revelației lui Dumnezeu (Deuteronomul 30:14-16; 2 Samuel 14:17; 1 Împărați 3:9, Evrei 5:14), și cu totul altceva este să se facă pe sine sursă și standard al moralității împotriva revelației și poruncii lui Dumnezeu; un asemenea act este echivalent cu autoproclamarea drept dumnezeu, cu răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu și cu dorința de a-I lua tronul.

Este exact ce a sugerat șarpele (Geneza 3:4,5) și exact ce Satana făcuse în cer și continuă să facă pe pământ (Isaia 14:13,14; Ezechiel 28:2,12-17). Astfel, șarpele i-a sugerat Evei că, mâncând din fructul oprit, i „se vor deschide ochii și [va] fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul” (Geneza 3:5). A fi „ca Dumnezeu” nu înseamnă a dobândi natura divină, ci a fi sursa propriei moralități, definind ce este bine și ce este rău. Această independență este o încredere absolută în sine și autonomie față de Dumnezeu, un act de revoltă care înseamnă înlocuirea, sau substituirea, lui Dumnezeu cu noi înșine sau cu cineva ori altceva.

În al doilea rând, și în consecință, consumarea fructului din pomul cunoștinței binelui și răului, răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu și încercarea de a ocupa tronul Lui duc la moarte. Din acest motiv, Dumnezeu i-a avertizat imediat pe Adam și pe Eva că actul de a mânca din pomul oprit duce la moarte (Geneza 2:17). Dumnezeu este singura sursă de viață (Geneza 2:7; Deuteronomul 30:20; Ioan 1:1-4; 4:13,14; 6:32-35; 11:25-27; 15:1-5; Romani 6:23; Coloseni 1:16,17). Actul unei ființe create de a sta pe tronul lui Dumnezeu este echivalent cu îndepărtarea de singura sursă de viață, care este totuna cu autocondamnarea la moarte.

Dar o asemenea moarte nu este o moarte obișnuită. Este o despărțire voită de Dumnezeu, o decizie de a nu trăi în conformitate cu modul de guvernare al lui Dumnezeu (1 Ioan 3:4; Isaia 14:9,10,16; Ezechiel 28:2,9,16,17). Această despărțire este esența păcatului și a morții.

Comentariu

Moartea ca soluție la... moarte

Există vreo soluție pentru moarte? Da! Și o cunoaștem din esența Evangheliei: „Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 6:23). Atunci, cum primim acest dar al vieții veșnice? În mod paradoxal, darul vieții veșnice vine prin... moarte. Două tipuri de moarte apar aici. În primul rând, Isus Hristos a murit în locul nostru și pentru noi; El a luat moartea noastră asupra Lui și ne-a dat speranța vieții veșnice (Ioan 3:16; Romani 3:25; 5:8; 2 Corinteni 5:21; 1 Petru 1:18-20).

În al doilea rând se vorbește și despre moartea noastră. Dar această moarte nu este pedeapsa pentru păcat; Isus a suferit această moarte în locul nostru. Mai exact, moartea noastră este față de păcatul însuși. Moartea față de păcat este necesară dacă vrem să ne bucurăm de viața veșnică și de Împărăția lui Dumnezeu. Păcatul este o putere dominatoare ce ne ține separați de Dumnezeu (Romani 7:18-20,23,24). Ca să fim salvați de sub puterea lui avem nevoie să murim față de păcat și să fim vii pentru Isus și pentru Duhul Sfânt (Romani 7:4-6).

Moartea aceasta este simbolizată prin botez (Romani 6:1-4). Pavel oferă cea mai frumoasă descriere a acestui proces: „În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui. Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului, căci cine a murit, de drept, este izbăvit de păcat. Acum, dacă am murit împreună cu Hristos, credem că vom și trăi împreună cu El, întrucât știm că Hristosul înviat din morți nu mai moare; moartea nu mai are nicio stăpânire asupra Lui. Fiindcă, prin moartea de care a murit, El a murit pentru păcat o dată pentru totdeauna, iar prin viața pe care o trăiește, trăiește pentru Dumnezeu. Tot așa și voi înșivă socotiți-vă morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 6:5-11).

Prin expresia „moartea față de păcat”, Biblia nu spune că noi am ajunge la viața veșnică murind la propriu. Noi nu plătim – și nu putem plăti – pentru păcatele noastre cu propria moarte. Nu este niciun merit aducător de mântuire în moartea noastră. Singura moarte care contea-

ză pentru mântuirea noastră este moartea lui Isus Hristos pe cruce. Și Biblia nu folosește expresia „moartea față de păcat” pentru a transmite ideea de indiferență față de lume, ca în budism. Dumnezeu a creat lumea perfectă pentru ca noi să ne bucurăm de ea și să avem grijă de ea (Geneza 1:26-28; 2:15). Moartea față de păcat înseamnă deci să acceptăm domnia lui Dumnezeu și lucrarea Duhului Sfânt în viața noastră și să respingem dominația păcatului (Romani 8:1-11). Ne bucurăm să ascultăm de Dumnezeu și să-I slujim. Suntem transformați după chipul și gândul lui Hristos, care nu a căutat să dețină puterea, ci S-a umilit venind jos, pe pământ, și a luat natura și locul nostru pentru a ne salva (Filipeni 2:2-8).

Aplicație

- 1** Este adevărat că avem ceea ce numim drepturi fundamentale. Dar noi trăim într-o lume a păcatului foarte complicată, o lume care de cele mai multe ori tinde să ne ignore sau să ne calce în picioare drepturile. Citește din nou Filipeni 2:1-9. Întruparea Fiului a însemnat cuptorul suprem. Cum te ajută exemplul lui Isus să treci prin diferitele cuptoare generate de păcate, chiar dacă înseamnă să îți pierzi propriile drepturi fundamentale? Care este pentru tine elementul crucial din acest pasaj care îți schimbă perspectiva cu privire la depășirea încercărilor din viața ta?
- 2** Istoria lui Samuel transmite mai mult decât ce înseamnă simplul act de a auzi, ca fenomen auditiv de înregistrare a cuvintelor adresate de cineva; istoria lui Samuel transmite ce înseamnă a da ascultare sau a pune în practică ce auzim. Chiar numele profetului înseamnă „Dumnezeu a ascultat” (1 Samuel 1:20). Dumnezeu a ascultat și a fost îndurător cu Ana (1 Samuel 1:17,19,20,27). Samuel a auzit și a ascultat de Dumnezeu. Realizând că Samuel nu a recunoscut la început vocea lui Dumnezeu, Eli l-a învățat pe băiat cum să se raporteze la Dumnezeu: „Vorbește, Doamne, căci robul Tău ascultă” (1 Samuel 3:9). De fapt, restul cărții Samuel – ba chiar întreaga Biblie – este despre auzire și ascultare sau neascultare: la un moment dat, poporul a încetat să-L mai audă pe Dumnezeu și astfel Dumnezeu a încetat să mai audă poporul. O mare problemă în viața noastră este că ne auzim unii pe alții, Îl auzim pe Dumnezeu (prin revelația Sa), dar nu punem cuvintele Lui la inimă și nu ascultăm de ele. Cum îi poți asculta și auzi mai bine pe membrii familiei tale? Cum Îl poți auzi și asculta mai bine pe Dumnezeu? Gândește-te la trei modalități prin care poți îmbunătăți semnificativ modul tău de a auzi și de a relaționa cu oamenii și cu Dumnezeu.

17 – 23 septembrie

Domnul Hristos, în cuptorul încercării

Sabat după-amiază

De memorat: „Și pe la ceasul al nouălea, Isus a strigat cu glas tare: «Eli, Eli, Lama Sabactani?» Adică: «_____?»” (Matei 27:46).

Ori de câte ori analizăm problema suferinței, se ridică întrebarea cum au apărut păcatul și suferința. Prin intermediul revelației divine avem răspunsuri bune, cum ar fi că au apărut deoarece ființe libere au abuzat de libertatea dată de Dumnezeu. Această idee ridică o altă întrebare: A știut Dumnezeu dinainte că aceste ființe aveau să cadă? Da, a știut, dar este evident că a considerat – așa cum scria C. S. Lewis – că „merita riscul”.

Să merite riscul? Pentru cine? Pentru noi, în timp ce Dumnezeu stă pe tronul Lui din cer? Nu, nu e chiar așa. Libertatea tuturor creaturilor Sale inteligente a fost atât de sacră încât, decât să ne refuze nouă libertatea, Dumnezeu a ales să poarte El Însuși greul suferinței cauzate de abuzul nostru de libertate. Și vedem această suferință în viața și în moartea lui Isus, care, suferind într-un trup ca al nostru, a creat legături între cer și pământ care vor rezista pentru totdeauna.

De înțeles: Ce a suferit Domnul Hristos în locul și în interesul nostru?
Ce putem învăța din suferința Lui?

24 septembrie – Ziua Slujirii Pastorale

Scriptura ne oferă puține informații despre primii ani ai lui Isus. Câteva versete totuși ne spun ceva despre starea de atunci și despre cum era lumea în care a venit Mântuitorul.

- 1 Citește Luca 2:7,22-24 (vezi și Leviticul 12:6-8) și Matei 2:1-18. Ce anume din aceste versete sugerează cum era viața pe care Isus a avut-o de dus chiar de la început?**

Bineînțeles că Isus nu a fost prima persoană care a trăit în sărăcie sau care s-a confruntat cu unii care voiau să-L omoare de la o vârstă fragedă. Există totuși un element care ne ajută să înțelegem unicitatea experienței pe care Hristos a fost nevoit să o îndure încă de la început.

- 2 Citește Ioan 1:46. Ce element adaugă acest verset care ne ajută să înțelegem ce fel de suferințe a avut de înfruntat tânărul Isus?**

Cu excepția lui Adam și a Evei înainte de cădere, Isus a fost singurul om fără păcat care a trăit vreodată pe pământ. În puritatea Sa, în natura Lui fără păcat, El a fost cufundat într-o lume de păcat. Ce tortură trebuie să fi fost, chiar și copil fiind, pentru sufletul Lui curat să fie continuu în contact cu păcatul! Până și noi, în împietrirea cauzată de păcat, ne ținem departe de expunerea la păcate și la rele considerate respingătoare. Imaginează-ți cum trebuie să Se fi simțit Hristos, al cărui suflet era pur, care nu fusese câtuși de puțin contaminat de păcat. Gândește-te la contrastul izbitor dintre El și cei din jurul Lui în această privință. Trebuie să fi fost crunt de dureros pentru El.

Întreabă-te: Cât de sensibil sunt la păcatele din jurul meu? Mă deranjează sau sunt indiferent față de ele? Dacă ești indiferent, crezi că aceasta s-ar putea datora lucrurilor pe care le citești, pe care le vizionezi sau pe care chiar le faci? Gândește-te bine!

- 3** Citește următoarele versete având tot timpul în minte faptul că Isus a avut origini divine, a fost Creatorul cerului și al pământului și că El a venit să Se aducă jertfă pentru păcatele întregii lumi: **Matei 12:22-24; Luca 4:21-30; Ioan 8:58,59.** Cum ne ajută aceste versete să înțelegem suferințele pe care le-a îndurat Isus aici, pe pământ?
-
-

Fie de către conducători, fie chiar de către oamenii de rând, viața, faptele și învățăturile lui Isus au fost constant înțelese greșit, ceea ce a dus la respingere și la ură din partea acelor pe care venise să-i salveze. Într-un anumit sens, a fost ca părintele care – deși își vede copilul încăpățânat având nevoie de ajutor și vrea să dea totul ca să îl ajute – este refuzat disprețuitor de copil, care manifestă lipsă de respect și respingere poate față de singura persoană care îl poate cruța de ruina totală. Iată cu ce S-a confruntat Isus când a fost aici, pe pământ! Cât de dureros trebuie să fi fost pentru El!

- 4** Citește **Matei 23:37.** Ce înțelegem de aici despre trăirile lui Isus când a fost respins? A suferit Isus pentru că ar fi fost rănit în orgoliul propriu (așa cum suferim noi când suntem respinși) sau din alte motive? Dacă din alte motive, care ar fi acelea?
-
-

Toți am simțit împunsătura respingerii sau poate că durerea noastră a fost asemănătoare cu cea a lui Isus, adică era neegoistă: am fost mâhniți nu din cauză că am fost noi respinși, ci din cauza consecințelor respingerii pentru cel care ne-a respins (poate cineva drag care refuză să accepte mântuirea prin Hristos). Să ne imaginăm cum trebuie să fi fost pentru Isus: El era pe deplin conștient de ceea ce trebuia să îndure ca să-i salveze pe oameni și, în același timp, pe deplin conștient de consecințele respingerii Lui de către ei. „Tocmai din cauza nevinovăției Sale, El a resimțit atât de dureros atacurile lui Satana” (Ellen G. White, *Solii alese*, vol. 3, p. 129).

Ce poți învăța de la Hristos care să te ajute să faci față mai bine durerii respingerii? Ce îți demonstrează exemplul Său? Cum îl poți aplica în viața ta?

„El le-a zis: «Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte; rămâneți aici și vegheați!»” (Marcu 14:34).

Oricâtă suferință a îndurată Isus în cei 33 de ani de viață pe pământ, aceasta nu se compară cu ce S-a confruntat începând cu ultimele ore de dinainte de cruce. Din veșnicii (Efesenii 1:1-4; 2 Timotei 1:8,9; Tit 1:1,2) fusese plănuită jertfirea lui Isus ca plată pentru păcatul lumii, iar acum totul era pe punctul de a se întâmpla.

5 Ce ne spun următoarele versete despre suferința lui Isus în Ghetsimani?

Matei 26:39 _____

Marcu 14:33-36 _____

Luca 22:41-44 _____

„El a mers puțin mai departe de ei – dar nu chiar atât de departe ca ei să nu-L poată vedea și auzi – și S-a întins pe pământ. Avea simțământul că, din cauza păcatului, fusese despărțit de Tatăl Său. Prăpastia aceasta era atât de mare, atât de întunecată și atât de adâncă, încât spiritul Său s-a cutremurat în fața ei. În această agonie, El nu trebuia să Se folosească de puterea Sa divină pentru a scăpa. Ca om, trebuia să sufere urmările păcatului omului. Ca om, trebuia să îndure mânia lui Dumnezeu împotriva păcatului.

Domnul Hristos Se afla acum într-o situație cu totul diferită de cele în care Se mai aflase vreodată. Suferința Sa poate fi cel mai bine descrisă de cuvintele profetului care spune: «Scoală-te, sabie, asupra păstorului Meu și asupra omului care îmi este tovarăș, zice Domnul oștirilor» (Zaharia 13:7). Ca înlocuitor și garant pentru omul păcătos, Domnul Hristos suporta pedeapsa divină. El vedea ce înseamnă dreptatea. Până atunci fusese Mijlocitor pentru alții; acum Își dorea foarte mult să aibă pe cineva care să mijlocească pentru El” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 686).

Meditează asupra a ceea ce I s-a întâmplat lui Isus în Ghetsimani. Păcatele lumii începeau deja să apese asupra Lui. Încearcă să-ți imaginezi cum trebuie să fi fost. Nicio ființă umană nu a fost vreodată chemată să treacă prin așa ceva nici înainte, nici după aceea. Ce ne spune aceasta despre dragostea lui Dumnezeu pentru noi? Ce motiv de speranță îți poți însuși din această experiență?

Moartea prin crucificare era una dintre cele mai dure pedepse pe care le puteau aplica romanii. Era considerat cel mai crunt mod de a muri. Ce îngrozitor era pentru oricine murea în felul acela – cu atât mai mult pentru Fiul lui Dumnezeu! Nu trebuie să uităm niciodată că Isus a venit în trup omenesc ca al nostru. După bătaii, biciuiri, cuie bătute în palme și picioare și greutatea dureroasă a propriului corp lărgind rănilor, durerea fizică trebuie să fi fost de nesuportat. Așa ceva era cumplit, chiar și pentru cel mai înrăit dintre criminali; cu atât mai nedrept a fost deci ca Isus, nevinovat în totul, să înfrunte o asemenea soartă!

Totuși, după cum știm, suferințele fizice ale lui Isus au fost blânde în comparație cu ce se întâmpla în realitate. Avea loc ceva mai mult decât uciderea unui om nevinovat.

- 6** Ce evenimente din preajma morții lui Isus au arătat că se petrecea ceva mai mult decât înțelegeau majoritatea oamenilor de atunci? Ce semnificație putem găsi în acele evenimente care să ne arate ce se întâmpla acolo?

Matei 27:45 _____
 _____
 _____
 _____

Matei 27:51,52; Marcu 15:38 _____
 _____
 _____
 _____
 _____

Potrivit Scripturilor, mânia lui Dumnezeu față de păcat, față de păcatul nostru, s-a revărsat asupra lui Isus. Isus pe cruce a suportat indignarea îndreptățită a unui Dumnezeu drept față de păcat, față de păcatele întregii lumi. Ca atare, Isus a suferit ceva mai profund, mai întunecat și mai dureros decât ar putea cunoaște sau experimenta vreodată vreo ființă umană.

Când treci prin lupte, ce speranță și încurajare găsești în realitatea suferinței lui Isus pentru tine pe cruce?

Am putea, la fel de bine, să ne obișnuim cu suferința: atâta timp cât suntem aici, în această lume, vom avea de suferit. Ca ființe căzute, aceasta este soarta noastră. Nimic din Biblie nu ne promite altceva. Dimpotrivă...

7 Ce au de spus următoarele versete pe tema în discuție? Faptele 14:22; Filipeni 1:29; 2 Timotei 3:12.

Da, dar în suferința noastră, două lucruri ar trebui să avem în vedere: În primul rând, faptul că Isus, Domnul nostru, a suferit mai tare decât ar putea suferi vreodată vreunul dintre noi. La cruce, „El suferințele noastre le-a purtat și durerile noastre le-a luat asupra Lui” (Isaia 53:4). Ceea ce noi cunoaștem doar la nivel individual, El a suferit la nivel colectiv, pentru noi toți. El, care a fost fără păcat, S-a „făcut păcat pentru noi” (2 Corinteni 5:21), suferind într-un mod pe care noi, ca ființe păcătoase create, nu ni l-am putea imagina.

Apoi, în al doilea rând, atunci când suferim, ar trebui să ne amintim de rezultatele suferinței Domnului Hristos, și anume de ceea ce ni s-a promis în virtutea a ceea ce Isus a realizat pentru noi.

8 Ce ni se promite în următoarele versete: Ioan 10:28; Romani 6:23; Tit 1:2; 1 Ioan 2:25?

Oricare ar fi durerile noastre aici, ni s-a promis viața veșnică – datorită lui Isus, datorită faptului că a suportat El Însuși pedeapsa pentru păcatele noastre și datorită a ceea ce ne oferă Evanghelia, adică faptul că prin credință putem fi desăvârșiți în Isus acum. În virtutea a ceea ce a făcut Isus, a plinătății și desăvârșirii vieții Sale perfecte și a sacrificiului Său desăvârșit, avem promisiunea că existența noastră aici, plină de durere, dezamăgire și pierdere, nu este mai mult decât o clipă, un licăr, care acum este și apoi dispare, spre deosebire de veșnicia care ne așteaptă, o eternitate într-un cer nou și pe un pământ nou, fără păcat, fără suferință și fără moarte. Și toate acestea ne sunt promise și garantate doar datorită lui Hristos și focului cuptorului prin care a trecut El, pentru ca, într-o zi, în viitorul apropiat, El să vadă „rodul muncii sufletului Lui și [să Se înviioreze]” (Isaia 53:11).

Studiu suplimentar: Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, capitolele 74 și 78

„De trei ori a înălțat El această rugăciune. De trei ori natura umană s-a dat înapoi de la acest sacrificiu final, suprem. În acele momente însă, Răscumpărătorului lumii I-a fost arătată istoria omenirii. El a văzut că, lăsați în voia lor, călătorii Legii trebuie să piară. El a văzut starea de neajutorare a păcătosului. A văzut puterea păcatului. Durerea și plânsul unei lumi blestemată i-au apărut înaintea. Îi contemplă soarta amenințătoare și ia hotărârea. Va salva omul păcătos, coste oricât L-ar costa. Își acceptă botezul cu sânge și astfel, prin El, milioane de oameni sortiți pieirii pot câștiga viața veșnică. A părăsit curțile cerului, unde totul este imaculat, totul este bucurie și slavă, pentru a salva singura oaie pierdută, singura lume din univers care a căzut prin păcătuire. El nu Se va da înapoi din fața misiunii primite. Va deveni jertfă de ispășire pentru un neam de oameni care cu bună știință au păcătuțit. Ruga Sa transmite acum numai supunere: «dacă nu se poate să se îndepărteze de Mine paharul acesta fără să-l beau, facă-se voia Ta!» (Matei 26:42)” (Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 690-693).

Studiu zilnic: 1 Samuel 5 – 11;
Ellen G. White, *Rugăciunea*, capitolul 4

1. Ce li s-a întâmplat oamenilor din Gat când chivotul a ajuns la ei?

---

2. Cum s-a folosit apa într-o slujbă de închinare?

---

3. Când i-a dat Dumnezeu lui Saul o altă inimă?

---

4. În ce împrejurare Saul s-a prefăcut că nu aude?

---

5. Ce se va întâmpla când eul va muri?

Privire generală

Aspectul cel mai important al religiei biblice este că păcatul și suferința au fost cauzate de noi, dar au fost îndurate de Dumnezeu. Nu există nicio altă divinitate în religiile lumii care să se fi coborât până acolo încât să facă un asemenea sacrificiu. Din acest motiv, creștinismul este numit religia iubirii și a harului de la creare la salvare. Dumnezeu ne-a creat prin har (și fără contribuția noastră) pentru că ne-a iubit și Dumnezeu ne-a salvat prin har (tot fără contribuția noastră) pentru că ne-a iubit.

În ambele cazuri (creare și salvare) totuși, avem de făcut alegerea de a accepta sau respinge actul Lui plin de har. După ce au fost creați prin har, Adam și Eva au luat decizia de a respinge actul lui Dumnezeu de creare și au ales calea rebeliunii care duce la anihilare sau moarte. După ce am fost salvați prin moartea lui Isus pe cruce, fiecare din noi are de făcut o alegere, să accepte sacrificiul lui Dumnezeu în locul nostru și să se întoarcă în Împărăția Sa de lumină, har și dragoste sau să respingă marea Sa mântuire și să dispară într-o eternă non existență. Alege astăzi! Dar alege dragostea, alege harul, alege viața! Alege iubirea lui Dumnezeu, harul lui Dumnezeu și viața lui Dumnezeu! Așa vei fi fericit, cei dragi vor fi fericiți și Îl vei face fericit și pe Dumnezeu.

- 1 Suferința lui Isus Hristos nu reprezintă doar suferința unei alte ființe, ci suferința Lui este esența iubirii și salvării lui Dumnezeu realizate pentru noi. Isus Hristos a suferit pentru noi și în locul nostru ca să ne salveze din puterea păcatului, a suferinței și a morții pentru totdeauna.
- 2 Ce a suferit Isus în Ghetsimani și ce înseamnă pentru noi?

Comentariu

Primele zile ale lucrării lui Isus

Da, din primele ore ale vieții Sale, Isus a avut parte și a fost înconjurat de tragedie și suferință umană: renegare, respingere, sărăcie și umilință (s-a născut într-o iesle), durere fizică (circumcizie), masacru, persecuție și fugă. În copilărie, Isus a continuat să aibă parte de suferința umană. Iar botezul Său de la începutul lucrării a făcut trimitere la intrarea în cuptorul încercării pentru care venise, la tipul de lucrare pe care venise să o desfășoare. De ce a fost botezat Isus dacă nu a făcut niciun păcat?

Desigur, El s-a botezat ca să ne dea un exemplu. Ellen G. White notează că „Isus n-a primit botezul ca pe o mărturisire a unei vinovății pro-

prii. El S-a făcut una cu păcătoșii, mergând pe calea pe care trebuia să mergem noi și făcând lucrul pe care trebuia să-l facem noi” (*Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 111). Dar botezul lui Isus este mai mult decât un exemplu.

Apostolul Pavel explică semnificația botezului în termeni ce țin de moarte și înviere: „Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Hristos, am fost botezați în moartea Lui? Noi, deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă” (Romani 6:3,4). În 2 Corinteni, Pavel explică faptul că „pe Cel ce n-a cunoscut niciun păcat, El [Dumnezeu] L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5:21). Isus a venit în lume ca să ia asupra Lui păcatele noastre și să moară în locul nostru, ca noi, în schimb, să luăm asupra noastră neprihănirea Lui.

Ellen G. White scrie: „Îndată ce a ieșit din apă, Isus S-a plecat în rugăciune pe malul râului. În fața Lui se deschidea o etapă nouă și importantă. Acum începea lupta vieții Sale la o scară mai largă. [...] Nimeni nu L-a înțeles pe pământ și, în timpul lucrării Lui, trebuia să rămână singur. [...] Fiind una cu noi, trebuia să poarte povara vinovăției și a blestemului nostru. Cel fără păcat trebuia să sufere ocara păcatului” (*Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 111).

Acest schimb ar putea fi văzut în sens figurat în actul botezului. Isus nu s-a botezat pentru mântuirea Lui; în schimb, El a anunțat că venise să ia păcatele noastre asupra Lui și să moară în locul nostru. Când ne botezăm, noi murim, împreună cu Hristos, față de păcatele noastre, primim neprihănirea Lui și apoi ieșim din apa botezului la o nouă viață.

Comentariu

Isus, în Ghetsimani

În cartea *Crucea lui Cristos*, John R. W. Stott (1921-2011), renumitul teolog și evanghelist anglican, încearcă să înțeleagă cuptorul încercării prin care a trecut Isus în Ghetsimani, comparându-L pe Isus cu Socrate aflat în fața morții. Socrate (470-399 î.Hr.), unul dintre fondatorii filozofiei și cosmoviziunii occidentale, avea cam 70 de ani când tribunalul din Atena l-a condamnat la moarte pentru coruperea tinerilor și pentru hulă (respingerea zeilor cetății). Socrate urma să moară bând o cupă cu otravă din cucută. Deși ar fi putut să scape de proces și de condamnare, Socrate a ales să rămână în cetate și să-și înfrunte moartea. Când i s-a înmănat cupa cu otravă, părintele gândirii occidentale a luat-o cu toată voioșia și încrederea și a băut-o curajos până la fund, înconjurat de dis-

cipoli triști și preocupați pentru el. (Vezi Platon, *Phaidon*, Humanitas, București, 1993, 2006, 2011, p. 138-145, https://humanitas.ro/assets/pdf/Platon_Phaidon.pdf.)

În schimb, Isus Și-a petrecut ultimele ore în Ghetsimani. Când le-a cerut ucenicilor Săi să rămână și să vegheze cu El, deoarece sufletul Lui era „cuprins de o întristare de moarte” (Marcu 14:34), ei au adormit. De fapt, unul dintre ei L-a vândut pentru bani, iar ceilalți au fugit din grădina după ce gloata a sosit ca să-L prindă (Marcu 14:10,11,50). Isus, spre deosebire de Socrate, a agonizat în fața cupei pe care trebuia să o soarbă până la drojdii. Departe de a-L descrie pe Isus ca voios și luând curajos cupa, evanghelistul Luca precizează că „sudoarea I se făcuse ca niște picături mari de sânge, care cădeau pe pământ” (Luca 22:44), în timp ce se ruga: „Tată, dacă voiești, depărtează paharul acesta de la Mine!” (Luca 22:42).

Stott formulează niște întrebări și apoi face aluzie la un răspuns: „Ce este această cupă? Este suferința fizică din fața căreia El Se trage înapoi, tortura biciului și a crucii, împreună poate cu chinul psihic al trădării, al renegării și al fugii prietenilor Săi, precum și batjocura și abuzul din partea vrăjmașilor Lui? Nimic nu m-ar putea face să cred că paharul pe care Isus l-a sorbit a constatat din vreunul din aceste lucruri (oricât de cumplite ar fi) sau din toate laolaltă. Curajul Său fizic și moral dovedit de-a lungul lucrării Sale publice fusese de nestăvilit. Pentru mine este ridicol să presupun că acum Lui Îi era frică de durere, de insulte și de moarte. Potrivit relatării lui Platon, când se afla în celula închisorii din Atena, Socrate a luat paharul lui de cucută «fără să tremure sau să-și schimbe culoarea sau expresia feței». Apoi a dus cupa la gură și, foarte voios și liniștit, a sorbit-o. Când prietenii au izbucnit în lacrimi, el i-a dojenit pentru comportamentul lor «absurd» și i-a îndemnat să «rămână liniștiți și să fie curajoși». El a murit fără teamă, durere sau protest. Deci a fost Socrate mai curajos decât Isus? Sau cupele lor conțineau otrăvuri diferite?” (John R. W. Stott, *The Cross of Christ*, p. 74; vezi John R. W. Stott, *Crucea lui Cristos*, Societatea Misionară din România, 1992)

Scott concluzionează că „paharul din fața căruia El [Isus] S-a dat înapoi a fost diferit. Acesta nu simboliza nici durerea fizică de a fi biciuit și crucificat, nici suferința mintală de a fi disprețuit și respins până și de cei ai Lui, ci mai degrabă agonia spirituală de a purta păcatele lumii, cu alte cuvinte, de a îndura judecata divină pe care acele păcate o merita” (*Ibidem*, p. 76). De fapt, Socrate a murit de moartea omului păcătos obișnuit. Și, după cum subliniază Stott, martirii creștini par să fi avut o moarte mai eroică decât cea a lui Isus, atunci când au murit pe rug.

Moartea lui Isus, asemenea botezului Lui, a fost unică. În timp ce toți oamenii care mor vor experimenta moartea în calitate de ființe umane păcătoase, Isus, Fiul fără păcat al lui Dumnezeu, a murit de moartea care reprezintă judecata lui Dumnezeu asupra păcatului. Din acest motiv, învierea lui Isus constituie un eveniment eminamente singular și extraordinar în istoria universului. Niciun om – inclusiv Socrate – nu ar putea muri de acea moarte și să trăiască iarăși. Niciun om nu putea muri de acea moarte și să devină Mântuitorul lumii.

Și Ellen G. White descrie conținutul paharului: „În toată viața Sa de pe pământ, El umblase în lumina prezenței lui Dumnezeu. [...] Dar acum avea simțământul că este despărțit de lumina prezenței lui Dumnezeu, care Îl susținuse. Acum, El era socotit în numărul călcătorilor legii. Vinovăția omenirii căzute trebuia să fie purtată de El. Asupra Aceluia care nu cunoștea păcatul avea să fie așezată nelegiuirea noastră, a tuturor. Atât de înspăimântător Îi apărea păcatul, atât de mare greutatea vinei pe care trebuia s-o poarte, încât era ispitit să Se teamă ca nu cumva aceasta să-L despartă pentru totdeauna de iubirea Tatălui Său. Simțind cât de teribilă este mânia lui Dumnezeu împotriva păcatului, El exclamă: «Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte» (Matei 26:38)” (*Hristos, Lumina lumii/Viața lui Isus*, p. 685).

Aplicație

- 1 Adu-ți aminte de experiența botezului tău. Cum îți percepi propriul botez în lumina botezului lui Isus? Cum te ajută această paralelă să-ți îmbogățești propria experiență a morții față de păcat și a vieții pentru Împărăția lui Dumnezeu? În ce fel această percepție face ca legământul tău cu Dumnezeu și angajamentul pentru cauza Sa să devină și mai profunde, indiferent ce s-ar întâmpla?
- 2 Secțiunea din Sabat după-amiază a studiului de față ne oferă o explicație uimitor de frumoasă a motivului pentru care Dumnezeu a creat universul și ființele inteligente. Chiar dacă știa că răul avea să apară din creația Sa, crearea universului și a ființelor inteligente a meritat. A meritat pentru El, dar a meritat și pentru noi. Altfel nu am fi existat niciodată. Dar mai e ceva: Dumnezeu Și-a putut permite să decidă că merita nu doar pentru că avea puterea de a crea, ci și pentru că, în caz de cădere, El avea soluția (să ia păcatul nostru asupra Lui), ceea ce reprezintă puterea de salvare și puterea de înviere. Cum îți schimbă această idee perspectiva asupra lui Dumnezeu, asupra creației și salvării oferite de El?

Școala de misiune

Cum să oferi studii biblice?

Cum să-ți împărtășești credința?

Cum să predai studii biblice eficient?

Cum să răspunzi la obiecții?

Arta de a face apel ca oamenii
să ia o decizie

Principii de ucenicie pentru noii
converțiți

5 seminare video

**O inițiativă a Bisericii Adventiste
de Ziua a Șaptea – Conferința
Transilvania de Nord,
în colaborare cu Universitatea
Adventistă Southern**

Cum să prezinți Biblia și cele mai îndrăgite cărți?

Cum să optimizezi contul de social media al bisericii tale locale?

Cum cântăm acasă și la biserică?

Cum să fii un părinte în numele Tatălui?

Sfaturi pentru servicii divine și închinare
în familie

Cum să-i înțelegem pe tinerii
post-mileniali?

Impactul credinței asupra sănătății

Mesajul adventist de sănătate

Comunicarea religioasă în mediul online

Cum să dai o mărturie personală eficientă?

- tutoriale pentru misionarii digitali;
- resurse pentru motivare și slujire;
- seminare din Campania Națională de Implicare a Credincioșilor
– Bacău, 1-10 aprilie 2022.

Vino în comunitatea Adventist.Group!

Aplicația **Mattermost** îți pune la dispoziție resurse pentru slujire și informații proaspete.

Accesează pagina www.advent.ist/inscriere, creează-ți cont și rămâi mereu conectat. Toate informațiile despre conectare le găsești la adresa www.advent.ist/ghid.

Pe platforma **Adventist.Group** sunt active canalele: Public, Evanghelizare, Resurse, Tehnic și Școala de Sabat. Cu acordul pastorului tău, după înscriere vei fi adăugat în aceste canale specifice.

Abonează-te la newsletter!

În fiecare zi de vineri vei primi un buletin de informații și resurse pentru slujire.

www.advent.ist/newsletter

Pagini oficiale de comunicare

www.adventist.ro

Site-ul oficial al Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România

www.presedinte.adventist.ro

Blogul oficial al pastorului Aurel Neațu

www.comitet.adventist.ro

Pagina Comitetului Executiv al Bisericii Adventiste din România

Cuvântul președintelui: Mesajele pastorului
Aurel Neațu pentru familia bisericii

Conturi oficiale pe rețelele sociale

www.facebook.com/adventist.ro

<https://www.youtube.com/c/BisericaAdventistadeZiuaaSapteadinRomânia>

www.instagram.com/adventist.ro

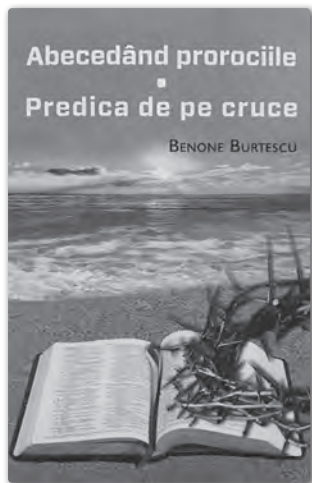
Vieți transformate | AUTENTIC Podcast

Podcast | AUTENTIC

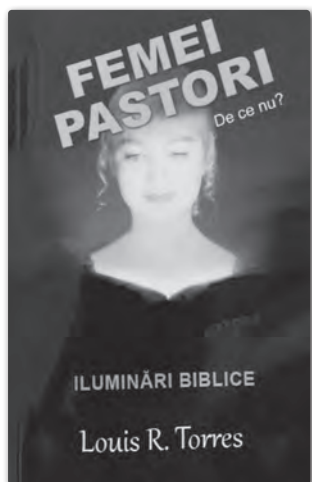
Podcast de istorie adventistă

ALEGE VIAȚA
PUBLISHING

Ofertă de carte Editura Alege Viața

www.edituraalegeviata.ro • alegeviata.publ@gmail.com • Tel.: 0766 468 979

IULIE

1. V. Ieremia 17:7
s. a. B 21:03, CT 20:52, IS 21:09, MS 21:18,
SM 21:30, DJ 21:12, AR 21:29

2. S. Isaia 49:8
s. a. B 21:03, CT 20:52, IS 21:08, MS 21:18,
SM 21:30, DJ 21:12, AR 21:29

3. D. Isaia 50:4
4. L. Galateni 4:4
5. M. Isaia 55:9
6. M. 1 Petru 2:4,5
7. J. Efeseni 5:1
8. V. Ioan 13:36
s. a. B 21:01, CT 20:50, IS 21:06, MS 21:16,
SM 21:27, DJ 21:10, AR 21:27

9. S. Ioan 17:17
s. a. B 21:01, CT 20:50, IS 21:05, MS 21:15,
SM 21:27, DJ 21:10, AR 21:26

10. D. 1 Corinteni 1:30
11. L. Ioan 16:24
12. M. Ioan 6:32
13. M. Isaia 33:22
14. J. Luca 9:56
15. V. Matei 26:39
s. a. B 20:57, CT 20:46, IS 21:01, MS 21:11,
SM 21:23, DJ 21:06, AR 21:23

16. S. Isaia 51:6
s. a. B 20:56, CT 20:45, IS 21:00, MS 21:10,
SM 21:22, DJ 21:05, AR 21:22

17. D. Ioan 15:9
18. L. Ioan 1:12
19. M. 2 Corinteni 5:10
20. M. Psalmii 118:22
21. J. Romani 11:33
22. V. Ezechiel 33:8
s. a. B 20:51, CT 20:40, IS 20:55, MS 21:05,
SM 21:16, DJ 21:00, AR 21:16

23. S. Zaharia 6:12
s. a. B 20:50, CT 20:39, IS 20:54, MS 21:04,
SM 21:15, DJ 20:59, AR 21:15

24. D. Psalmii 44:26
25. L. Matei 5:16
26. M. Evrei 9:11
27. M. Isaia 50:10
28. J. Efeseni 1:22
29. V. Matei 6:19
s. a. B 20:44, CT 20:33, IS 20:46, MS 20:57,
SM 21:07, DJ 20:53, AR 21:08

30. S. Isaia 66:2
s. a. B 20:43, CT 20:32, IS 20:45, MS 20:55,
SM 21:06, DJ 20:52, AR 21:07

31. D. Isaia 49:16

AUGUST

1. L. Isaia 44:8
2. M. Isaia 43:11
3. M. Isaia 42:8
4. J. Matei 5:17
5. V. 2 Timotei 3:16
s. a. B 20:35, CT 20:24, IS 20:37, MS 20:47,
SM 20:57, DJ 20:44, AR 20:59

6. S. 2 Cronici 6:14
s. a. B 20:34, CT 20:23, IS 20:35, MS 20:46,
SM 20:56, DJ 20:43, AR 20:58

7. D. Matei 21:42-44
8. L. Apocalipsa 1:7
9. M. Filipeni 2:7
10. M. 1 Corinteni 15:23
11. J. Coloseni 1:13
12. V. Isaia 53:4
s. a. B 20:25, CT 20:14, IS 20:26, MS 20:36,
SM 20:46, DJ 20:34, AR 20:48

13. S. Matei 19:17
s. a. B 20:24, CT 20:13, IS 20:24, MS 20:35,
SM 20:44, DJ 20:33, AR 20:47

14. D. Psalmii 138:8
15. L. Matei 8:17
16. M. 1 Timotei 2:5
17. M. 1 Petru 1:20
18. J. Isaia 38:16
19. V. Ioan 18:37
s. a. B 20:14, CT 20:04, IS 20:14, MS 20:24,
SM 20:34, DJ 20:24, AR 20:37

20. S. Matei 4:16
s. a. B 20:13, CT 20:02, IS 20:12, MS 20:23,
SM 20:32, DJ 20:22, AR 20:35

21. D. 1 Ioan 1:6
22. L. Ieremia 32:17
23. M. Ioan 6:38
24. M. Psalmii 103:8
25. J. Psalmii 119:105
26. V. Apocalipsa 3:18
s. a. B 20:02, CT 19:52, IS 20:01, MS 20:12,
SM 20:21, DJ 20:12, AR 20:24

27. S. Zaharia 9:11,12
s. a. B 20:01, CT 19:50, IS 19:59, MS 20:10,
SM 20:19, DJ 20:10, AR 20:22

28. D. Isaia 40:10
29. L. Psalmii 34:17
30. M. Matei 26:53
31. M. Ieremia 8:22

SEPTEMBRIE

1. J. Luca 18:13
2. V. 2 Timotei 1:12
s. a. B 19:50, CT 19:40, IS 19:47, MS 19:59,
SM 20:07, DJ 19:59, AR 20:11

3. S. Faptele 10:38
s. a. B 19:48, CT 19:38, IS 19:45, MS 19:57,
SM 20:05, DJ 19:58, AR 20:09

4. D. 1 Ioan 3:1
5. L. Psalmii 25:11
6. M. Evrei 2:9
7. M. Matei 3:1,2
8. J. Isaia 40:11
9. V. 1 Petru 1:23
s. a. B 19:37, CT 19:27, IS 19:34, MS 19:45,
SM 19:53, DJ 19:47, AR 19:58

10. S. 1 Ioan 4:13
s. a. B 19:35, CT 19:25, IS 19:32, MS 19:43,
SM 19:51, DJ 19:45, AR 19:56

11. D. 1 Corinteni 1:23
12. L. Tit 2:11
13. M. Deuteronomul 32:2
14. M. Proverbele 19:23
15. J. 1 Ioan 3:10
16. V. Matei 25:13
s. a. B 19:24, CT 19:14, IS 19:19, MS 19:31,
SM 19:38, DJ 19:34, AR 19:44

17. S. Ieremia 23:6
s. a. B 19:22, CT 19:12, IS 19:17, MS 19:29,
SM 19:36, DJ 19:32, AR 19:42

18. D. Psalmii 111:3
19. L. Efeseni 5:1,2
20. M. Matei 13:23
21. M. Ioan 2:11
22. J. 2 Samuel 22:47
23. V. Psalmii 25:4
s. a. B 19:11, CT 19:01, IS 19:15, MS 19:17,
SM 19:24, DJ 19:21, AR 19:30

24. S. Ioan 7:46
s. a. B 19:09, CT 18:59, IS 19:03, MS 19:05,
SM 19:22, DJ 19:19, AR 19:28

25. D. Luca 1:32
26. L. Ioan 1:26
27. M. Apocalipsa 3:18
28. M. Zaharia 3:2
29. J. Luca 9:23
30. V. Zaharia 14:9
s. a. B 18:58, CT 18:48, IS 18:51, MS 19:03,
SM 19:10, DJ 19:08, AR 19:16

INFORMAȚII ABONAMENTE pentru anul 2023

Dragii noștri cititori,

Ne bucurăm să vă salutăm și anul acesta și să vă urăm ca Dumnezeu nostru bun să vă dăruiască din belșug viață și sănătate.

Mulțumim lui Dumnezeu pentru harul și privilegiul de a-L sluji și de a ne bucura de Cuvântul Lui. Suntem recunoscători că în ciuda evenimentelor dificile prin care trecem noi și lumea din jurul nostru putem privi cu speranță și încredere către anul 2023, convinși că Dumnezeu, care ne-a condus până acum, ne va oferi ocrotirea și călăuzirea Sa și pe mai departe.

Vă trimitem oferta pentru abonamentele la studiile biblice, la devoționale și reviste pentru anul 2023. Deși prețul hârtiei a crescut cu peste 70% față de anul trecut, deși costurile de transport s-au mărit semnificativ, am încercat să păstrăm prețurile abonamentelor la un nivel care să nu vă împovăreze. Așa cum veți observa, ele sunt mai mari decât anul trecut, dar procentul de creștere este cel minim pe care ni l-am putut permite în condițiile de acum.

În fiecare ghid de studii biblice din trimestrul III/2022 am inclus FORMULARUL DE COMANDĂ A și FORMULARUL DE COMANDĂ B. Vă rugăm să folosiți aceste formulare pentru a vă plasa comanda individuală de abonamente pentru anul 2023 la responsabilul cu literatură din biserica dumneavoastră. Dacă aveți nevoie, suplimentar, mai puteți solicita formulare de la responsabilul cu literatură sau puteți descărca direct de pe site-ul Editurii Viață și Sănătate.

Anul acesta, perioada de abonare pentru materialele de pe FORMULARUL A se încheie în data de 3 octombrie 2022. Pentru materialele din FORMULARUL B, perioada de abonare la preț promoțional începe în data de 29 august și se încheie în data de 7 noiembrie 2022.

Calendarul de perete și făgăduințele sunt oferite și anul acesta gratuit din partea Editurii Viață și Sănătate, dar cu rugămintea de a nu comanda decât atât cât vă este necesar.

La studiile biblice pentru copii, vom continua și anul acesta cu lecțiile biblice din seria My Bible First, iar ghidurile pentru instructori, așa cum v-ați obișnuit, vor fi disponibile doar online.

Pentru că are un tiraj mult mai mic decât celelalte devoționale, prețul devoționalului de tineret este diferit de al celorlalte. Sperăm ca acest lucru să nu vă împiedice să îl comandați și anul acesta.

Vă dorim binecuvântarea lui Dumnezeu în tot ce faceți și vă asigurăm că suntem alături de dumneavoastră în înțelegerea Cuvântului, în trăirea și în răspândirea Lui.

Cu aleasă apreciere,
Echipa Editurii Viață și Sănătate

Această pagină se completează și apoi va fi înmănată responsabilului cu literatură.

FORMULARUL A – comandă personală

Termenul-limită pentru plasarea comenzii: 3 octombrie 2022

Nume și prenume: _____ Tel.: _____

Cod	Studii biblice + alte publicații	Preț abon./lei	Nr. abon.	Preț total
54100	Majori, ediția standard, alb-negru	32		
54101	Majori, ediția instructori, alb-negru	44		
54102	Majori, ediția standard + devoțional, color	60		
54103	Comentarii Ellen G. White	28		
54104	Vești misionare	18		
54105	Adolescenți	40		
54107	Juniori	36		
54109	Primară	36		
54111	Grădiniță	36		
54113	Primii pași	36		
54115	Vești misionare pentru copii	20		
54116	Prelegeri pentru Săptămâna de Rugăciune 2022 (Doar pentru cei care nu sunt abonați la <i>Curierul Adventist</i>)	7		
54117	Devoțional – 2023	25		
54119	Devoțional pentru femei – 2023	25		
57111	Devoțional pentru tineri – 2023	35		
54120	Agendă pentru femei – 2023	30		
	Calendar de perete – 2023	Gratuit		
54121	Calendar-agendă – 2023	5		
54125	Făgăduințe (suplimentar)	0,15		
Total:				

De reținut: Ghidurile pentru instructori Adolescenți, Juniori, Primară, Grădiniță și Primii pași vor fi disponibile GRATUIT, pe site-ul www.viatasisanatate.ro și pe site-ul Departamentului Școala de Sabat.

FORMULARUL B – comandă personală

Termenul-limită pentru plasarea comenzii: 7 noiembrie 2022

Cod	Reviste	Preț abonament pe an/lei	Ofertă abonare în perioada 29 aug. – 7 nov.*	Nr. abonamente	Preț total
54122	<i>Curierul Adventist</i> (12 apariții pe an)	75	65		
54123	<i>Viață + Sănătate</i> (12 apariții pe an)	90	75		
54124	<i>Semnele timpului</i> (12 apariții pe an)	100	82		
Total:					

* Ofertă valabilă pentru abonamentele achitate și înregistrate în intervalul 29 august – 7 noiembrie 2022.

Pentru a putea fi înregistrate abonamentele, taloanele trebuie să fie însoțite de dovada plății.